

JONAS LIE.

THOMAS ROSS.

UNIVERSITY OF TORONTO
VELUT ARBOR ÆVO

Thomas Roſs.

Eckhart.

Thomas Ross.

Fortælling

af

Jonas Lie.

Kjøbenhavn.

Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn).

Trykt hos J. Jørgensen & Co.

1878.

I.

Vi føre Læseren ombord i det norske Dampskib, som netop letter Anker paa Hamburgs Havn. Det er en solvarm Dag i Begyndelsen af September. Ankerspillet klirrer ørebedøvende i Travlheden paa Dækket, Dampskorstenen suser og regner hede Draaber ned, og Stabeler af mærkede Kufferter og Collier, som man holder paa at fire ned igjennem den aabne Luge, vanskeliggjøre for Øjeblikket Passagen til Salonen, hvor endel rejseklædte Herrer og Damer ere ifærd med itide at gjøre de vidtløftigst mulige Erobringer til Fordel for deres personlige Bekvemmelighed under Turen. De handle i Taushed, men med desto større Bestemthed. Enkelte af dem anbringe jo deres Pakkenelliker paa Sofapladse, hvorfra de siden ville blive tagne bort af Opvarteren. Andre lige saa praktiske sætte skyndsomt sine Vad-

---

Holde paa, være ifærd med.

sække og Plaids ind i Køjer, hvorfra de ogsaa lige saa sikkert vilde blive fjernede, — eftersom de alt forud ere optagne gjennem Køjebogen — eller inde i Kaptejnens eller en af Officerernes Lukaf, som tilfældig har været utillaaset, og dette medfører jo sine Skuffelser. Men Hovedsagen er dog, at man kan trøste sig med, at man har gjort sit Bedste i denne lille løsslupne go-a-head-Scene tvertover sin ubekjendte Næste. Det er lidt af den elskværdige Side af Livet, som saa gjerne vil komme frem, naar det tror sig ubemærket og udenfor det selskabelige Dekorums kontrolerende Seglas, og som man bagefter er saa forunderlig enig om at glemme og tilgive hinanden. Man kan kalde det det selskabelige Livs Natside, og der er absolut ikke saamange Gentlemen om Natten som om Dagen, i Forværelset til en Concert eller et Theater som inde i selve Salen.

En Handelsrejsende sidder rolig i Sofaen og overser den hele Uro med sit øvede Øje, og ved Bordet staar en ung Herre i Overfrakke med en Rejsevædske i en Rem over Skuldren og med en Avis i Haanden. Han har Ungdommens fine Kolør paa Kinden, og i hans Mine læses for Øje-

---

Vædske, Taske.

blikket et Udtryk af beskeden-delicat Forargelse over sine Omgivelser.

Probenreuteren har iagttaget ham. Han er vant til i et Nu at opgjøre sig, hvor han skal placere sin Mand; men denne unge Fyr opholder ham lidt. Han kom ind lysende glad og fornøjet og saa da mærkelig aaben og tiltalende ud; men bagefter var han svundet ind som en sammenslaaet Parapluie. Han syntes tilbagetrukken og forlegen og havde gjort et Par generede Manøvrer, for at det skulde se naturligt ud, at han tog en af Avisstokkene paa Bordet. Det var et Par forunderlige Øjne! De saa og ikke saa, medens han aligevel stod der saa optaget af at gjennemse Aviserne, som om det kunde være Noget om sig selv, han søgte at finde. Paa den anden Side var det udelukkende blandt Bekjendtgjørelserne, han bladede. Det var ikke en Commis! — Det var ikke en forklædt Pige; — der stak en Ansats til en Mand i dette kraftige Træk ved Munden. ... „Han ser bare efter Theatrene ... Det er en Skuespiller! — Og det tilmed en „sharp“ Fyr, som man ikke tager der, hvor man sætter ham — — alt Andet end det, han ser ud til!“ — mumlede Probenreuteren, der havde mødt hans Blik udover Avisens Rand. Medens det dvælede paa ham, havde han følt, at dette Blik i

Kraft af en eller anden Gjætningsevne havde opfanget baade hans Personlighed og hans nærværende interessante Beskjæftigelse.

Gjennem den aabne Salondør saaes en sand Pres af Mennesker ude i den lange, trange Indgang med dens Rad af Lukaser paa begge Sider. Man skulde ind, og man skulde ud, medens en ældre engelsk Gentleman med et Par elegante Damer og en Kammerpige samtidig stod og parlamenterede foran Aabningen til Damekahytten. De havde tilkaldt Opvartningspige, Restauratør og Opvarter i Anledning af den forbausende Opdagelse, at Kahytten maatte deles med et Par andre Damer, og de lod ikke til at finde det formeget, at de imidlertid standsede saagodtsom hele Passagen, der nu blot kunde foregaa gjennembrudsvis. De Enkelte, som aligevel trængte sig igjennem, maatte være meget raa Naturer, — det læstes særlig i den ældre engelske Dames Mine. Den unge, der i sin klædelige Rejsedragt og raske Hat viste en sjelden fuldkommen Figur, rynkede blot lidt paa sin Næse og fandt det rigtigst for sin Parasol at slaa den sammen. Det var hende, der ledede Underhandlingerne, — den gamle Gentleman syntes kun at være der for at forevises, — og vor Avislæser henne ved Bordet, der hele Tiden holdt Øje med

hende, fandt, at hun saa yderst træven, moquant og misfornøjet ud. Med en Bevægelse som et egensindigt Barns ivrede hun til Restauratøren:

„Der er solhedt og kvalmt derinde — — — der maa kunne findes et andet Lukaf! . . . End de der, Nr. 9, 10 og 11?"

Restauratøren henviste til Køjebogen, som han holdt aaben i Haanden:

„Optagne, Frøken! — — optagne! Herrelukafer med to Køjer i — saa De ser — —"

Den unge Frøkens Blik løb med et ærgerligt Udtryk ned over Siden, idet hun brugte sit elegante Parasolskaft som Pegepind. Det standsede ved de omtalte Køjenummere, og hun værdigedes at bøje sig nærmere og læse.

Den unge Mand, der havde hørt hende nævne Nummeret paa sit Lukaf, saa hende læse op igjen med nogen Langsomhed og derpaa nikke, som om hun aligevel saa en Udvej.

„Den ene af de to Køjer i Nummer 9 er jo ikke optaget! — den skrive vi strax Mr. Crawby for — saa har vi den! Det gjælder da blot at faa den Herre til at fortrække! — Sæt Tøjet bidind" — vedblev hun til Kammerpigen.

Som hun saa sig om, faldt hendes Blik paa den unge Mand henne ved Bordet, hvis Øjne

sprudede af Harme over hendes Opførsel. Hans uvilkaarlige Tilskyndelse var netop med ironisk Hofligheds at gaa hen og tilbyde hende at tage hele Lukafet. Hun blev lidt forvirret og, idet hun igjen mødte hans Blik, slog hun sit ned.

Medens den ældre Dame forsvandt inde i Damekahytten, fulgte hun Herren ind i Salonen, hvor hun satte en liden Rejsenecessaire fra sig paa et af Bordene og derpaa lod til at blive staaende uvis. Hun bed i Parasollens Elfenbensring, som om hun grublede paa Noget. Medens hun saaledes stod og saa ned mod Gulvet, gled der et Skimt af et Smil under Øjenlaagene. Den unge Mands Blik mønstrede hende. Det var et eget brunt, uregelmæssigt Ansigt med en kraftig, mørk Haarvært og nogle mærkelig tætte Øjenbryn; den opadbøjede, raske Næse mindede ham i Øjeblikket om en gammel Skolekammerat, der for sine Spilloppers Skyld først var udvist af Skolen og siden rømt til Amerika; den var lidt bred sadelrygget og flad ved Næseroden og bød neppe videre Fodfæste for den noget pretentiøse aabne Guldlorgnet, som hun bar løst i en Snor ved Brystet. Da hun slog Øjnene op, var hendes Blik rettet paa ham. Han tog neppe fejl, der laa en undselig Henvendelse i det. Udtrykket var virkelig indtagende. Necessairen

faldt ned fra Bordet, idet hun vendte sig, og han fandt at burde tage den op.

„Jeg takker Dem" — sagde hun forlegent, idet hun modtog den. — „Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige; men jeg tænkte, — jeg vovede . . . jeg læste „Stipendiat Thomas Ross" i Køjebogen . . ."

„Jo, det er mig Frøken!" — den unge Mands Øjne gav atter Ild af den forrige Fornærmelse; han begyndte at se spydig ud.

„Deres Navn som Forfatter er os saa bekjendt og, — Fremmede, som vi staa her ombord, besluttede jeg strax, jeg læste Deres Navn, at ty til Deres . . . Deres Ædelmodighed. Det er den stakkels svagelige Mrs. Crawby, som ikke taaler at være i Damekahytten. Saa fandt jeg paa det Raad at lade Mr. Crawby indskrive sig for den ene ledige Køje i Deres Lukaf i Haab om, at De kunde ville afstaa Deres — saa at hun og jeg kunde faa Lukafet for os selv. Alene det, at jeg ved, at hun ellers vil lide saa forfærdeligt under Overrejsen, har givet mig Mod til at anmode Dem om dette . . . Jeg forstaar nu ikke længer, hvorledes jeg turde det" — tilføjede hun med sagtere Stemme og slog Blikket ned for hans — „det er en saa stor Opofrelse . . . Jeg er desværre af dem, som bestandig først tænker bagefter!" — udbrød

hun og saa ham med et forskrækket Udtryk ind i Øjnene.

Det var en varm Aande over denne Kvinde, noget uventet tiltalende i den Maade, hvorpaa hun henvendte sig til ham, som med engang vendte Hjertet til hendes Fordel. Han svarede nu ganske anderledes imødekommende:

„Tag De Køjen, Frøken! — Det er kun min simple Pligt mod den syge Dame; — — aldeles ingen Opofrelse ... jeg forsikkrer Dem!"

„Jeg takker Dem," — sagde hun og vendte sig med et lyst Smil imod ham. Derpaa blev hun staaende lidt. Den behandskede Haand pillede ligesom langs Bordkanten; — han kunde se, at der stred Noget inde i hende, og der kom derunder et Skjær af Rødme i Ansigtet. „Jeg angrer det nu" — yttrede hun — „og var det ikke for Mrs. Crawbys Skyld, vilde jeg ikke tage imod det; — men jeg er jo nødt til det — — og maa da takke Dem ogsaa paa hendes Vegne. — Vi er blevet Dem meget forbundne" — tilføjede hun mere tilbagetrukkent, idet hun hilsede og raskt igjen gik ud i Damesalonen.

Ross fandt, at hun gik paafaldende smukt.

Men over Probenreuterens Ansigt gled der et polidsk Smil. Han kunde ikke nægte sig den For-

nøjelse i Forbigaaende at yttre paa sit gebrokne Norsk: „Der blef Di quit Deres Reje, Hr. Noss!"

Der laa i den rutinerede Tydskers Mine Noget, som irriterede Noss mere, end han i Øjeblikket værdigedes at ville vise. Han indskrænkede sig til at svare med et distancerende Blik.

Probenreuteren tændte under et Par Hm! sin Cigar ved Fyrstikbeholderen henne ved Døren og gik ud paa Dækket, hvorhen ogsaa Noss lidt efter begav sig.

De fleste Kufferter vare nu nede, og Baadsmanden holdt netop paa at efterse en ved Randen af Lugen, der lod til at volde noget Bryderi.

„Hvorhen skal den? — der staar „Lit. Thomas Noss!""

„Lithograf Thomas Noss" — udfyldte Andenstyrmand — „der staar intet Forsendelsessted. Lad den staa lidt, — vi faar forhøre os; kanske en af Englændernes. — Stewart! skaf mig at vide af Restauratøren, hvem der er Lithograf Thomas Noss — hvor han skal hen?"

Thomas Noss stod lige ved.

„Det er mig, som heder Thomas Noss!" — sagde han heftigt, idet han gik hen til Kufferten — — „Forresten er jeg ikke Lithograf, . . . jeg er Forfatteren Thomas Noss . . . skal til Kristiania."

Ikke tre Alen fra sig oppe paa Skandsen bemærkede han idetsamme Tydskeren, der stod med sin Cigar og lænede sig udover Messingrækværket; han saa ud, som om han morede sig.

En ung svedblank Matros i blaa Uldtrøje, som Stenkullene havde gjort til Neger, skrev med Kridt et stort „Kristiania" ovenpaa Kuffertens Laag og langede den derpaa ned igjennem Lugen.

— „Kristiansand!" — varskoede Baadsmanden ned i Rummet i Anledning af en svær Trækasse, mærket „Mr. Crawby", med halmomhyllede Glasvarer, der hang i Kranens Kjætting og nu dalede ned. — „De maa være saa snil at gaa afvejen!"

„Skrup Jer nu" — raabte Andenstyrmand ned til Folkene — „saa vi kan faa Lugen over."

„End disse?" — spurgte den førnævnte Matros, idet han pegte paa et Par Abekatte, der sad sammenkrøbne ved korte Lænker paa Taget af deres Bure — „Ejermanden er nok forud — — Nej, de tilhøre Englænderne; der staar Mr. Crawby paa Buret... Halvbroder kanske til den lange graa blandt dem" — mumlede han; men de lystige Miner blandt Folkene viste, at hans Vittighed blev paaskjønnet.

„Bring dem forud — de har en Tjener; men

Snil, god.

ikke for nær Papegøjen. De har en slig med ogsaa!" —— lød det fra Andenstyrmand.

Dampskorstenen ophørte idetsamme at suse. Der hørtes et Kommandoord oppe fra Kaptejnens Bræt, og Skruens Skovler begyndte at gjøre nogle Slag i Vandet. Det var en foreløbig Manøvre for at klare Dampskibet fra Moringen, hvortil det var fortøjet med en Trosse, der netop slakkedes.

Den unge Ross befandt sig nu oppe paa Skandsen. Han stod og saa ned paa en liden hvid og grønmalet italiensk Brig, som laa i Solstegen ved Siden af Dampskibet med alskens Klæder til Tørring oppe i Riggen, og hvis hede Dæk i Øjeblikket afgav et sandt sydlandsk Familiebillede. En ung halvpaaklædt, sorthaaret og sortøjet Kvinde med et Barn ved Brystet sad under et Soltelt og redte sit Haar ved et lidet Spejl, medens Manden laa, saa lang han var, og nød sin Siesta med en Cigar i Munden og Hatten over Øjnene; — det var klarlig Skipperen. En halvvoxen Skibsgut sad lige ved krumbøjet og sov med Hovedet imod sine Knæer, — Benene vare bare og saa brune, at de mindede om et Par nylig blottede Trærødder med Muldjorden endnu paa. Foran ved Spillet under et Sejl laa et Par Ma-

---

Moring (engl.), Fortøining (Fortøiningspæl el. l.).

trøjer. De vare sovnet fra Kortspillet, der laa oppe i en Hat, som stod imellem dem. Det Eneste, som bevægede sig ombord, var en Kat, der gik langs Rælingen og undertiden mageligt strakte sig.

Hvor en Kat dog er et smukt Dyr, som den saadan lægger Ansigtet ind i Solen imellem Poterne! Den ligner — der svævede et Ansigt for hans Forestilling, som han holdt paa at gjøre sig Rede for, — da hørte han bagom sig:

„Det Fartøj, Miss Wilkens? . . . det er en Italiener! ... Nej, se did ... det Kjæmpedampskib med den røde Bund oppe paa Flydedokken der;... saadant hører til Hamburgs Stolthed. Ja, her er Liv! Har De seet Børsen? . . . et sandt Niagara, slig suser det af menneskelige Røster ... Har De ikke?"

„Jeg foretrækker nu, som De, Hr. Ross! at se paa den lille Italiener" — sagde hun — idet hun vendte sig fra sin Ledsager — „den er ikke Spor af kjedelig ... Ja, De kommer jo fra Italien?"

„Jeg har kun været der i tre Maaneder, . . . siden har jeg været i Dresden og Paris."

„Ja, nu erindrer jeg det . . . De skulde udenlands for at studere Skue ... Skue ..."

„Dramaet, Frøken!"

„Jeg ved blot, at vi Alle fandt, at det Stykke, der blev opført af Dem, var overordentlig inter-

essant ... Men ved De hvad, — jeg savner Noget dernede paa Dækket ... Appelsinerne! ... De maa have spist dem op undervejs — de Stakler!" —

Hun begav sig skyndsomt ned af Skandsen og kom noget efter forpustet op igjen med en fire, fem Appelsiner i en Rejsekurv.

„Tor De?" — spurgte hun med en skalkagtig Mine, og rakte ham en Appelsin.

Han kastede den forsigtig ind i Solteltet. Manden fór forskrækket op, medens Konen holdt Appelsinen mod ham og beroligende raabte: „Giacomo!" Den anden Appelsin faldt ned paa Nakken af den sovende Skibsgut, men blev strax greben af den nu vaagne Giacomo.

De øvrige trillede hun selv med barnagtigt Drilleri henad Dækket, saa de fik Skibsgutten og Katten efter sig, og lidt efter var ogsaa de to Matroser forud med og gramsede.

De lo og nikkede op til Damen, idet Dampskibet gik.

Hendes Ledsager, en Consul fra en af Norges Kystbyer, kom med en Taburet og indbød hende til at sætte sig paa Skyggesiden af Kommandohuset — „saa skal De faa se Havnen og Blankenese, Miss Wilkens!"

„Blankenese — hvor alle de rige Pengefyrster bo? — Ja, det maa jeg se, — det maa De endelig vise mig!" — og med et Nik til Ross fulgte hun ham hen til den betegnede Plads, hvor hun siden sad meget ivrig og saa ud gjennem sin Rejsekikkert.

Imidlertid fyldtes Dækket med Passagerer, der vilde nyde Synet af Hamburgs Havn og Elblivet. Dampskibet gik endnu kun for halv Fart med en svag Luftning efter sig, saa dets tykke Røgsøjle stod ret tilvejrs, og oppe paa Dækket var det generende hedt. Men det glemtes for det Skuespil af storartet Verdensrørelse, som frembød sig for Øjet, medens Stadens hvide Huse, Taarne og Pakboder skinnede frem gjennem et Net af Masteskove, Ræer, Touge og halvt nedhængende Sejl. Damppiben ombord signaliserede hvert Øjeblik for at varsko mod Sammenstød, og rundt om En, ovenfor, nedenfor, ved Siden lød mere og mindre dybe og dumpe langtrukne Hyl. Passagerer, der ere uvante, føle sig under dette i nervøs Spænding; men skjønt langtfra upaavirket af denne Følelse, hindrede det dog ikke Thomas Ross i at nyde og i fuldt Maal beundre det storartede Sceneri, som omgav ham.

Miss Wilkens lod imidlertid til udelukkende at interessere sig for Blankenese.

... „Jeg har spist til Middag flere Gange ude hos D ..." — hørte han Konsulen sige. „Luxus? — ja det kan De tro! ... Mage til de Huse findes ikke mangesteds i Verden — — Vogne og Heste, gallonerede Tjenere og Spejlglas som i et Slot! ... Paa Kontoret, — det er en anden Sag; der er det ganske simpelt. — De skulde seet Salomon Heine ... Ja, jeg er opdraget i Hamburg ..."

Det ærgrede ham, at den unge Pige skulde sidde der og forstirre sig paa dette Blankenese, medens den solblanke Flod og det hele glimrende livfulde Panorama af et Verdensstevne gik saagodtsom ubemærket under hendes Kikkert.

Javist var Blankenese herlig med sine prægtige Villaer mellem den bugnende, rige Trævegetation og de smukke Lystjagter og Sejlbaade foran Landstederne; men den unge Dame sad jo og spurgte om det saa prosaisk, som om hun var en — en afdanket gammel Verdensdame ... Eller ogsaa maatte hun være meget barnagtig, tænkte han og huskede paa Scenen med Appelsinerne. Det sidste — opgjorde han sig med et Nik — var nok det Sande; ... hun var ikke fuldt saa voxen, som hun saa ud til eller ialfald gav sig Mine af.

Da Blankenese var ude af Sigte, var det ikke frit for, at hun gabede en Smule, som om Sø-

luften begyndte at trætte hende; men, da det lidt efter ringede, og Tjeneren bød ned til Middag, blev hun igjen overmaade livlig. Det var virkelig et spillende Ansigt.

„End jeg, som har ladet Deres Forældre sidde alene dernede, Mr. Sidney!“ — raabte hun halv forskrækket til en høj, blond Herre paa opimod de tredive Aar med et Par langsomme, tungsindige Øine og en lang Hage, der var helt klædt i graat Cheviot, og som nu kom hen og bød hende Armen. Han saa ægte engelsk formel ud. Hun talte nogle Ord med ham, hvorpaa han gik over Dækket hen til Ross.

„Maa jeg præsentere mig selv — Sidney Crawby, Mark Hall ved Hull ... Det vilde være mig og mine Forældre kjært at vise Dem en Tjeneste igjen. Mit Kort, Mr. Ross!“ — Derpaa bukkede han og førte den unge Miss ned.

Middagen gik for sig som vanligt, inden Passagererne endnu har stiftet Bekjendtskab. Man er stum og forbindtlig mod sin ubekjendte Sidemand eller fører kun en dæmpet Konversation. Alle Pladse vare besatte, Knive og Talerkener raslede, Skylightet stod oppe for Heden, og, da man endnu befandt sig saa højt oppe i Elben, at der ikke mærkedes Spor af Bevægelse i Fartøjet, kunde man i fuld

Fred nyde og berede sig paa den mulige Uro, Havet kunde bringe.

Den engelske Familie havde faaet sine reserverede Pladse nærmest Chefen og lod til at anse sig som en uafhængig britisk Ø for sig selv der oppe ved Bordenden. Thomas Ross kunde ikke andet end følge dem med en vis Interesse. Miss Wilkens havde taget sin Hat af, og han saa kun Hovedet og af og til endel af Ansigtet; men hvilken mørk, kraftig Haarfylde! — og hvilket eget Liv der hele Tiden var over hende, medens hun saagodtsom udelukkende var optaget af de to Gamle. Det saa ogsaa ud til, at den gamle Gentleman var meget glad i hende; hans Mine udtrykte et ypperligt Humeur, og han nødte hende hele Tiden med alskens Retter. Mr. Sidney syntes derimod stiv og afmaalt; der var ikke Glimt af Smil i hans Mine under hele Maaltidet.

Det lod til, at den ældre engelske Dame efter Bordet foretrak en grundig Middagssøvn fremfor Udsigten over Elben. Hendes Ægteherre færdedes imidlertid oppe paa Dækket i et Rejsekostume, der lignede en Røghue og en Sloprok. Han havde Prøver af forskjellige Mineralier og et Mikroskop i et Læderhylster, hvilke Sager han efterhaanden fremviste for de Bekjendtskaber, han stiftede, med den

Oplysning, at han i Hull havde en Mineraliesamling, der i Størrelse var den fjerde eller femte i Verden.

En stakkels ung Mand rulledes af en Tjener om paa Dækket i en Vogn med tre Hjul, som han selv styrede. Han var lam og havde mistet Hørelsen i den sidste Krig. Med ham underholdt Frøken Wilkens sig ved Hjelp af smaa Blyantssedler, og flere af disse maatte være morsomme; thi hans matte Ansigt syntes meget oplivet, og han lo et Par Gange hjerteligt.

Mr. Sidney havde imidlertid optaget Sofaen inde i Styrehuset og laa der og nød en engelsk Avis til sin Kaffe. Paa Tabouretten foran sig havde han sat en vældig Reisekikkert, hvorigjennem han af og til værdigedes at se, naar noget af Udsigten viste sig gjennem Døraabningen.

Omgivelserne blev imidlertid udover Eftermiddagen altid fattigere. Man sejlede ikke længer forbi Husklynger, tiltalende Strandsteder eller blandt de vakkre Øer med Skove af Kirsebær- og Blommetræer, hvis Frugter man før havde mødt undervejs til Hamburg i smaa fuldtladede „Everter“ med deres karakteristiske „Sverd“ fra Middelalderen hængende ved Siden. Elben med sit lergraa Vand aabnede sig stedse videre; dens flade Bredder og Sandbanker

bleve mod Havet mere øde, og det var kjendeligt nok paa den hendøende Livlighed oppe paa Dækket, at denne Stemning i Forbindelse med den nu svagt indtrædende Havdønning gjorde sin Virkning paa Passagererne.

Thomas Ross vandrede i Aftenstunden frem og tilbage paa Dækket i mange Tanker. Han havde om Eftermiddagen været optaget af Planen til et Theaterstykke, som han havde under Arbejde; men det var, som Intet rigtig vilde forme sig for ham; det blev til bare Enkeltheder. Snart var det en af hans Tanter, som brød ind og ødelagde. I sin Kappe og brune, lokkede Paryk, de sorte Klæder og Salmebogen kom hun og satte sit store, graa, fromt bekymrede Blik paa ham og spurgte, om han da virkelig for Alvor vilde opgive Theologien for dette syndige Skuespillervæsens Skyld. Hun gjorde, at Emnet faldt fra hinanden i to uforligelige Helheder, der ikke vilde gaa sammen i et Stykke.

Saa var det hans egen prægtige lille Moder. Hun var Enke efter Stiftsoverrets-Assessor Ross og havde havt en tung Strid for at faa ham og hans Søster frem. Hvor tog han ikke den høje Trappe med Gelænderet foran deres lille Træhus hjemme i Oslo i to Sprang, og hvor var han ikke vis paa, at han vilde træffe hende, udvortes rolig,

men med et Skjær over det blege, medtagne Ansigt, som om hun havde staaet for nær Ilden og med Spor af nylig at have grædt ... Dampskibet ankom jo om Formiddagen, og det var ikke umuligt, at Katharina Linstow kunde komme og besøge hans Søster om Eftermiddagen. Han stod i Fantasien oppe i Kvistvinduet og saa begge Veninderne nede i Haven og tænkte paa, hvorledes han vilde gaa ned og hilse paa Katharina. — — Det var mærkeligt, hvor han længtes efter hende, skjønt, ... siden sidst de saaes, var han jo bleven noget ganske anderledes myndig og europæisk i sine Meninger om Kunst, end dengang hun og hans Søster var de Eneste, som vidste om det Stykke, han tænkte paa at faa opført. Hun havde virkelig seet aldeles rigtigt, da hun raadede ham til at omordne Gangen i den sidste Akt; det var tildels den Forandring, han skyldte Stykkets Lykke. Hun saa saa bestemt og klog ud, da hun foreslog det, lige efterat han havde oplæst det for dem nede i Lysthuset; — hun lagde de smukke smaa Hænder i Fanget fra Hekletøjet og saa ud i Luften en Stund, medens hun tænkte. Det var et helt Karakteransigt paa den lille Katharina, saa stille hun gik der, og — —

Fang, Skjød.

Her blev han forstyrret i sine Betragtninger ved Miss Wilkens, der holdt de Blyantssedler, som hun havde vexlet med den unge Herre i Rullevognen, op i Vinden og lod dem en for en flyve overbord. Tilfældet vilde, at den sidste af dem dalede ned i Døren til Styrehuset. Hvor kraftig, slank og behændig ilede hun ikke i samme Øjeblik efter den med det hvide Slør flagrende fra Hatten! hvor let satte hun ikke Foden, og hvor gratiøs var hun ikke i Bevægelsen! Minen røbede en pudsig Forskrækkelse for, hvad der stod i Seddelen.

Mr. Sidney forekom hende imidlertid. Hans træge Person maatte være løftet fra Sofaen derinde ved en eller anden galvanisk Kraft; thi han laa pludselig med Haanden famlende foran Dørstokken, og han snappede Papiret, just som hun rask bøjede sig over det.

Han betænkte sig imidlertid og leverede hende ganske koldt Seddelen.

Hun saa drillende paa ham.

„De er meget nobel, Mr. Sidney, som ikke læser den . . . Sig ærligt, at De var nysgjerrig!" — Idet hun tilsyneladende alvorligt læste i Seddelen

---

Dørstok, Dørtærskel.

og derpaa hastigt lod den gaa overbord med Vinden, lo hun:

„Det var aligevel om Dem!"

„Jeg takker Dem for Oplysningen, Miss Wilkens; men den interessérer mig ikke."

„Da skulde man tro det — De laa jo paa alle fire for at gribe efter den . . . Mr. Sidney!"

Den Maade, hun sagde dette Sidste paa, var virkelig fortryllende uforskammet; — hvilket undertrykt Væld af Munterhed!

Mr. Sidney syntes igrunden smigret ved den Opmærksomhed, hun viste ham; thi han gik ud paa Dækket og indlod sig i Disput med hende, om end fremdeles paa sin tilbageholdne, tvære Maade.

„Hm! — End om Katharina havde havt slige Øjne og slig varm Livfuldhed! . . . og saa været ligesaa høj og havt mørkt Haar istedetfor dette askefarvede! — Der er unegtelig noget eget fornemt og fint kvindeligt i Katharinas Natur, — — hun er bare for tempereret rigtig . . . Ja, jeg gad dog nok vide, hvad hun vil sige til dette nye Stykke — — der er meget deri, som ikke vil behage hende; — jeg har lært Adskilligt mere, end hun tænker sig, siden sidst."

Idet han kom til at standse i Nærheden af Frøken Wilkens, der havde sat sig hen paa en

Taburet ved Styrehuset og af og til saa med Kikkerten udover Søen, vendte hun Hovedet om imod ham og sagde en Smule bevæget:

„Jeg kan se paa Dem, at De føler det samme som jeg, . . . hvor godt det er endelig at komme blandt Landsmænd igjen . . . Det er saa trangt, saa trangt at være bare blandt Fremmede!"

Det var et Hjertesuk saa at sige paa Landsmandsskabets Vegne. Det var aldeles ikke Meningen at indlede nogen Conversation, og hun saa igjen ud gjennem sin Kikkert.

„Og dog kan vi hjemme længes slig ud" — bemærkede Ross — „ordentlig blive syge af Længsel efter alt dette Fremmede."

„Jeg for min Del har aldrig længtet efter det" — sagde hun noget kort. — „Vor Omgang hjemme i Norge har været engelsk saagodtsom, fra jeg var ti Aar."

„Tillad mig Frøken! — det er lidt usædvanligt saadan at træffe en ung norsk Dame midt i en engelsk Familie, — tør jeg spørge, hvorledes . . . jeg mener . . ."

„. . . Er De Gouvernante, Selskabsdame eller paa nogen Maade fast ansat? — Var det ikke saa, De mente?" — Hun saa stolt paa ham, og Øjnene lynte . . . „Jeg er saa vant til det Spørgsmaal,

at jeg kan læse det paa et Ansigt en halv Time, før det kommer, og saa skal jeg da svare: „Nej, jeg er optaget som Barn i Huset, — staar ikke i Spor af Tjenesteforhold. Det er saa sikkert, som jeg har det Held at træffe en Nordmand . . . Vi ere saa oprigtige“ — tilføjede hun med et Skuldertræk, og gav sig igjen til at se ud.

Det var en uventet Behandling, og det var ikke frit for, at Blodet begyndte at koge hos Ross, — Noget som et hastigt Blik op paa hans Ansigt nok ogsaa overtydede hende om.

„Vi ere ikke saa ganske enige om Begreberne, Frøken Wilkens!“ — yttrede han koldt. — „Min Søster ernærer sig selv . . . og den bedste, den ædleste — ja, se De kun paa mig, Frøken! — den fornemste Kvinde, jeg endnu har mødt, har tjent sit Brød som Gouvernante. Tillad mig at sige Dem, at det var en Kompliment, jeg tænkte at gjøre Dem. Jeg sætter det aldeles ikke saa højt at være „Barn i Huset“.

Hun vendte sig noget rød og forbauset om og saa uvist paa ham, som hun vilde udforske, om det var Alvor.

„Det er ikke vanskeligt at gjætte sig til, at De maa gaa med en Gouvernante i Deres Fantasi, Hr. Digter!“ — udbrød hun pludselig overgivent. —

„Det maa være underligt saaledes at være Digter … Mr. Sidney siger, at man kan blive det, blot man vil spise Opium; man skal da se saa mange Ting — kun ikke Virkeligheden."

„Frøkenen vil vel ikke sige, at man maa gaa hen og spise Opium for at kunne tro paa, at der findes ædle og sande Kvindenaturer i Verden?"

„Jeg forstaar, De sejrer i Disputen . . . jeg kan ikke disputere. Det er underligt" — vedblev hun halvt for sig selv og rystede paa Hovedet — „strax En møder en Nordmand, skal der snakkes om Moral. Det høres saa nyt, næsten poetisk, naar En har været længe ude; — men i Længden blir det dog lidt spidsborgerligt … De ere forfærdelig indsnævrede hjemme!" . . . Hun sad endnu lidt grundende. Derpaa saa hun nysgjerrigt op paa ham.

„… Sig mig, dersom De havde Valget mellem at være Digter og at være rigtig rig, hvad vilde De saa vælge? … saa rig som Mr. Crawby, han ejer Kulgruber ved Hull for en Million i norske Penge."

„De mener, om jeg vilde bytte min Opium med hans Kul?" — svarede han leende. — „Nej, — — jeg vilde virkelig ikke, Frøken!"

„Mr. Sidney vilde sige, at De vilde mene anderledes, naar det kom til Stykket!"

„Og De Frøken?"

Hun betænkte sig lidt og sagde derpaa med et Anstrøg af Sørgmodighed:

„Jeg? — jeg har levet saa længe i engelsk Stenkulsrøg, at jeg næsten har glemt, hvordan den frie, klare Dag ser ud. Hvor længtes jeg efter den! ... Jeg har været en Burfugl, siden jeg var ti Aar. Penge, Puder og Comfort, det er mit Livs Historie." — Hun saa paa ham med en egen Ild i de mørke Øjne. — „Den Fugl, jeg af alle liker bedst, er Falken; men jeg bryder mig rigtignok ikke om de afrettede ... Fri, fri skal den være!"

Han betragtede hende med uforduIgt Interesse; hun syntes lidenskabelig bevæget, som hun sad der og saa ud for sig, og han udbrød varmt:

„De er en ægte norsk Pige!"

„Og De en ægte ... Digter. — Synes De ikke, det er naragtigt, — Mr. Sidney vilde finde det utænkeligt — at vi to, som aldrig har seet hinanden før, pludselig ere komne ind i et saadant Skriftemaal. Dette er sletikke dresseret fra nogen af Siderne, saavidt jeg forstaar."

„Jeg vil altid erindre den første norske Kvinde, jeg mødte, da jeg kom tilbage fra fremmed Land" — svarede Ross alvorligt. — „Vil De nu ogsaa sige mig Deres Fornavn, saa jeg kan gjemme paa det."

Hun saa ned paa den lille Fodspids, hvorpaa hun vuggede Parasolen:

„Annie," — svarede hun — „Annie Wilkens. Jeg er egentlig døbt Agnete, men saa kalde de mig Annie. Min Fader var Enroleringschef Wilkens i Kristiansand."

„Annie passer Dem bedre. Agnete er Navnet paa noget blaaøjet sentimentalt. Hun gaar i stille Vejr og meder med Silkesnor, og er saa from, at hun blir fanget af den første den bedste Havmand, som hun faar paa Krogen."

Hun kastede et stjaalet Blik op paa ham, og der spillede et Øjeblik et Smil om hendes Mund.

„Annie Wilkens derimod kan jeg tænke mig som Navn paa et raskt, stolt Skib, der pløjer krængende hjemover for fuld Sejlmagt fra de fjerne Lande. Jeg tænker mig et saadant Fartøj, idet de efter aarlangt Fravær faar Landkjending af Norge, som det dukker op, og man begynder at kjende Lugten af Granerne . . ."

„Kjender De, hvor her lugter harsk Olje eller brunet Smør fra Maskinen?" — yttrede Konsulen, som kom slentrende til. Han saa meget bleg ud. — „Havet glindser ogsaa som Olje, synes jeg."

Den unge Dames Ansigt viste, at hun redeligt arbejdede for at undertrykke sin Lystighed; men det

---

Kjende, føle, mærke.

nyttede ikke, og saa brast hun ud i en overgiven frisk Latter.

„Det var ikke Dem, Konsul! Deres Ord faldt blot saa pudsigt ind i vor Samtale," — undskyldte hun sig, medens hun endnu havde Taarer i Øjnene af Lystigheden. — „Hr. Ross talte saa vakkert om Lugten af Granerne."

„Vi har nu Havet først," — sagde Konsulen. „Jo, det er, som jeg siger, harsk Smør de bruger" ... og med disse Ord gav han sig atter til rastløs at spadsere.

Dønningerne var virkelig begyndt at mærkes; det susede i Damprøret, hvergang Skibet bevægede sig nedover de lange Havbakker. Søen udenfor Elbens Munding laa guldbleg og trist i Halvdæmringen, forgjæves oplivet af nogle Sejlskibe og en Damper, der med tyk Røg efter sig stævnede ind mod Hamburg.

De Passagerer, der var oppe paa Dækket, iførte sig Overtøj eller hyllede sig i deres Plaids.

Til Englænderne bragtes der en Bakke med varm Toddy, hvoraf ogsaa deres Damer nød, og idet Mr. Sidney nu bød Ross et Glas, fik denne Anledning til at stifte Bekjendtskab med hele Familien, der lod til at sætte stor Pris paa hans tidligere Høflighed med Hensyn til Lukafet.

Mr. Sidney blev atter Gjenstand for Miss Wilkens's Drillerier, mod hvilke han, ligesom før, i Begyndelsen satte et vist barskt, næsten rydt Væsen; men optaget, som Ross var af at conversere Mrs. og Mr. Crawby, kunde han ikke nærmere følge Gangen i deres Underholdning.

I den ældre Mr. Crawby fandt Ross en godmodig og adskillig snakkesalig Herre, af hvem han blev sat ind i en Del af Familiens Forholde. Han ejede en Villa for Sommerophold i Norge i Nærheden af en af Vestlandets Byer og i Dalen ovenfor en Del Jernfeldter, hvis Drift hans Søn Sidney, der var forlovet i England, nu et Par Aar skulde forestaa.

Det begyndte at blive sent. Man saa en enslig gul Stjerne henne ved Neuwerk ovenfor Cuxhaven. Det var Fyret, som begyndte at lyse, endnu inden det sidste blege Rødt af Solnedgangen var gaaet af Himmelen.

Klokken var henimod elleve, og Familien gav sig til at bryde op. Man havde vexlet en venlig Godnathilsen, og Miss Wilkens havde kysset de to Gamle og begivet sig ned. Idet Mr. Sidney holdt paa at opsamle Shawler og Rejsetøj paa Bænken

---

Rydt, (her) grovt.

foran Styrehuset, hørte Ross, der havde sat sig paa den anden Side, denne yttre til sin Moder i en dæmpet, indigneret Tone:

„Det synes virkelig, som Miss Wilkens i Et og Alt betragter sig som et Lem af Familien, — hun forstaar ialfald neppe sin Stilling.“

Ross rejste sig for ikke at høre mere.

Han sad længe oppe. Han havde Hjertet fuldt af Hjemlængsel og syntes, der var en uendelig Stemning i den ensomme, stjerneblege Aften ude paa Havet. Fantasien malede just nu alt saa klart for ham. Det var ogsaa, som om det, han havde oplevet om Dagen, havde efterladt lidt for megen Uro i Blodet til, at han kunde være oplagt til at sove. Mr. Sidneys sidste Yttring om den stakkels forsvarsløse Frøken Wilkens gav ham adskilligt at gruble over; det var tydeligvis ingen let Stilling, hun stod i.

Maanen var kommet op og sænkede sin urolige Guldstøtte ned i Søens mørke Grund ... „Moralen klinger som noget pikant Nyt, naar En har været længe ude!“ ... gik det igjen i hans Tanker.

Derude i det gule Maaneskjær saaes mere og mere urolig Bølgegang, og tilslut blev det smukke Billede af selve Maanen borte.

„Er ikke netop hele vor Tid et saadant uvejrskruset Havspejl, der er oprørt af Tanken og Tvivlen, saa at hverken Guds Sol eller Maane længer formaar at sænke sit Billede ned i det? — — Dette er nu en af vor Tids unge Piger. Hun kjæmper paa sin Plads. — — Og der er kanhænde til syvende og sidst mere ved en saadan længtende, kjæmpende Sjæl, som er med at bære Tidens Byrde, end ved En, som er saa lykkelig at kunne tro paa alt Muligt . . . Og jeg selv? Er jeg ikke netop bleven slig En — kjæmpende . . .“

Den røde og den grønne Lanterne tændtes ombord, og han sad der endnu. Det var over Midnat, da han begav sig nedenunder.

II.

Lidt bøjet og gammelkoneagtig, som hun gik der med det staalgraa Haar og Kappen om det blege, stille, kloge Ansigt, havde Enkefru Ross bevaret sit Sind ligesaa poetisk, som da hun var en ung Pige; men dette var tillige en Side, som hun med en vis ængstelig Skyhed fordulgte; thi af Væsen var hun meget indesluttet.

Hendes lille Træhus med Kvistetagen laa landligt oppe mellem Lindene i Haven derude ved Lo-Elven i Oslo, og fra dets smaarudede Vinduer eller fra den høje Trappe havde man en — især i Solnedgangen — ganske mageløs Udsigt over Havnens travle Liv og hele den Side af Hovedstaden, der ligger om Bjørviken. Dette Hus, med alt det Grønne opefter Væggene om Sommeren, passede til hende og hun til det; — hun havde levet der, siden hun blev gift, og det var kun ved at udnytte et i bedre Dage dyrket Musiktalent, at Enkefru Ross med sin knappe Pension havde kunnet skaffe sine Børn den Opdragelse, de havde faaet. Hun havde i fuldt Maal prøvet, hvad en trang Virkelighed vil sige, og kunde vel været undskyldt, om hun tilslut ogsaa havde faaet et Sneverhedens Præg deraf.

Og dog var dette Hjem blevet saa uberørt af den graa, kjedelige Hverdagslighed, som kun faa. De Venner og Veninder, som udgjorde deres lille Omgangskreds, følte, at der hvilte noget beaandet over denne Stue, der ikke kunde erstattes ved kostbare ydre Midler. Datteren Kirstine havde arvet Moderens musikalske Talent og efterhaanden tillige hendes Informationer.

Det var en Begivenhed der i Huset den Dag, Sønnen Thomas kom hjem fra Udlandet. Et Par Venner havde allerede som snarest seet indom for at hilse paa ham og saa gaaet igjen for ikke at forstyrre Familien, og Tante Rissa skulde blive der tilmiddags. „Der maa Højtidelighed til, sér Du, Thomas," — havde hans Søster Kirstine hvisket ham i Ørene i Anledning af den Sag, og saa fortalte hun ham, at hendes Veninde, Katharina Linstow, skulde komme om Eftermiddagen og drikke The i Haven. — „Jeg er vis paa, at hun er nysgjerrig efter at se Dig!"

Hvor udspurgte ikke hans Søster ham om alle mulige Ting — ofte uden engang at oppebie Svar; hvor var ikke Tante Rissa den Dag mild og medgjørlig; hvor stille gik ikke hans Moder og hørte paa dem Alle ... Og hvor opstod der ikke en Stilhed efter ham, da han en Timestid om Eftermiddagen var gaaet ned paa Toldboden for at faa ordnet Fortoldningen af en Kasse, hvori han havde nogle Gibsstatuer og Lithografier fra Paris.

Og saa kom Bemærkningerne over Sytøjet og Strikketøjet:

„Thomas er virkelig bleven forandret paa de to Aar ..."

„Meget mandigere, skjønt han jo endnu har den samme slanke tynde Figur . . . En ser bedre, hvilken smuk Pande han har, nu, han bærer Haaret opstrøget" . . .

„Det er virkelig et Par usædvanlige Øjne" — sagde Kirstine — „jeg har aldrig seet det før."

„Det er de Øjne, som fortære hans Krop," — sukkede Tante Nissa.

Man afbrødes ved, at Katharina Linstow kom gjennem Haveporten. Hun gik med lette, raske Skridt opimod Lysthuset og tog i Forbigaaende, idet hun standsede ved en Busk, en lille sildig Rosenknop, som hun fik Øje paa, og stak den i Beltet. Sammen med sin Hilsen gik hun hen og tog Fru Ross i Haanden.

„Det var hyggeligt, at Du kom, Katharina!" — yttrede denne. — „Jeg er vis paa, Thomas vilde synes, det var underligt ikke at faa se Dig den første Dag."

„Jeg er ikke saa vis paa, hvad Thomas nu vil synes, kjære Fru Ross — men jeg vilde ialfald gjerne se ham. Han er vel nu en hel udenlandsk Herre?"

„En ren Dandy!" — lo Kirstine. — „Tænk Dig" — her gjorde hun en beskrivende Gestus . . .

„Haaret delt fra Panden til Nakken — hvad synes Du? ... Og saa Guldbriller!"

Katharinas klare blaagraa Øjne saa prøvende paa hende, og der kom maaske et Skjær af Skuffelse i hendes Ansigt.

„Hør ikke paa hendes Narrerier" — faldt Fru Ross lidt uvilligt ind, — „der er ikke et sandt Ord i det!"

De to Veninder saaes lidt efter sammen nede blandt Ribsbuskene. Katharinas Ansigt var ikke let at se under Straahatten; hun syntes optaget af at plukke Bær, medens Kirstine fortalte.

„Saa Du synes, han er saa forandret" — yttrede hun som hen i Tanker, da der opstod en Pause. — „Ved Du, om han skriver paa Noget?"

„Jeg har virkelig ikke spurgt ham; men spørg ham selv ... der kommer han."

„God Dag, Katharina!"

„God Dag Thomas, — — velkommen hjem! — — Jo, han er bleven lidt brunere" — sagde hun nikkende til Kirstine. Om det var Aftensolen, som lynede sit Rødt fra Randen af den tunge Regnsky, der trak op, eller om hendes Ansigt virkelig i Øjeblikket ejede den forhøjede Kolør, som pludselig gjorde det saa smukt, var ikke let at afgjøre.

„Du ser jo sletikke ud, som om Du har været ude og spøget Dig som Gouvernante ... Hvor faldt Du nu paa det, Katharina?"

„Aa, jeg havde Lyst til at prøve mine Kræfter en Smule, — det er ikke Alle, som faar rejse til Italien, ser Du, Thomas!"

De vare Dus fra Barneaarene. Hun var nu rigtignok henimod de tyve og Thomas Ross fem og tyve; men Forholdet til Søsterens Veninde havde bevaret sig.

„Hm ... Katharina! ... Du lever vel? ... Du vil vel ikke beære mig med at række mig Haanden over Ribsbusken i Anledning af Gjenkomsten?"

„Gjerne det Thomas!" — og hun rakte ham den ganske ligefrem. Hun blev dog lidt rød idetsamme; thi Thomas havde engang erklæret for Søsteren, at han sværmede for hendes Hænder, der ogsaa vare saa paafaldende smukt formede og hvide, at der skulde hendes naturlige Væsen til for at undgaa at blive beskyldt for at kokettere med dem.

„Du bruger Halvhandsker, ser jeg ... Det er da ikke en Skole, Du vil ... blive Skolemadame? ... eller kanske en Modehandel med et Skilt henne i Gaden?" — gjenoptog han drillende, da hun trak Haanden tilbage, fordi han saa paa den.

„Aa nej, det fik da blive Noget, som jeg selv fandt paa ialfald" — svarede hun lidt kort. — „Du var ellers saadan en overordentlig Tidens Mand, da Du rejste Thomas, at vi Alle her havde Møje med at følge Dig!"

„Jeg er det tyve Gange mere nu, Katharina, ... det forsikkrer jeg Dig! Bryd Dig ikke om mit Snak; — Du har naturligvis Ret."

„Du ser, han er forsaavidt uforandret" — lo Søsteren ... „snakker i Øst og mener i Vest, akkurat som før han rejste. At han er en fuldkommen Tidens Mand, det kan En se paa Klæderne ... Der har Du en Klase Ribs, Thomas ... i Anledning af Dagen!"

„Jeg har en liden Statuette af Stearingibs med til Dig, Katharina! om Du ikke vil forsmaa den. Den er ganske liden, men den passer til Din Smag ... klassisk ... det er den mediceiske Venus i Louvre."

„Nej virkelig!" — udbrød hun og saa meget glad ud.

„Ja, jeg ved, Du sværmer for det" — sagde han lidt overlegent. — „Det er dette gamle, evige klassiske, Du og de herhjemme leve paa! — man er nu over det ude i Verden; — vi ere inde i Virkelighedspoesien" — —

„Jeg ser, Kirstine havde ikke saa stor Uret enda, da hun fortalte, at Du var kommet hjem som en Dandy .., Hun sagde blot for lidt."

„Hvordan det?"

„Aa, Du har jo endog faaet selve Tankegangen ordnet comme il faut — — udenlandsk."

Der opstod en Pause, hvorunder Katharina stod halv bortvendt og undersøgte en Gren.

„Har Du da ikke Noget til mig, Thomas?" — udbrød Kirstine.

„Jo, et Kobberstik, og saa" — — her tog han raskt et sammenlagt Papir op af Vestelommen —

„Hvad er det? — sig det!"

„En ren Ubetydelighed ..."

„Du kan da sige det, Thomas!"

„Nej!" — svarede han utaalmodigt, men tilføjede derpaa ligegyldigt, idet han rakte hende det, — „det er en liden Ring, jeg kjøbte paa Gaden i Dresden hos en Agathandler ... den koster ikke mere end syv og tyve Skilling norsk."

„Der er Ingen, som plejer at forære sine Søstre Ringe" —

„Jeg gjør det nu; — men kanske Du forsmaar den?"

„Giv den til Katharina!"

„Tak, jeg foretrækker Statuetten!" — sagde denne kort.

... „Og jeg skulde foretrække, at vi gik ind, for nu regner det" — endte Thomas i Følelsen af, at hans Overmod havde gjort denne første Sammenkomst halvt til et Brud.

Der faldt virkelig nogle solblanke Draaber som Forløbere for Regnskuren, og man skyndte sig op i Stuen, hvorhen Tante Nissa og Fru Ross alt forud forsigtigen havde begivet sig.

Tante Nissa, — hendes Navn var egentlig Regisse — var en storbygget, sortklædt, tans Personlighed i Kappe og med Krøller, der af og til traf Vejret, som om hun sukkede og mente uhyre meget, hvilket hun ogsaa gjorde i Retning af alleslags Samvittighedsskrupler. Thomas sammenlignede hende engang med en ensom, erfaren, gammel Krage, der sad og blunkede og mærkede sig alting. Hun sad i den store Lænestol, der for hendes Skyld var rykket hen til Thebordet, hvor en Maskine snurrede og nu lod det føles dobbelt hyggeligt inde, medens det udenfor skyllede ned ad Ruderne.

Lidt efter kom ogsaa Fætter Anton, Agenten, som boede hos dem, styrtende hjem uden Paraplui,

---

Blunke, blinke.

efterat have sluttet sin Forretning for den Dag, og med ham paa hans Vis et nyt belivende Element.

Samtalen drejede sig naturligt hen paa Thomas's Udenlandsrejse.

„Sig, som sandt er, Thomas," — sagde Tante Nissa, — „at det var af Forfængelighed, Du bar den svære Vadsæk gjennem Byen, da Du kom, — netop gjennem Hovedgaden! — — Og saa den brede lyse Hat! ... den bruger Ingen."

„Ser Du, Tante!" — forklarede Anton — „den Hat er en Frihedshat, og at han bar Vadsækken gjennem Byen, var for at vise Folk, hvad det er at være Demokrat i Gjerning og ikke i Snak."

„Det var for at blive bemærket, tror jeg hellere ... for at trodse" — sagde Søsteren — „denne svære Lug i Panden er ikke for Ingenting. Vær nu engang oprigtig, Thomas! — bare den første Aften!"

„Du siger Ingenting, Katharina, — hvad tror Du?"

„Jeg tænker, det var, fordi Du havde Hast og var glad; — — men saa kunde det ogsaa været det Andet."

Hans Moder kom hen og strøg ham over Hovedet.

Luç, Haar, Haarmasse.

„Jeg tror som Du, Katharina!“ — sagde hun.

Thomas gav med stort Liv og malende Talent en Del Oplevelser tilbedste fra sit Ophold i Udlandet. Hans Skildring af en katholsk Begravelse interesserede øjensynlig Tante Risſa i høj Grad; thi hun lagde Strikketøjet i Fanget og tog det op igjen gjentagne Gange. Kirstine saa derunder lidt polidsk hen paa sin Broder; hun forstod, at det var et Offer fra hans Side til Tanten. Siden satte hun sig til Pianoet, og Thomas syntes, at han aldrig havde hørt Søsteren spille saa smukt som den Aften.

„Fordi Du havde saa gode Tanker om mig, skal jeg følge Dig hjem i Regnen iaften, Katharina!“ —' sagde han, da man brød op ... „Saa følger Anton Tante Rissa.“

Det var en meget lang Tur, og det var lidt sent, da Katharina kom hjem. Han havde udbredt sig for hende en Del om sit nye Stykke og meget om den Miss Wilkens, som han havde mødt ombord, og Katharina havde, uden at det var videre paafaldende, taget sin Arm ud af hans og erklæret, at hun gik bedst saadan under Paraplyen.

Han havde aldrig hørt hende sige: — „Godaften, Ross!“ — før nu, hun hastigt ringede paa; — ellers kaldte hun ham altid Thomas.

„Sligt virker en Udenlandsrejse" — tænkte han, idet han gik hjemover, — „den gi'r Respekt."

Uagtet den elegante Familiebolig oppe i anden Etage bar det hele Indre af Linstows Hus selv nu i Dunkelheden ved det halvt nedskruede Gasblus dog nærmest Præget af et pudset, messingblankt Forretningslokale. Den, som om Dagen traadte ind ad den tunge Gangdør med det svære Dørgreb og mødte en af Betjentene, der med Staalpennen i Munden eller et Papir i Haanden stilfærdig hastede hen over de rudede Stenfliser op ad Trappen til Linstows Kontor — følte, at han her var kommet ind i noget af et Urværk med en egen tystglidende Gjænge. Det var, som Alt i dette Hus, ligesom de messingblanke Hængsler, var patent og gik paa Olje — og han fik uvilkaarlig Indtrykket af en vis skjult Panik, der, gaaende ud fra Centralstationen, Husherrens Kontor, satte alle disse Mennesker i saadan egen stilfærdig Fart.

Katharina Linstow gik meget langsomt op til sit Soveværelse, og hun stod længe ubevægelig ved Trappesvingen.

„Hvad er det, Katharina! — hvorfor staar Du der?" — lød det ned i Halvmørket. Det var hendes Fader, Konsulen, som havde siddet oppe paa Kontoret og nu gik over Gangen med et Lys til sit

Sovekammer. — — „Nu, — Fru Roſs har da faaet Poeten hjem?"

„Ja, Fader! — — og der var meget hyggeligt."

„Din Søſter har ogſaa været ude . . . Min The ſtaar endnu der paa Kontoret. Den ſmager af Alun ... Det duer ikke, at I begge ere ude!"

Katharina hørte paa Tonen, at Faderen gav ſit Hjerte Luft over noget Andet, og hun anede tillige hvorover. Hendes Forhold til Thomas Roſs var, uagtet Venſkabet mellem Familierne, aldeles ikke efter hans Kogebog, og at hun alt nu den førſte Aften havde været derude, havde ſat Linſtow i ſlet Humør.

„Du gav mig ſelv Lov, Fader!" — indvendte hun.

„Nu, nu! ... Han arbejder vel paa noget Nyt?"

„Ja."

„Det vil ſige paa mere Vind og Vejr! . . . Det er Penge, hans Moder trænger til for at kunne beholde ſit Hus. Sligt Friſkopivejret, fordi En har en Smule Talent, har vi ſaa nok af nu om Dagene" ...

„Det er ikke bare en Smule Talent, han har, Fader!"

„Hm, . . . det tror nu Du! — Men det er ſent, Katharina! ... Du maa gaa tilſengs" — afbrød han og gik ind.

Det var en bredbygget Mand med en kraftig Stemme og en bestemt Gang. Det Glimt af hans Ansigt, der kom frem ved Lysskjæret, svarede dertil: klare, faste, karakteristiske Træk som hos Katharina; men hvad der hos hende blot var tiltalende, stille Alvor, var i hans afhærdede Ansigt viljetung, bydende Strenghed.

Da Katharina kom paa sit Værelse, kastede hun sig med Heftighed paa Sengen. Hun var en Kvinde af tause men stærke Følelser, og Ross havde omtalt den unge Dame ombord i Dampskibet paa en saadan Maade, at det var klart, at hun havde gjort et stærkt Indtryk paa ham ... „Hans Manér var jo rigtignok altid yderlig og begejstret; — dog dette!“ ...

Hun vidste, at hun elskede Ross; men det, som nu gik op for hende, var, at det neppe var saa sikkert, at han gjorde Gjengjæld.

Der var ganske stille i det lille, mørke Kammer; undertiden hørtes dog et svagt Suk. Pludselig stod hun op og tændte Lys. Hun gik hen til et Skrivebord, hvorpaa der stod et lille Bogskab med grønt Silke foran Glasset og tog noget udaf et Gjemme. Det var et Fotografi af Ross, som hun havde faaet for flere Aar siden af hans Moder; — han saa der endnu neppe voxen ud. Hun

satte Lyset tilbage paa Toiletspejlet og blev staaende fordybet i Synet. Hendes Ansigt var ved Lysskjæret overmaade blegt: — — Sidst — det var Eftermiddagen, før han skulde rejse til Udlandet — — hvor stod Alt fra den Dag nu nærværende for hende! ... Hun forstod, at han søgte en Lejlighed til at blive alene med hende nede i Haven; men hun havde undgaaet ham og hele Tiden holdt sig ved Siden af Kirstine; thi hun anede, hvad der vilde komme, og hun havde lovet sig selv, at det ikke skulde ske, før han var kommet hjem igjen fra Udlandet. Ved et Tilfælde blev det dog alligevel saa, at de kom til at mødes ved Siljebuskene der, hvor Elven nede i Hjørnet af Haven gjør en Sving indunder Stakitet. Han stod og skar i et Æbletræ i Bakken tæt ovenfor Stien. Det kunde ikke undgaaes, og hun fortsatte roligt sin Gang, uagtet hun var saa angst, at hun skalv. De vexlede først blot nogle ligegyldige Ord; men saa ophørte Samtalen.

„Katharina!" ... begyndte han ganske bleg.

Under den nye Pause følte hun, at nu vilde Erklæringen komme, og i et Slags Panik sprang hun saa med Et fra ham og op til Lysthuset, hvor Fru Roß og Tante Rissa sad og rensede Stikkelsbær. Hun satte sig til at hjelpe dem.

Ja, hvor hun den Eftermiddag rensede Stikkelsbær! — Der gik et Smil over hendes Ansigt ved Erindringen.

Og da han saa rejste! Hvor følte hun sig ikke ulykkelig og paa samme Tid højtidelig glad, som den, der havde faaet en ny Betydning i Livet, fordi hun vidste, at hun var hans i Stilhed Kaarne! Det var en berusende Herlighed i den Tanke. Men Thomas Ross's Elskede maatte kunne staa ved hans Side, opretholde ham og hjelpe ham til at bære sit poetiske Kald frem gjennem Nød og Modgang og Brødløshed. Og det blev hende med Et saa klart, at dette trykkende idéløse Liv om Guldkalven hjemme ikke turde fortsættes, uden at hun svigtede sin Udvikling for ham.

Det var i denne romantisk-heroiske Stemning, at hun lige efter Ross's Afrejse havde sat igjennem at blive Gouvernante, en Stilling, fra hvilken hun blev hjemkaldt Aaret efter ved Moderens pludselige Sygdom og Død.

Medens Katharina stod slig, gled der vexlende Udtryk over hendes Ansigt:

Hvem Anden havde troet paa ham, som hun? — — og havde ikke hans egen Moder noksom ladet hende forstaa, at hun ansaa hende for noget Nærmere og Mere end blot en Veninde af sin

Datter? — — Var det ikke til hende, Fru Ross kom, hvergang der var Noget angaaende Thomas, som bekymrede hende? -- — Og var det ikke til hende, han selv kom, hvergang han trængte til Raad? — Og han trængte til Raad! Thomas's Følelse havde saa let for at løbe af med ham; hans Tanker vare saa hede, han behøvede Tid til at afkjøles, førend han ret kunde bedømme sit Eget ... Men hvem vidste vel ogsaa slig som hun, at han virkelig var en Digter ... Og hvem stolede han til Syvende og Sidst selv paa saadan som paa hende!

Den sidste Betragtning beroligede hende mere og mere, efter som hun dvælede ved den. Hun satte sig ned og begyndte at ordne sit Haar til Natten.

Hun følte sig unægtelig skuffet ved Sammenkomsten med ham idag. Han var ligesom bleven mere fremmed og overlegen lige overfor hende. Men dette kunde jo ogsaa være naturligt nu — saa lang Tid som han havde været borte, og slig som han ellers havde forandret sig, — skjønt hans Breve hjem? . . . Der var ikke et af dem, hvori ikke igrunden mindst Halvparten gjennem Linjerne havde været til hende foruden hans Hilsener! —

Det Hele kom maaske af, at hun havde længtet saa efter hans Hjemkomst ... og ventet sig saa meget! ..

En Stund efter var Lyset slukket.

Den følgende Morgen før otte var Thomas nede i Kjøkkenet hos Moderen.

„Hvor skal Du hen, Thomas? ... Du vil da spise Frokost?"

„Har ikke Tid, Moder! — — Du maa vide, jeg agter at stænge mig inde oppe paa mit Værelse en hel Maaned nu, — til jeg faar mit Stykke færdigt ... Jeg maa ud til Pregel og faa betinget mig nogle Melodier til Sange og Coupletter ... Og saa vil jeg træffe nogle Kammerater ... Jakob Hervig og Lauritz Løndal ialfald, og varsko dem om, at det ikke nytter at se til mig i den første Tid. Jeg gad vide, hvad Løndal nu arbejder paa."

„Er der ingen Anden end Pregel at henvende sig til for Dig, Thomas? Kirstine siger, hun frygter for, at han er kommet paa daarlige Veje, og sandt at sige var jeg glad, da han flyttede fra os."

„Der er Ingen, der kan komponere til Coupletter slig som han, det ved jeg, Moder ... han har Geni!"

„Men er han noget godt Selskab?"

„Hm, — Hemmeligheden ved at bruge en Mand er at kunne tage ham med hans Fejl" — bemærkede han lidt overlegent. — „Du har nok glemt, at jeg har maattet styre mig selv nu i næsten tre Aar!"

Hans Moder saa paa ham, men sagde Intet.

Hun havde imidlertid skjænket en Kop Kaffe.

„Drik den og spis et Hvedebrød, saa at Du ialfald ikke gaar fastende ud ..."

„Kassen kommer engang i Formiddag! ... Anton har lovet at pakke Gibssagerne og de andre Ting op for mig."

„Du kommer da vel igjen til Middag?"

„Jeg vil haabe det, Moder!" — svarede han og kyssede hende.

Da han var gaaet, blev Fru Ross staaende en Stund i Tanker ved Kjøkkenbordet, før hun skar videre op af Brødet til Frokosten.

Sønnens Væsen var forandret! ... havde han strax den første Dag villet betyde hende, at han var voxet ud over hendes Ledelse? — — — — —

En Timestid efter foer Ross hastigt op ad de brede, smukke Trapper, der førte til Pianist Pregels Lejlighed; — han ventede at overraske. En rask Banken paa Døren, og, før der blev Tid til

noget: „Entrez!“ — det var det Udtryk, Pregel altid brugte, — stod han inde i Værelset foran ham.

„Det er umanerlig morsomt at være kommen hjem!“ — hilsede han.

Pregel havde netop faaet Sloproken paa og saa med sit uordnede, sorte, lange Haar om det blege, lidt fede Ansigt, hvori der sad et Par smaa, sorte, stikkende Øjne, temmelig forsøvnig ud. En Stribe af Solen faldt gjennem Gardinet lige hen paa ham.

„Nu,“ — sagde han og strakte sig — „saa det er Dig! — — Du kan tro, vi havde en prægtig Aften igaaraftes! — Nu, saa det er Dig! . . . Jeg grundede netop paa, om der ikke skulde være et Glas af nogenting til at oprette sit indre Menneske med . . . ovenpaa alt dette . . . Og saa kommer Du! . . . Du undskylder,“ — vedblev han og skjænkede sig et Glas Sodavand med en liden Tilsætning af Stærkt . . . „Du er egentlig selv saa god som en Snaps!“ — lagde han til lidt mere oplivet. — „Sæt Dig og gjør Dig det bekvemt, medens jeg klæder mig paa derinde . . . det er snart gjort!“

„Ved Du, at jeg har overkommet dit Portræt i Udlandet, Pregel!“ — raabte Ross overgivent fra Sofaen ind gjennem den aabne Sovekammer-

dør. — „Det var En, som skulde hænges i Neapel, og som stod i alle Vinduer ... Jeg var virkelig et Øjeblik bekymret for, at det kunde være Dig, saa ligt var det ... netop dit blødkrøllede Kunstnerhaar og dine smaa, underfundige Slangeøjne ... Han spillede Guitarre og knuste fornemme Damers Hjerter; — derfor sørgede de da ogsaa for at han fik romme!" ...

Pregel brummede noget til Svar derinde.

„Vi maa spise en Frokost sammen!" — raabte han noget efter ud af Værelset.

„Har ikke Tid, Pregel! ... Du maa vide, jeg skal idag gjøre det af med Gjenkomsthilsener for en hel Maaned mindst; — jeg vil lukke mig inde, til jeg faar mit Stykke færdigt."

„Hm, — nu saa!" — sagde Pregel, der nu kom ind og var meget elegant klædt; han bar et flot knyttet Halstørklæde af blaastribet Silke. — „Saa vil Du kanske tillade, at jeg spiser Frokost hos mig selv" ...

Han kastede atter Sloprokken om sig og antændte Spiritusen under en Kaffemaskine, som stod henne paa et Bord, paa hvilket der saaes en liden Anretning.

„Du vil dog tage en Kop Kaffe med og et Stykke Smørrebrød? ... jeg har lidt Skinke, ser

jeg ... Du kommer jo hjem til Landet som en sand Leviathan i Kraft og gode Forsætter! Huh! ... det kan ordentlig gyse i et nervøst Menneske; ... tænk, at stænge sig inde, jeg havde nær sagt bare med sig selv, en hel Maaned! Kunde jeg det, tror jeg, at jeg blev en stor Mand; ... men — Friheden! det er mit Valgsprog."

„Jeg forlanger jo ogsaa blot, at Du skal kvidre og componere, medens jeg sidder i Bur; jeg ta'r Lidelsen og Du Nydelsen, forstaar Du!"

„Saa Du vil da virkelig for Alvor slaa Dig paa at blive Forfatter?" — yttrede Pregel, efterat have nydt lidt af sin Kaffe. Han vuggede sig med et vist tænksomt Velbehag tilbage paa Stolen, og det kom derved frem, at hans Figur alt havde naaet adskilligt frem til et vist Embonpoint.

„Javist, — hvad Andet? Du mener da vel ikke, at jeg skulde være løbet til Udlandet bare saadan for at ... slippe at læse."

„Jeg mener, at Theologien er et skjønne Studium ... Jeg var paa en Præstegaard i Sommer ... der var mageløst! Og saa en Rad Pigebørn fra fjorten til en og tyve Aar; de stod om Pianoet som en levende Rosenhæk, naar jeg spillede! Gid jeg var Theolog!"

„Nu, Du blev en net En!"

„Jeg mener kort og godt, min Ven, at Pegasus — Dyret tilhøre nu enten en Digter eller en Komponist — i Længden trænger til en god varm Stald at staa i . . . en Krybbe at fores ved . . . Det er desværre lidt for sent for mig selv at gjøre det om igjen . . . Ingen kan forlange, at en Mand paa tredive Aar skal tage Examen. Men, ser Du, Ross! . . . en Præstegaard, det var noget for Dig. Det er den eneste Ting, jeg nogen Gang var enig med Din Tante i . . . En Ørn, som skal tjene sit Brød . . . kanske tilslut flyve med en hel Familje paa Ryggen, maa absolut tabe sin Naturs frie, vilde Svingkraft. Har man derimod en fast Præstegaard, hvorfra man ikke behøver at lade sin Ørn stige, uden hvergang Aanden vil det, og En selv giver, — det, ser Du selv, er en anden Sag . . . En Præst skulde jo efter Ideen ikke være Andet end en Seer og Digter! . . . Gid jeg bare var Organist — ved en af de store Kirker, forstaar sig."

„Du vilde aldrig drive det til at komme til ret Tid Søndag Formiddag, Pregel."

„Tror Du? — Da kjender jeg mig selv bedre . . . Naar jeg kommer for desperat sent til en privat Information, finder man deri blot Bevis paa, at jeg er genial indtil det Forargelige, og jeg kommer i Ry ved det; men, om jeg kom for sent i

Kirken, vilde man sætte mig af, og mit Instinkt har aldrig forligt sig med at blive afsat fra noget Behageligt. — Der, ... tag en Cigar ... Extra, — forsikkrer jeg Dig! ... Saa skal vi tage os et lille bitte Glas Maraschino ovenpaa Kaffeen ... det skader ikke, det indestaar jeg Dig for" ...

„Nu vel, lad gaa! Og Du lover mig at gjøre dit Bedste, naar jeg sender Dig Coupletterne; — men snart."

„Du har mit Ord!"

„Har Du seet noget til Lauritz Londal? ... Arbejder han paa Noget?"

„Vi skiltes ad inat Klokken halv to. Forresten er han ikke længer Poet, ... siden han skrev den Fortælling, de rakkede saa ned for ham." — Her plirede Pregel paa en betegnende Maade med Øjnene. — „Han har nu slaaet sig paa selv at være Recensent, at recensere de Andre. Jeg vil give Dig et Raad, Ross! ... Du skal holde Dig tilvens med ham!"

„For at blive rost? ... jeg takker! — Men det er dog Skade!"

„Saa Du beundrer ham endnu! Ja, han ser for Øjeblikket ogsaa tilsvarende naadigt og mildt ned paa dine ringe Bestræbelser. Det begyndte særlig, da man holdt op at spille dit Stykke."

„Du har et Horn i Siden til ham, Pregel! ... Han skulde vel aldrig have recenseret nogen af dine Sager?"

„Han er komplet umusikalsk. Men det hindrede naturligvis ikke, at han skrev en lang Recension over det Hefte Smaastykker, som jeg gav ud ifjor. Han fandt ud, at jeg ejede mange geniale Betingelser for en Komponist; jeg manglede bare Hovedsagen — at kunne komponere! Saadan forstod jeg ialfald det lærde Kram, han kom med, skjønt han selv nu forklarer det anderledes" ...

Der hørtes en Banken paa Døren.

„Der er han! ... Nu ikke mere om den Ting! ... Entrez!" — raabte han uden at forandre den skjødesløse Stilling, hvori han vuggede sig paa Stolen med Hænderne i Ærmehullerne paa Vesten. — „Vi talte netop om Dig, Løndal! . . . Du sparer Poeten at slide dine Trapper, som han havde tænkt, — for at gjøre Dig Visit. — Uhyre prægtig Aften den Aften igaaraftes Du!" — gispede han. — „Jeg haaber dog, Du noterer hans Tilbagekomst i Avisen" ...

„Er alt skeet ... han staar der idag! — God Dag, Ross, — Velkommen! — Nu, Du har virkelig taget Dig op! Da Du rejste, lignede dit Gesicht formeget en ung uskyldig Piges; jeg vilde

have forsvoret, at der kunde huses poetiske Dæmoner i det! ... Jo, min Ven, ... jeg har noteret Dig i Avisen ... udtrykkelig som hjemkommen Digter ... en af vore notable Personligheder ... Jeg haaber, jeg har ærgret en vis Clique med det. Er det Maraschino, I har der?" — spurgte han og tog en Stol.

Det var en mager, noget høj, bebrillet Herre i snever sort Bonjour og med skarpe, udpræget regelmæssige Træk. Hovedskallen var paafaldende høj oppe ved Issen, og Haaret, der faldt i en svingfuld, stærk rødlig Hanekam om Panden, gav ham et vist myndigt Udseende. Han sad et Øjeblik og legede om Foden af Glasset med en tynd, hvid, fregnet Haand.

„Tillad mig at ønske Dig Velkommen tilbage, Ross! — — at udtale, at det er dine Kammerater en Glæde at se Dig velbeholden igjen ... Ja for Havet er i den sidste Tid blevet noget glubsk paa Mennesker!"

„Tak skal Du have, Løndal! Som Du ser, er jeg sluppet over ... fra Hamburg og hid" ...

Løndal smækkede et Par Gange lidt overlegent med Læberne. — „Og Du har naturligvis en eller anden Blomst i Knaphullet til at celebrere Ankomsten

med ... saadan en liden Ting, færdig til at gives ud?"

„Hvor ved Du det? — Jo, jeg har virkelig en Fortælling."

„Nu, saa — Ja, jeg havde ifjor lavet op et helt Dusin af saadant Smaanips. Det var forresten, hvad der tør være lidt sjeldent i vor Tid, lutter originale Ideer; — — men saa kasserede jeg det Hele ... Saadant Novellistisk er og blir dog kun Smaamønt."

Ross saa hastigt paa ham. Han havde lagt meget i sin Fortælling og følte sig dybere saaret, end han vilde være ved. For at skjule det, spurgte han pludselig:

„Det er da vel ikke sandt, hvad Rygtet siger, Løndal! at Du har lagt din Digtning paa Hylden?"

„Forstaa det cum grano salis, min Ven! — — Ser Du, ... der gives mangeslags Begavelser ... Enkelte, — om jeg saa skal sige, mere eneſtaaende og betydelige — vække Forargelse og Modstand simpelthen af den Grund, at Verden ikke strax formaar at forstaa dem. Jeg er ikke saa dum at lade dem hugge mig til Plukfisk som samfundsomvæltende Aand. Derfor optager jeg simpelthen i nogle Aar selv Kritiken, ... indfører i Publikum de nødvendige Forudsætninger for Forstaaelsen, og saa — begynder

jeg paa Mit! . . . Jeg tør nok love at det skal blive i eminent Forstand!"

Det var første Gang i Livet, Ross overhovedet betragtede sin beundrede Ven med kritiske Øjne, og det, som nu gik i ham, var baade Skuffelse og Harme.

„Skade, at man ikke kan blive berømt forud paa, hvad man saadan agter engang at forbause Verden med!" — bemærkede han, idet han slog Asken af Cigaren.

„Jeg er bange for, at Du har misforstaaet mig" . . . svarede Løndal koldt; men han saa samtidig paa ham, som om han ikke ret troede sine egne Øjne.

„Jeg mener, Maraschinoen har gjort Dig krakilsk, Ross!" — udbrød Pregel hastigt. — „Drik et Glas til, saa kommer Du om det Hjørne, . . . og lad saa være at fyre op med den Slags Øjne!"

„Det lader til, at man skal vogte sig for aabenhjertige Yttringer . . . Ja, de hvile jo ogsaa paa en vis Tillid til dens Forstaaelse, som man henvender dem til" — replicerede Løndal spydig. — „Men det er, som Frøken Linstow, din gamle Flamme, bemærkede engang i Vinter, da hun absolut vilde overbevise mig om, at Du var Digter: En kan aldrig beregne, hvor En har Dig!"

„Først er Du indbildsk og bagefter uforskammet!" — busede Ross op og greb i Hast til sin Hat.

Begge Vennerne udbrød i en samstemmig Latter, hvorunder Pregel raabte:

„Forstaar Du ikke, Løndal! . . . Du har taget Katharina Linstows Navn forfængelig!"

Noget skamfuld over sin Hidsighed satte Ross atter Hatten ned.

„Nu, nu . . . lad det Vrøvl være glemt" — sagde han godsligt.

„Bekjend da," — vedblev Pregel — „at det er hende, som var Heltinden i det første Stykke . . . det er det mindste, Du kan gjøre til Bod og Bedring."

„Lad gaa! — Men om lidt skal I faa se En af en anden Art . . . mørkøjet, sydlandsk . . . farlig, „uberegnelig", som Du siger, Løndal! . . . et stort Hjerte, skjult under alskens Luner, Fordringsfuldhed, Indfald og, jeg havde nær sagt, gutteagtig Uopdragenhed, indtil hun en vakker Dag kommer til at elske og vise, hvad hun isandhed er, — en herlig Natur, der hidtil blot har levet ubeskjæftiget . . . uden nogen Opgave!"

„Saa, Du har da virkelig noget større paa Stabelen?" — spurgte Løndal og rettede Brillerne

højere op paa sin skarpe Næse. „Og noget, som duer?“ — vedblev han og trak lidt paa det.

„Det er et Skuespil. Faar jeg det til, som jeg har tænkt mig, saa ...“

„Han vil laase sig inde med det en hel Maaned nu“ — bemærkede Pregel.

„Nytter ikke! nytter ikke, Roß! — Man binder blot Inspirationen, det egentlig Geniale i sin Produktion, og faar den slikkede Form igjen. Tag Du mit Raad og vent, til Lynet og Synet en Dag kommer over Dig.“

„Og imidlertid skal jeg gaa om og snappe Fluer, mener Du?“

„Jeg mener, at en Digter er en Mand, som faar Sit til Foræring fra de højere Magter ... det sidste, han skal være, det er Arbejder ... Vor Tid er fuld af arbejdende Talenter og Virtuoser; men Geni, min Ven, Geni? ... ja det er det, Tiden venter paa! ... En virkelig Digter er en Mand med en Lykketærning, der altid slaar sex Øjne op“ ...

„Lykketærning? — Det bæres mig for, at vi komme til at lande i Kongshavn idag; der er en god Restauration“ — bemærkede Pregel henne fra Vinduet, hvor han stod og saa ud ... „Hvilket mageløst Solskin! ... Hvad siger I?“ ... vedblev han og løftede Gardinet tilside.

Egeberg laa virkelig der som et Guldbjerg i den blaa Dag, medens Skibene paa Havnen soltørrede sine Sejl efter Nattens Regn.

„Lad gaa, — jeg ofrer denne første Dag til Guderne!" — raabte Ross, betaget af Synet.

„Ja vist," — istemte Pregel, hvis Ansigt nu lyste — „vi gaar med Dampskibet over Havnen, tager et Par Venner med, og saa gir Du os Skizzer fra Udlandet, notabene naar vi har spist, ... til Kaffeen ... Vær saa god, her er Cigarer ..."

Som de gik nedover Gaden til Toldboden, og Løndal var sprunget op i et Hus for at hente den ene af Vennerne, greb Pregel Lejligheden til at sige:

„Du fornærmede Løndal; — det, at Du kaldte ham indbildsk, tilgiver han Dig ikke let ... Forstaar Du da ikke, at Betingelsen for hele Fyren er, at han vil beundres!"

„Aa, Du ta'r Fejl, Pregel! ... jeg kjender ham bedre end Du ... Desuden ... hvorfor omgaaes Du saa med ham?"

„Det skal jeg sige Dig: Fordi jeg beundrer ham; det er en Selvophøjelse, som er højere end Kirketaarnet, og saa er han vittig og inde i Alt og rakker saa grundig ned paa alt det, som gjør Lykke."

Løndal kom idetsamme til med det nye Medlem af Selskabet, og Pregel fik nu i sidste Øjeblik det fortræffelige Indfald at lade et Bud gaa om til en hel Række af Venner, hvis Navne han opskrev med Blyant, og underrette om, at Thomas Ross's Hjemkomst fejredes med et Lag i Kongshavn, — „at fremmøde Klokken tre!“

Ross befandt sig i en exalteret Stemning den Dag. Hjemkomsten med alle dens forskjellige Indtryk virkede berusende paa hans modtagelige Natur, og det var derfor heller intet Under, at han ved Middagen var, som det heder, „oppe“ og fængslede sine Venner med den ene, ildfulde Tale efter den anden.

Som theologisk Studerende under meget beskedne og tilbagetrukne hjemlige Forhold havde han før kun lidet deltaget i det mere flotte, lystige Studenterliv. Sky og forknyt kunde han, naar han tilfældig var kommet ind i det, for at opretholde sig i sine egne Øjne igjen optræde baade fremfusende og ubehageligt — noget, hvorunder han selv led. Under Studentersamfundets mere officielle Fester pintes han af en knugende Trang til at stige op og holde Tale uden dog at turde give efter for Fristelsen. Her idag, feteret og omgivet af Kammerater, som han rev med sig, opdagede han saa at

sige for første Gang, at han ejede den Evne at kunne rejse Stemningen hos sine Omgivelser og kommandere Aanden i Laget. Ogsaa hans Kammerater vare overraskede; — han var ikke kjendt fra den Side. Man blev enig om, at Thomas Ross virkelig havde udviklet sig til noget Mærkeligt i de Aar, han havde opholdt sig i Udlandet. At han var en Personlighed, til hvem man turde knytte store Forhaabninger, udtaltes i begejstrede Udtryk af forskjellige Talere, og der var kun én Mening om, at det var længe siden man havde været i et saa beaandet Lag.

Paa Vejen fra Kongshavn til Staden havde Pregel Ross under Armen.

„Det var underligt" — bemærkede han — „at Løndal ikke har sagt et Ord idag; — han er ellers bestandig parat nok til Foredrag."

Aftenen endte silde, men om muligt end yderligere belivet, hjemme hos Pregel i en engere Ring, „Overhuset", som denne kaldte det, — og her løsnede ogsaa Løndals Tungebaand, idet han noget bekymret paa sin Vens Vegne yttrede, at han egentlig ikke vidste, om det var nogen Lykke at blive Gjenstand for saa store Forventninger, som de der saa utvetydigt havde aabenbaret sig idag. Det var ingen Sag at skrive Regninger ... de skulde ogsaa

honoreres! Det, man ventede af En, der skulde fylde en Digterplads i vore Dage, var store Ting, intet mindre end et rigtig nyt, genialt realistisk Greb i Tiden, og han vilde her tømme sit Glas med Ønsket om, at dette ogsaa virkelig maatte lykkes hans Ven Roß!

Pregel satte fra Pianoet en Fanfare til ... og rød og blussende, som han sad der i Tobaksrøgen med en kold Cigarstump i den ene Mundvige, spillede og fantaserede han aldeles uberørt af de Andres Taler og Snakken henne ved Bordet. Han plejede dette, naar han havde faaet Blod paa Tand, — spillede sig da ind i en musikalsk Extase, saa han hverken hørte eller saa, og Tonerne strømmede lige uafbrudt efter dem nedover Trapperne, da de sent paa Natten gik, uden at han havde hørt deres Farvel. Hans Venner vidste, at han vilde holde paa slig, til Rusens Taage igjen begyndte at lette.

Da Roß begav sig hjem gjennem de ensomme Gader, havde han Følelsen af en Sejer. Londals Ord: „et nyt, genialt Greb i Tiden," gjentog sig i hans Tankegang.

„Vel! — de skal faa det!" — Han saa et Øjeblik op til Konsul Linstows Vinduer, hvor Persiennerne hang ned, da han gik der forbi, og mumlede med en Hovedrysten:

„Ja, hun vil naturligvis ikke forstaa det, — hun er for det gamle ideale Føleri; . . . saa klog hun er, vil hun aldrig erobre Verden!"

Da han kom henimod sit Hjem, tænkte han paa, at det vilde være kjedeligt at ringe paa, men fandt til sin Forundring Gadedøren aaben. Han troede dog at have seet et Skimt af sin Moders hvide Kappe mellem Vinduesblomsterne.

Da Pigen næste Morgen kom op med Kaffeen, sad han ved sit Skrivebord.

„Sig nede, at de maa svare Enhver, at jeg har laaset mig inde og skriver paa noget . . . kan ikke tale med Nogen!" — beordrede han kort uden at se op.

III.

Man var alt kommet langt udover Høsten. Kristiania havde havt sin vakkre September, medens en storm- og regnfuld Oktober til Gjengjæld med desto stærkere Tag havde ribbet det gule Løv af Træerne paa Byens offentlige Pladse og givet dens før af Vegetationen saa svulmende Omegn et trist og

---

Ribbe, rive, plukke (som Fjær).

nogent Udseende. Hovedstaden stod om Morgenen i Novemberfrosten med rimhvide Tage og Træer; dens nu af Menneskevrimlen fyldte Gader oplystes om Aftenen af Gasblussene og de straalende Butikvinduer. Inde gjorde man sig Stuen hyggelig ved Kakkelovnsilden og den tændte Lampe. Theatersæsonen var alt i fuld Gang, medens Byens Selskabelighed ikke for Alvor begyndte før efter Jul.

Med den voldsomme Iver, der var ham egen, naar han tog fat paa et Arbejde, havde Thomas Ross holdt sig hjemme i de første sex Ugers Tid og skrevet paa sit Theaterstykke uden saagodtsom at se Nogen. Han gik og drev nede i Haven og skrev oppe paa sit lille grønne Kvistværelse ved Pulten nær Vinduet. Han blev saa at sige forelsket i sin Ensomhed.

Af Katharina Linstow havde han i al denne Tid kun en to, tre Gange seet et Glimt, naar hun som snarest kom indom dem, medens hans Søster derimod var desto hyppigere henne hos Linstows. Han var begyndt at længes forfærdelig efter hende, og da hun en Eftermiddag kom for at hente hans Søster med sig i Theatret, hvorhen Linstows kjørte, ilede han ned i Stuen.

„Hør, Katharina!“ — sagde han, idet han hilsede — „kommer Du aldrig mere herud nu?“

„Jeg er saa bange for at forstyrre Dig, Thomas!" — svarede hun og fortsatte at hjelpe Kirstine med at vælge mellem nogle Handsker i et Papir. —. „Tag de brune, Kirstine, ... de fine lyse ere virkelig for gode for en almindelig Theateraften!"

„De kostbare franske skal vi stadse med den Aften, Thomas's Stykke gaar!" lo Kirstine.

„Jeg vil sige Dig noget, Katharina!" — udbrød han, da de et Øieblik blev alene — „jeg har virkelig længtet efter Dig i en Grad, som Du ikke kan tænke Dig! ... Du plejede ikke at gjøre Dig saa kostbar i gamle Dage. Der er saa meget, jeg kunde havt Lyst til at snakke med Dig om og høre, hvad Du mener ... og saa finder Du paa netop at blive borte nu!"

Katharina saa lidt overrasket paa ham, næsten som hun ikke troede sine egne Øren. Han var overmaade dum, fandt hun; men for den Dumheds Skyld var det, hun holdt af ham.

„Du behøver blot at sige det til din Søster, saa skal jeg komme; men Kirstine har sagt, at Du paa ingen Maade maatte forstyrres ... ikke se nogen ..."

„Kirstine!" — foer han op — „hun er egentlig gruelig lidet begavet; hun har Intet paa Instinktet,

forstaar aldrig en halvkvædet Vise. — — Naar jeg siger, jeg ikke vil se Nogen, mener jeg naturligvis ikke Dig ... Har jeg nogengang ment det? — Kirstine har ialfald ikke seet det ... Og her har jeg gaaet hver Dag og længtet ... og længtet ... Jeg forsikkrer Dig, jeg holdt paa at slippe Arbejdet, bare fordi Du aldrig kom! — Jeg sendte Dig min Fortælling. Men ikke engang den har jeg faaet din Mening om ..."

„Jeg mener, at ingen Anden end Du kunde have skrevet den, Thomas!"

... „Nej, den vil ikke over!" — afbrød Kirstine, der igjen var kommet ind og holdt paa at passe den ene Handske paa Haanden. — „Det er Ringens Skyld ... Se saa, nu vil den ikke af heller!" — vedblev hun og vædede paa sin venstre Lillefinger, hvorfra hun endelig med Møje fik draget en lille ophøjet, blodrød Agatring. — — — „Det er Thomas's Skyld ... den passer jo ikke engang til Lillefingeren!"

„Gener Dig ikke, Kirstine! Jeg tager den helst igjen! — den passer overhovedet ikke videre til Dig! Jeg kom bare saa tilfældig over den og tænkte, ... den kunde fremhæve en liden hvid Haand."

Katharina, der stod ved Vinduet, saa ned i Blomsterne for at skjule, at hun blev rød. Hun følte en indre Vished om, at den var kjøbt til hende.

„Om en Tid er mit Stykke saavidt endt, at jeg kan læse det op" — bemærkede Thomas, da de vare færdige til at gaa — „saa arbejder jeg det over nok engang. Da faar Du ikke være udbuden, Katharina! Du, ... Pregel, Kirstine og Anton skal være mit første Auditorium ..."

Han hjalp Katharina og sin Søster ind i Vognen og holdt derunder et Øjeblik Katharinas Haand. Da den rullede afsted, stod han en Stund og saa efter den.

„Jeg gad vide, om Linstows ikke igrunden er en adelig Familie" — mumlede han — „ialfald er hver Tomme af hende fornem nok; — — det er Hænder som en Hertugindes ... Og som hun klæder sig simpelt og nobelt — — altid efter sit eget Hoved! — — En slig Naturlighed, det er noget medfødt — — — hun kunde fylde, hvad Stilling det skulde være, jo højere desto lettere. — — Det undrer mig, at Folk ikke ser det! — — De Øjne er en Tønde Guld værd ... de blir ordentlig dybblaa, naar de se paa En ..."

Den Aften røg han meget Tobak. Han havde Katharina Linstow i Blodet, og i Røghvirvlerne

ved Lampen dannede der sig alskens Luftkasteller om hendes Billede.

„Katharina er en mærkelig Pige!“ — udbrød han med Et nede ved Aftensbordet til sin Moder; han havde siddet ganske taus og distrait. — „En skulde lede gjennem baade By og Land, før En fandt hendes Mage . . . Det vil da sige, i hendes Art“ — tog han sig

Hans Moder smaalo for sig selv, da hun bar Theen ud.

En Dag oplæste han en Sang af sit Stykke for Pregel.

„Jeg komponerer — — jeg komponerer!“ — udbrød denne, endnu før han havde hørt den til Ende. — „Stemningen er der alt . . . vi har Publikum for os . . . Du har gjort Lykke, min Ven! Man taler kun om Dig ude i Byen, og det Stykke, Du skal have muret Dig inde med. — — Man er overordentlig spændt, kan jeg sige Dig!“

„Der staar meget igjen endnu, Pregel! Jeg vidste ikke, det var saa tungt. Det er nyt . . . realistisk — hver Linje; men det blir fire Akter istedetfor tre. — — Jeg føler en vis Trang til at puste . . .“

„Puste? — Pokker puste, naar det gjælder at trække op ad Bakken til Lykken, min Ven! Din Fortælling har alt taget Udenværkerne med Storm. — — Ja, for Aviserne har jo været mageløs enstemmige. Det maa være morsomt at læse sligt, Du! ... at man formelig gi'r sig til at slaaes om, hvad der er det bedste ved den! Der staar forresten en underlig Opsats i N.bladet. Har Du læst den?"

„Nej!"

„Ja, her skal Du se!" — Og han tog op en krøllet Avis fra den foregaaende Aften.

Ross læste.

„Dette er Løndal!" — sagde han tilsyneladende ligegyldigt.

„Akkurat!"

Men bag Ross's ligegyldige Mine kogte det stærkt. Løndal gjorde sig det tydeligvis til Opgave at rive ned paa hans begyndende Navn som Digter, og dette var han altsaa nødt til at finde sig i uden at kny. Til Gjengjæld dvælede han, som han pressede Læberne sammen og saa saa fortænkt ned mod Gulvet, ved den Tanke, at Løndal dog tilslut nok skulde komme til at miste sit Navn som Kritiker paa ham.

Fortænkt, tankefuld.

Det forholdt sig virkelig, som Pregel havde sagt. Thomas Ross var, takket være begejstrede Venner, i mange af Byens æsthetisk interesserede Kredse bleven en hel fashionabel Størrelse. Han beskjæftigede deres Fantasi.

Ude i Selskaber følte Katharina Linstow godt, hvorledes han var steget i deres Interesse. Det indeholdt for hende noget paa en Gang baade berusende og ængsteligt, saadan at følge den Opinionsbølge, der havde rejst sig om ham ... Det beroede paa et Stykke, som han endnu ikke havde færdigt! Hun anede Dybet under ... Tilbagevirkningen, om det ikke lykkedes.

Den Eftermiddag kom, da Stykket skulde oplæses, og Pregel havde med Ross's Indvilgelse medtaget et Par Venner fra Journalistverdenen. Mærkelig nok havde han forbigaaet Løndal. Ross's Moder var tyet ud i Byen til Tante Rissa, og foruden de førnævnte Herrer dannedes Tilhørerkredsen kun af hans Søster Kirstine og Katharina samt hans Fætter Agenten.

Thomas Ross saa noget bleg og nervøs ud, medens han gik der med Manuskriptet i Haanden, og han benyttede det Øjeblik, da Theen bares om, til at forudskikke en lille Forklaring om, hvorledes Tiden krævede sin Virkelighed digtet ind paa Scenen

uden Afslag. Han var ogsaa forberedt paa, at adskilligt i hans Stykke vilde komme til at skurre imod den gamle Smagsretning, særlig da han her væsentlig havde lagt an paa at tegne en ejendommelig Kvindenatur. Men enhver Digter fik følge sit Syn.

Denne Fortale optoges med Varme af Herrerne, der erklærede, at det netop var det nye, Alle ventede paa. Den Ene af Pregels literære Venner forsikkrede endog, at han var bleven lettet for en hemmelig Bekymring, han havde næret, ... Frygten for, at der atter — om end talentfuldt nok — skulde drejes paa den gamle Lire.

„Og nu begynde vi!" — raabte Pregel, idet han gik hen til Pianoet og anslog et lidet, stemningsfuldt Præludium.

Ross havde sat sig hen i den store Skindstol ved Bordet, hvor Damerne havde deres Arbejde; men hans Trang til at gestikulere bragte ham snart til at rejse sig og vælge en halv siddende Stilling paa Armen af Stolen. Han havde et Talent til under Oplæsningen at give de forskjellige Roller og gjøre hver Person nærværende for Tilhørerne. Den dæmpede Tone, hvori han læste, forøgede Virkningen, og Katharina lyttede længe betaget til al den vexlende Rigdom, hans Stemme ejede. Den var efter Omstændighederne sarkastisk, lunefuld,

inderlig, lidenskabeligt hviskende; — hun følte i den Thomas selv, hele hans Indre. Af og til maatte hun se op paa hans Ansigt. Hvor var det ikke højt smukt saaledes, som det nu viste sig, besjælet af Liv, Aand og Udtryk, og hvilket klart, talende Sprog funklede der ikke i hans store, brune Øjne! — hun skulde paataget sig at forstaa det hele Stykke bare ved at se paa dem.

Det varede en god Stund, inden hun formaaede at rive sig ud af Fortryllelsen, og man var alt gledet ind i anden Akt, da hun, pludselig ubehagelig berørt af en Scene, spurgte sig selv: — „Men, hvad er dog dette for en Kvinde, Thomas her tegner? — slig er ingen sand Natur!“

Det skurrede i hendes Sjæl som en dyb, falsk Streng. Og fra nu af fulgte hun Stykket med en Kulde og klarsynet Ro, som en Kritiker kunde misundt hende.

Herrerne vare øjensynlig optagne af Stykket, og da de enkelte Sange foredroges til Pregels Melodier, som denne spillede, vankede der Udbrud som: „Aldeles nyt! — — — det er af mærkelig Virkning! ... Ja, det blir en Sejr for Dig, Ross!“

Kirstine var ingen videre Bedømmer af den Slags Sager; men i Glæden over, at Broderens

Stykke gjorde saadan Lykke, blev ogsaa hun helt enthusiastisk.

Stemningen i Stuen var allerede bleven for varm til Stykkets Gunst, til at man under Resten af Oplæsningen kunde forholde sig videre kritisk, og det fulgtes da ogsaa med, om muligt, forstærket Anerkjendelse.

Ross's Øjne havde forskende søgt Katharina over Manuskriptet. Det var hendes Mening, som det egentlig i Hjertet var ham om at gjøre; men han mødte bestandig den samme stille, ubevægede Mine; — det var, som Intet vilde gjøre Indtryk paa hende. Det maatte dog komme! Hun maatte dog se, at hans Stykke gjorde Virkning paa de Andre, og i Spænding haabede han fra det ene Sted til det andet, hvor han havde lagt Stykkets Virkning. Han vidste, at hun kunde være varm som ingen Anden, naar hun først blev rigtig grebet. Det var egentlig hende, bare hende, han ventede paa; men det blev ved det samme ubevægede Ansigt. Han begyndte at blive utaalmodig over denne Kulde, saaret, — harm! Der fløj gjennem hans Hoved en Tanke om, at hun var en ensidig Natur. Men han vilde sejre, faa hende revet med, og hans Oplæsning blev endnu mere glimrende, hans Stemme

endnu mere dæmpet vindende, fuld af skjult Ild og Indsmigren under de vexlende Stemninger.

Sandheden var, at Katharina sad der med en Følelse af bitter Bedrøvelse. Det var Skuffelse paa Skuffelse, efterhvert som han læste udover... „Hvor Thomas havde havt ondt af den Udenlandsrejse!" — Under hans voxende Begejstring og de Andres stigende Bifald blev hendes Mine mere og mere stenrolig.

Oplæsningen endte med en stormende Applaus, hvorunder Herrerne spøgende gav sig til at fremkalde Forfatteren og derpaa tvang Pregel til Pianoet. Sangene maatte foredrages op igjen. Det var — paastod den ene af Vennerne — ubetinget Pregels bedste Sager ... rene Perler! ... Begyndelsen til en hel ny Retning hos ham; ... det vilde ende i Operaer! Theatret — den dramatiske Musik — var ubetinget hans Felt ... Vi vilde faa intet mindre end en Ross-Pregelsk Fremtid for vor Scene!

Medens man saaledes i fuldt Humør samlede sig om Pregel ved Pianoet og atter begyndte at synge, satte Ross sig hen i Sofahjørnet ved Katharinas Stol. Han saa hed og exalteret ud.

„Det er egentlig kun for Dig, jeg har læst iaften, Katharina!" — sagde han dæmpet. — „Jeg skulde give lidt til, for at Du syntes rigtig om

det ... saa godt ialfald som om det forrige Stykke. Læste jeg slet?"

Katharina taug.

„Naturligvis!" — tilføjede han hastigt — „jeg ved, der var Ting, som Du syntes, jeg havde grebet for virkeligt og naturligt; men ellers ..."

„Jeg har ikke imod det, som er sandt og naturligt;" — det varede lidt før hun slog sine ærlige blaa Øjne op imod ham; de vare fugtige, og der luede en heftig Bevægelse i dem; — „men tro mig, Thomas! det Arbejde skal Du ikke give ud!"

„Nu, saa! Du liker bare ikke hele Stykket!" — Han var bleven flammerød og yttrede det i en Tone, som om noget saa absurd naturligvis ikke behøvede at tilbagevises. — „Du ser dog, at det har gjort Virkning!"

„Jeg ser det."

„Men Du tror, der er Ingen, der ser som Du" — anbragte han iskoldt, og Katharina syntes, han saa næsten hadsk paa hende. En Blanding af Krænkelse og Smerte steg voldsomt op i hende; men hun svarede roligt:

„Jeg tror ikke, Nogen af dine Omgivelser ser saa samvittighedsfuldt paa det som jeg, Thomas! — og min inderlige, alvorlige Mening er, at dette Stykke ikke er Dig værdigt! ... Heller ikke vil det

gjøre Lykke!" — tilføjede hun halvt hviskende af indre Bevægelse.

„Jeg skal sige Dig noget, Katharina! Du er en aristokratisk Natur, har indskrænkede Kasteanskuelser ogsaa i Kunsten; men jeg har lært at være demokratisk ude i Verden ... Det er en hel Fædrelandssag engang at faa slaaet et tidsmæssigt Kunstværk igjennem hjemme hos os ... her er jo Fordomme uden Grændser! Og netop hos vore Bedste ... det er Du noksom Exempel paa, Katharina!"

Han var sprunget op af Sofaen og stod foran hende.

„Jeg havde nær sagt," — svarede hun højtrødmende — „at Ingen tror mere end jeg paa, at Du kan skrive noget udmærket, Thomas! ... men dette er hverken poetisk eller virkningsfuldt ..."

... „Synes Du!" — udfyldte han harmfuldt.

Hun saa ham roligt ind i Øjnene, saa at han traf sit hidsige Blik bort.

„Nu, nu, Katharina, ... jeg kan naturligvis ikke vente, at mit Stykke skal slaa an hos Alle! — Jeg er voxet saa vidt, at jeg kun kan følge min egen Overbevisning" — sagde han med et stivt Smil.

Man ophørte med Sangen, og Pregel raabte fra Pianoet:

„Jeg skal sige Dig noget, Roß! ... Dine Sange vilde med det første blive oversatte paa Engelsk af en mageløs, ung Dame, som sværmer for Dig ... Miß Crawby ... Nej, det var den gamle" — rettede han sig med en Grimace, som om han havde faaet Eddike i Munden; — „det er af Plejedatteren, som er norsk og heder Wilkens, ... en grundrig engelsk Familje, som skal bo her ivinter, ... netop ankommet. — Du maa vide, jeg er engageret som Musikinformator derude. — Jeg forsikrer Dig, jeg fortaug samvittighedsfuldt Ordene ... nævnte blot: „Text af Roß". Hun var aldeles betaget af Melodierne — og frygtelig nysgjerrig efter Texten, som hun absolut vil oversætte."

„Crawbys, siger Du? ... Er de her?" — sprang Roß op. — „Naar kom de ... Det er en Familje, jeg har stiftet Bekjendtskab med paa min Rejse — de skulde dengang til Vestlandet."

„Ikke sandt! — — en fortryllende pikant Dame, den unge?" — vedblev Pregel.

„Jeg fandt hende meget aandfuld" — sagde Roß uden at gaa videre ind paa Themaet.

Katharina sad stille og syede; men hendes Ansigt havde mistet al Farve.

Roß tog pludselig op sit Ur; — — „Klokken er ti! — og jeg skal hente Mo'r!"

Man brød op; men Katharina følte, at det var et Paaskud, han benyttede, for at slippe at følge hende hjem den Aften.

IV.

Kristiania faste Fredagspublikum gjensaa en Aften et Stykke fra den gode gamle Tid: „Bagtalelsens Skole“ af Sheridan. Der var overfyldt Hus, og Stykket spilledes, lige fra Teppet gik op, med et Liv og Lune, der snart satte hele Huset i Stemning. Skuespillerne og Publikum elektriserede hinanden gjensidig.

Thomas Ross sad nede i Parquettet. Han lagde Mærke til en Loge i første Rad, der stod tom, og det faldt ham ind, at den kunde være abonneret af den Crawby'ske Familje. Det havde været hans Agt at gaa didud i Visit, men det kunde saa let faa Udseende af, at han vilde udnytte den Smule Taknemlighedsgjæld, hvori de stod til ham fra Turen, og det var heller ikke sagt, at de hjemme var de samme Mennesker som paa Dækket af et Dampskib. Desuden kunde han nok have Lyst til, at det Stykke, han havde indleveret til Theaterdirektionen, var blevet opført først.

Imidlertid havde han levet i en vis Forventning om mulig at træffe den unge Dame ude i en af de Kredse, hvor han kom. Han agtede dog ikke at nærme sig hende, uden at hun selv gav fuld Opfordring til at fortsætte Bekjendtskabet, ellers skulde det blive med en høflig tilbagetrukket Hilsen.

Han sad netop i Tankerne beskjæftiget med at besætte den tomme Loge med Familien Crawby's forskjellige Medlemmer, da Døren i Baggrunden aabnedes, og en Tjener kom ind og slog op Sæderne.

Han havde gjættet rigtigt! Noget efter førte den høje, graahaarede, venlige Gentleman sin korpulente, stivt og kostbart klædte Hustru ind, medens en elegant ung Dame med en Flod af klædelige mørke Lokker om Panden kom bagefter i livlig Samtale med en Person, der fulgte efter hende. Det var Frøken Wilkens og Mr. Sidney. Den sidste saa lidt mokant ud, men valgte dog sin Plads paa Bænken ved Pillen lige bag hende og bøjede sig af og til ned mod hendes Skulder for at høre en eller anden Bemærkning, som hun gjorde, medens hun med sin Theaterkikkert flygtigt mønstrede Publikum.

Hun vedblev uforstyrret at tage Parquettet i Ojesyn gjennem sin Kikkert. Ross følte, at den standsede ved ham vedholdende og længe. Han sad tilsyneladende helt optaget af Stykket, men lod ikke ubemærket, at hun lige efter yttrede en eller anden morsom Ting til Mr. Sidney. Det laa nær, at det var i Anledning af ham, og det ærgrede hans Forfængelighed ikke lidt. Hans Indtryk ved Gjensynet havde hellerikke været ublandet gunstigt, — snarere en Skuffelse. Hendes Optræden havde noget egenkjærligt, der mindede om, dengang han først saa hende i Gangen ombord i Dampskibet.

Under Mellemakten havde han rejst sig, og som han stod henne i Forgrunden ved Orchestret i Samtale med et Par Bekjendte, viste en Række Theaterkikkerter og Lorgnetter, der rettedes paa ham, at hans Person fra flere Hold var Gjenstand for en temmelig stærk Opmærksomhed. Idet han engang, som tilfældig, vendte sig og lod Blikket glide ligegyldig henover Logerne, smilede Frøken Wilkens gjenkjendende til ham. Han lod, som om han ikke bemærkede det, og rettede med megen Rolighed sin Lorgnet hen paa Logen lige ved Siden af.

Da han igjen satte sig hen paa sin Plads, idet Orchestret begyndte at spille, havde han dog

en ubehagelig Følelse af at have begaaet en Uhøflighed. Han vilde nu gjerne finde en Anledning til at hilse og gjøre det godt igjen; men denne syntes ikke at frembyde sig.

Publikums livlige Applaus og Munterhed foran det djærvt humoristiske Stykke lod ogsaa til at have smittet over i den engelske Loge. Den gamle Mr. Crawby, der rimeligvis kunde dette sit Hjemlands Mesterstykke udenad, sad med et lysende Ansigt og lo og klappede, idet han af og til vendte sig ivrigt om til de Andre. Damerne syntes ogsaa i høj Grad belivede. Mr. Sidneys gravitetiske, rødskjæggede Person stod op imod Pillen. Det var et Ansigt som af Træ; men at han maatte være med i Munterheden eller ialfald her bekjende sig som Englænder, kunde forstaaes af den vældige Maade, hvorpaa han deltog i Klapningen, medens Frøken Wilkens leende nikkede bagover til ham.

Pregel traadte ind i Logen og blev hilset meget venskabeligt. Af Dragten at slutte kom han lige fra et eller andet Selskab, og Frøken Wilkens underholdt sig ivrigt med ham. Noget efter saa Roß saavel Mr. og Mrs. Crawbys som Mr. Sidneys Kikkerter rettede paa sig; — man maatte have talt om ham.

Da Akten var forbi, stod Pregel lige bag ham:

„Jeg har maattet gjøre Dig nærsynt iaften — Miss Wilkens var ganske vis paa, at Du havde gjenkjendt hende. Jeg skulde forresten hilse Dig og spørge, om Du da slet ikke agter at aflægge dem en Visit?"

Istedetfor at svare, rejste Ross sig og bukkede, hilsende galant op til Mr. Crawbys Loge, hvorfra Komplimenten blev gjengjældt.

„Jeg tænker, det er rigtigst at hilse paa dem strax" — bemærkede han med et Nik til Pregel, idet han begav sig didop.

Man mødte ham hjerteligt. — „Vort Bekjendtskab maa fornyes!" — erklærede den gamle Mr. Crawby, medens han rystede hans Haand, og tilføjede, idet han spøgende truede mod ham, at han ikke vilde tage Ross's Visit for gyldig, medmindre denne vilde komme og besøge dem i deres Hjem.

„Pregel fortalte, at De var nærsynt!" — udbrød Frøken Wilkens med en tvivlende Mine.

„Jeg forsikkrer Dem, jeg er det — — undertiden — — ved Lys!" — løj Ross, der havde Øjne saa skarpe som en Falk.

„Mit Indtryk af Dem var, at De var saa sand!" — hviskede hun noget heftigt — „men det

skal være Dem tilgivet, hvis De snart kommer ud til os — — for Deres smukke Sanges Skyld."

Hvilket Blik hun sagde det med! — det var jo næsten bevæget.

„Stakkel! — hun staar altfor alene" — tænkte Ross paa Hjemvejen — Men hvilket fortryllende Liv i det Ansigt!

Som han en Formiddag gik hen ad Gaden til sit Hjem, mødte han et Par elegante Slædevogne med opslaaede Vinduer, hver forspændte med to prægtige Heste med Net over og Kudsk og Tjener paa Bukken. Det var Crawbys. Hestene vare skumsvede. De vendte tilbage fra en Kanetour udover Ljabrovejen. Da de kom forbi, saa han Frøken Wilkens og Mr. Sidney i den ene. Hun bar en russisk Hue, der klædte hende ypperligt, og en Peltsværks Kaabe, hvis hvide Dun dannede en Krave op imod Kinderne. Der sad nok en Person derinde, — han troede at gjenkjende Pregel.

Hun saa tilside og undgik hans Hilsen.

„Aha!" — tænkte han — „det skal betyde, at jeg endnu ikke har gjort Visit!"

Da han kom hjem, fortalte hans Moder ham, at to Slæder med elegante Fremmede i vare kjørte forbi. Den ene Slæde havde sagtnet Farten og gaaet Skridt for Skridt ved deres Havegjærde, og

en ung Dame i Pelsværk havde seet med sin Lorgnet meget nysgjerrigt op imod Huset.

„Jeg synes ikke om saadan at mønstres,“ — sagde hans Moder noget stødt — „men saa fandt jeg da heller ingen Grund til at gaa bort fra mit eget Vindu“...

„Hun har ikke tænkt over det, Moder! — Hun er slig... Det var den Frøken Wilkens, jeg traf paa Dampskibet... Hun er saa ubetænksom af sig... rent ud Øjeblikkets Barn!“

„Saa — aah! da laa ikke det i hendes Ansigt — hun saa hovmodig ud...“

„Ja det er ogsaa det Skal, hun bærer udenpaa... Du maa vide, hun staar aldeles alene midt i en overmodig, stolt Familje... har en haard Strid at staa i“.

„Jasaa — — Stakkel!... Men hvoraf ved nu Du det?“

„Aa, — jeg er saa tilfældigvis kommet ind i den Sammenhæng... ganske hændelsesvis... Jeg hørte en Samtale mellem Familjen ombord. — I Fredags traf jeg dem igjen i Theatret, og da bad de mig om at besøge sig... Imorgen gaar jeg derhen.“

„Saa Du skal gjøre Visit der?... og de bad Dig komme? Hør, Thomas! vær Dig selv iblandt

dem... det duer ikke at spise Kirsebær blandt de Store!"

„Vær ikke bange. Det er nødvendigt at se Livet i alle Skikkelser — — for mig blir de saa alligevel kun en Studie."

„Men den Frøken Wilkens, — hun er jo norsk? Hun er da ikke bare en Gouv... en Selskabsdame?"

„Se det spørger de Alle om!" — foer Ross op i harmfuld Indignation — „Nej, hun er det ikke! Hun er Barn i Huset — skal testamenteres Penge, om Du vil! — — Er Du nu fornøjet, Mo'r?"

„Kjære Thomas!" sagde hans Moder og saa paa ham forundret irettesættende. — Sønnen gik øjeblikkelig hen og kyssede hende og bad hende ikke bryde sig om hans Heftighed.

Den Voldsomhed i Følelsen, som han under dette lagde for Dagen, gav hende en Tanke om, at der maaske stak noget andet under.

„Skjuler Du noget for mig, Thomas?" — spurgte hun pludselig.

„Ikke et Gran, Mo'r! — — andet end, at Du er en velsignet Mo'r, som har en Lømmel af en Søn, der ikke fortjener at eje Dig!"

Ross's sensible Natur følte sig altid i Spænding foran selskabelige Sammenkomster, og da han

den følgende Dag spadserede udover til det smukke Landsted, som Crawby's havde lejet i Byens Vestkant, beskjeftigede hans Fantasi sig baade med Muligheder og Umuligheder. Han resikerede formodentlig at træffe en eller anden af Stadens ansete og betydelige Mænd derude hos den rige Englænder eller — endnu mere generende — nogen af disses Damer, for hvem han da skulde forestilles som — ja, hvad som? Han var jo egentlig hverken Fugl eller Fisk... en Poet i Slyngelalderen, før han endnu har faaet Navn, — opgjorde han sig i et Anfald af Selvbetragtning. Det vilde være flaut, om Mr. Crawby under Præsentationen tog Munden alt for fuld og f. Ex. titulerede ham: „den bekjendte Digter Thomas Ross." Han saa det fine overseende, skjult ironiske Smil, hvormed den elegante Frue eller Frøken hilsede, og ved Tanken alene kogte hans Stolthed, saa at han harmfuldt udbrød: „Saa retter jeg det paa Stedet! — jeg er Literat og intet mere — — endnu!... Jeg vil være mig selv lige over for alle disse Mennesker!"

Han gik hastigt og egentlig i et Humør, som om han stod i Begreb med at træffe en Stue fuld af Fiender istedetfor at gjøre en behagelig Visit.

Det var vel en Betragtning som denne, der havde gjort sig gjældende for hans sunde Sands;

thi noget efter sagtnedes igjen hans Skridt, og der kom et Smil over hans Læber... Han tænkte paa Frøken Wilkens.

„De ere frygtelig egoistiske disse kolde, haarde Jerngittere, bag hvilke den rige Mand stænger sig inde!" — mumlede han, idet han traadte ind ad Jernporten til Haven — — „at de ikke forstaa, at et Trærækværk er tusind Gange mere hjerteligt og menneskeligt!"

Fra Trappen saa han endel Tummel og Bevægelse henne paa Gaardspladsen bag Huset. Et Par Heste med Dækkener over stod utaalmodig stampende foran en Slæde, og en Tjener i høj Bjørneskindshue smeldte af og til med en Pidsk for at tøjle dem. Der var altsaa Visiter.

Han ringede paa. En Tjener aabnede Døren til Entréen og viste ham op ad en liden, med et Rækværk af Blomster og Bladplanter dekoreret, Trappe ind i et Forværelse, hvis bløde Gulvtæppe, luende Kamin, Sofaer og Spejle mellem de tunge, grønne Gardiner, der lunede Vinduerne, viste, at den engelske Familje havde forstaaet at flytte sin tilvante solide Comfort med sig over til Norge.

Der lød Pianofortespil fra et af Værelserne indenfor. Det var et Par flotte Melodier fra Offen-

bachs sidste Opera, og han hørte Miss Wilkens synge og le overgivent.

Pludselig hørte Spillet op. Tjeneren havde nok meldt hans Komme.

Ross traadte ind med Hatten i Haanden og en sand Verdensmandsmine. Han ventede at finde fuldt Selskab, men saa til sin Overraskelse kun Frøken Wilkens, der sad paa Tabouretten foran Pianoet noget spændt vendt imod Døren og med den ene Haand endnu hvilende paa Tangenterne.

„De finder ingen Anden end mig hjemme, Hr. Ross!" — sagde hun, idet hun rejste sig og traadte hen imod ham — „Ikke sandt, det er nogle afskyelige Melodier disse af Offenbach, skjønt gruelig morsomme!" — Hun nikkede med Hovedet, som hun endnu havde Takten inde af det, hun nylig havde spillet. „Deres samvittighedsløse Ven, Pregel — ja, for han er samvittighedsløs i Musikken! — — har sendt mig nogle af dem. — Jeg gjennemgik dem netop ... men de skal ikke længere vanhellige det Pianoforte, hvorpaa Deres Sange ligger!" — Med en ivrig Bevægelse kastede hun Heftet foragteligt hen paa Nodehylden. — — — „Jeg er saa bedrøvet, Ross!" — udbrød hun og vendte sig et Øjeblik bort med Hænderne for Øjnene — „Her er saa tomt ... saa tomt ... ikke et eneste virkeligt

Menneske ... andre end De! — Og De kommer jo aldrig!"

Ross stod lidt uvis. Han følte, at denne Kvinde vandt en forunderlg Magt over ham. Sidst af alt vilde han imidlertid misbruge hendes øjeblikkelige Stemning til at trænge sig ind i hendes Fortrolighed.

„Tillad mig" — svarede han — „en Dame med Deres Evner maa have nok af Interesser ... hele Verden staar jo aaben for Dem."

Hun rystede paa Hovedet og smilte nedslagent — „Saa De tror det? ... Jeg forsikkrer Dem" — udbrød hun igjen med Heftighed — „om Staden stod i Kog ... om hele Verden skulde have Dommedag udenfor England, kom der ikke et Pust af det hidind. Det, som interesserer os idag, er, at Mrs. Crawby inat har sporet et Anfald af sin Gigt! Her er bestilt nogle Puder, men Mr. Crawby tvivler paa, at de kan gjøres rigtige her i Landet ... her er Spænding fra øverst til nederst i Huset" ...

„En Natur som Deres, Miss Wilkens! kan ikke andet end ryste sine Lænker, selv om det er Rigdommens."

„Ulykken er, at de holde saa forfærdelig af mig allesammen ... saa her næsten ikke er Luft at faa!" — sagde hun med en Mine af Kjede — „og

vi trænge dog alle lidt Afvexling!... engang imellem andre Personer!"

Det ringede.

„Der faa vi Visiter! — De maa endelig blive, Hr. Ross... og om lidt kommer Mr. Crawby. Jeg ved, han vilde beklage, om han ikke fik se Dem!"

Der meldtes et Navn fra Statens plutokratiske Verden tilligemed Attaché Henry Campbell paa Gjennemrejse til St. Petersburg. Lidt efter fyldtes Værelset af flere Visiter, Damer og Herrer, væsentlig af Byens udenlandske Clique. Frøken Wilkens forstod at presentere Ross paa en lige saa smigrende som taktfuld Maade. Samtalen var conventionel kjedelig — almindelige Talemaader, hvormed man plagede hinanden, — idetmindste fandt Ross det. Attachéen spillede øjensynlig en vis Rolle iblandt dem. Det var en spæd, forbindtlig Herre med sorte Knebelsbarter og et ledeløst, yderst blaseret Ydre. Han bukkede for Ross, idet han samtidig satte Pincenezen paa og stirrede paa ham.

„De er Digter, min Herre! Jeg synes" — vedblev han, mysende med Øjnene, som om han ledte i sin Hukommelses Dyb, — „at jeg har hørt Deres Navn i ... i England?"

Myse, plire.

„Det er aldeles umuligt," — svarede Rofs leende — „De har knap hørt det i denne By, hvor jeg bor!" — Han følte, at Selskabets Øjne vare rettede paa ham, og var ikke vis paa, om Englænderen var spydig. Han blev imidlertid fuldkommen overbevist derom, da denne atter satte Lorgnetten paa Næsen og tilsyneladende troskyldigt vedblev:

„Digter ... Forfatter! — det er en brillant Carriere, ... naar man er saa heldig at have utvivlsomt Geni!"

„Det er aldeles som med Statskunsten" — mente Rofs i den samme lette converserende Tone — „i Mangel af Geni forbliver man" ...

„Attaché!" — udfyldte den anden med et yderst forbindtligt Smil og sin overlegne, lette, ledeløse Forbøjning — „Tillad mig at sige Dem ... jeg finder Deres Bemærkning slaaende ... aandrig!"

Han trak sig med nok et forbindtligt Buk af samme matte Sort hen mellem Damerne.

Mr. Crawby kom idetsamme ind og hilsede de forskjellige Gjæster paa sin hjertelige, hyggelige Maade; det lod til at være gode Bekjendte. Rofs trykkede han særlig i Haanden og udbrød: „Endelig kommer De da ud til os, unge Herre! — Vi haabe at faa se Dem ret ofte ... De maa ogsaa

se nogle Kvartser, som jeg har fundet her i Landet. — — De maa undskylde mig, mine Damer og Herrer!" — afbrød han — „men jeg har maattet sidde hos min Hustru og læse mine Breve — hun har en Mindelse af sin Gigt idag, Stakkel!"

Alle Ansigter slog med ét over i den bekymrede Stil.

„Vel ikke meget . . . smerteligt vel . . . Mr. Crawby?" — spurgte Attachéen, der atter ivrig trængte sig frem. Hans Mine var højst spændt.

Ross saa hen paa Miss Wilkens, hvis Ansigt fromt havde lagt sig i samme Folder som hele Selskabets; men et hastigt, skolegutagtigt Blik af hende sagde ham, at hun delte hans Lystighed over Attachéen.

Den levende Forespørgsel om og Afhandling af Mrs. Crawbys Befindende afbrødes med ét af en dyb Brummen og et Overraskelsens Skrig fra en af Damerne. Det var Mr. Sidney, der traadte ind og foreviste sig i norsk Vinterkostume: Ulveskindspelts med Skjærf, Rejsestøvler og Pensylvanskindshue samt Svøbe i Haanden og med en Del Brum og gravitetiske Fagter, der skulde tilhøre den norske Bjørn. Han høstede rigelig Beundring og til nogen Forbauselse for Ross ikke mindst af Miss Wilkens, der erklærede, at hun aldrig før havde

seet dette Rejsekostume, der ikke brugtes paa den Kant af Landet, hvor hun havde levet.

„Om fjorten Dage skal De faa se et endnu mere genuint Vinterkostume, Miss Wilkens! — det, som de egentlige Indfødte, Finnerne, bruge. Jeg har forskrevet Dragter baade for Dem og mig. Vi skal faa et Par Slæder, som de kalde „Pulk", og som ligner en Kano. Men Rensdyr til at kjøre dem kan vi desværre ikke faa ... det skulde været en herlig Sport!"

„Ja, det er Skade ... virkelig Skade! — Der er Ingen, som forstaar at skuffe mig som De, Mr. Sidney!" — sagde hun med et elskværdigt Surmuleri.

„Som om jeg kan gjøre for det! ... eller har efterladt det Mindste! ... Jeg forsikkrer Dem ... Men her blir hedt!" — udbrød han aldeles purpurrød i Ansigtet. — „Jeg mener, jeg idag skal blive baade frosset og stegt for Deres Skyld, Miss Wilkens!"

„Ah, jeg forstaar!" sagde Grossereren leende — „Den er Deres, Mr. Sidney! den Bredslæde, som holder ude paa Gaardspladsen med de gale Heste foran ... De kan ikke tøjle dem længer ... Jeg raader Dem virkelig fra at lade Dem kjøre af ham, Miss Wilkens ... Der skal mere — tillad mig

at bruge Mr. Sidneys Udtryk — „genuine" Hænder end hans til for at styre dem i det Humør, der raader hos dem for Øjeblikket!" — — —

— Man tog Afsked, og som Mr. Crawby fulgte de Fremmede i Forværelset, udbrød Miss Wilkens trohjertigt:

„Jeg skulde vovet paa Deres Haand, Mr. Sidney! om ingen Anden vilde; — men Ulykken er, at Deres Moder har Gigt idag, og da tør jeg jo ikke være hjemmefra. — Nej, det gaar ikke an!" — forsikkrede hun med en Hovedrysten, som om hun endnu værgede sig mod Fristelsen. — „Men der falder mig noget ind!" — vedblev hun og vendte sig til Ross — — „Vil De kjøre med Mr. Sidney i mit Sted? Alene vil jeg nødig vide ham med disse uvante norske Heste ... Der hænger nok af Rejsetøj i Entreen."

Hendes Mine var virkelig bekymret, og Mr. Sidneys Ansigt opklarede sig noget. Han gjentog ivrigt hendes Opfordring.

Ross's Svar vilde have været et ubetinget „Nej", om der ikke gjennem hendes Henvendelse havde lydt noget, der lignede en Appel til hans Mod. Nu blev det et „Ja", før han havde tænkt det, og det var først, da han ude i Forgangen forsynede sig af Mr. Crawbys Rejsetøj, at der over-

kom ham en Følelse af, at han havde bragt sig i en Stilling, han egentlig ikke havde Lyst paa: Hun spøgte derunder med Mr. Sidney, der fandt sig i Drillerierne taalmodig som et Lam og gravitetisk som en Bjørn. Først da de skulde ud af Døren, tog han sin Mon igjen. I en bitter Tone, der skulde gjælde for Spøg, yttrede han:

„Deres Formiddagsprogram idag har jo været taalelig righoldigt, Miss Wilkens! — Først var det Hr. Pregels Musiktime, jeg skulde vente paa; — saa var det Brevet fra Modehandlerinden i Paris, — saa Visiterne! . . . Der skulde rigtignok en Heste-Taalmodighed til! . . eller rettere, en som min, . . . for Hestene de stejlede!"

. . . „helt til De fik det originale Indfald at gjøre Dem til Bjørn og overfalde og adsprede alle vore Besøgende!" svarede hun med en mokant Opkasten af Overlæben, der klædte hende ypperligt. — „De Fremmede saa rigtignok ikke, som jeg, at Bjørnen igrunden skummede, . . . ellers vare de maaske blevne bange! — Det er virkelig en hel Komedie at se Mr. Sidney gaa om og spille den taalmodige!" — tilføjede hun drillende.

Tage sin Mon igjen, tage sin Skade igjen, oprette det Forsømte.

„Jeg har isaafald aligevel opnaaet Hovedsagen ... at Miss Wilkens ikke har kjedet sig!" — replicerede han skjærende med et komplimentøst Buk.

„De ser selv, hvilken vanskelig Følgesvend De har faaet, Hr. Ross! — — men, jeg forsikkrer Dem, — han er meget bedre, end han giver sig ud for!"

Det var en mærkelig frisk, sølvtonende Latter, der løb, idet Døren lukkedes.

Lyden forfulgte Ross et langt Stykke paa Kjøreturen, medens han sad og fastholdt for sig den elegante Skikkelse, som havde staaet der, lænet over den lave, blomsterbesatte Trappe. Det var en betagende Blanding af Verdensdamen og en egen gutteagtig Ynde ... „Og hvilken Latter!"

De sidste Ord kom han til at yttre højt.

„Jeg mener, hvor smukt Miss Wilkens ler!" — forklarede han, da Mr. Sidney noget forbauset saa paa ham. — „Det ligner en Fugls Trille ... Der er rent ud melodiøse Modulationer i det."

„Hm, — mærkeligt!" — mumlede Mr. Sidney i sit rødbrune Skjæg. — „Jeg tror virkelig, at hun drejer Hovedet om paa alle Mennesker!"

„Hvad er mærkeligt, Mr. Sidney?"

„Intet. — — Det er en smuk Dag ... særdeles smukt Vinterlandskab, Mr. Ross!"

„Sjelden vakker gul Farve paa de Heste!" — bemærkede Ross paa sin Side.

Den brede Drammenschaussé udfoldede for Øjeblikket den Blanding af fornøjelseslysten Luxus og travelt Arbejde, der paa en skinnende Vinterdag kan røre sig paa den Kant af vor Hovedstad. Elegante Luxuskaner med larmende Bjelder og Tjenere bagpaa susede pidskesmældende forbi tunge Arbejdsslæder, og Mr. Sidney, der ikke lod til at være øvet i denne Slags Færden, opbød øjensynlig hele sin Kjørekunst for at skaffe dem heldigt forbi.

Fra Rækken af de vinterhvide Villaer aabnede sig Udsigten over den sneblændende, udstrakte Is, hvor det middelalderlige romantiske Akershus strakte sin Odde ud imod Hovedøen med sine Sværme af Skøjteløbende under Murene. Spredte udover Isen tegnede enkelte indefrosne Skibe sine Master imod Dagen. Et røgvæltende, pibende Dampskib arbejdede just paa at buxere et stort Skib op igjennem Raaken, hvori en Række af Fartøjer, der i den blanke Vinterdag solede sine Sejl, drog sig hen i det Fjerne lig en hvid Mur.

De tvende Herrer havde alt kjørt temmelig længe uden at vexle et Ord, — hver af dem, som

---

Raak, aaben eller ophugget Rende i Isen.

det lod, fuldkommen optaget af sine egne Indtryk. Udsigten til Isen var nu borttaget af Ladegaardsøen. Man kjørte mellem store, sagtevuggende, rimglimrende Naaletræer med snetunge Grene, og lidt efter aabnede der sig paany en Isvidde. Det var Bugten foran Sandvigen med sine Øer og Indskjæringer henad det skovrige Asker- og Fornebolands.

I Fjernet foran dem laa op mod Luften Skougumaasens og Kolsaasens drivhvide Snehøjder i svagt violet Skjær af Eftermiddagssol, hvorved de fik en Lighed med disse violetblaa Porphyrlinjer, som om Sommeren tegne sig saa usigelig sydligt, italiensk blødt, hen i Kristiania Horizont.

Ross sad hensunket i Betragtningen. — — — Han udbrød pludselig:

„Det er virkelig Synd, at Miss Wilkens maatte nægte sig denne smukke Tur!"

„De hørte, det var for min syge Moders Skyld ... Miss Wilkens har under visse Omstændigheder Hjerte som en Eng

Den Tone, hvori Mr. Sidney sagde dette, irriterede Ross.

„Jeg antager, at De ikke tvivler paa, at hun sagde sandt!" — udbrød han noget varmt.

Mr. Sidney gav en af Hestene, der et Par

Gange havde trykket sig lidt mod Slædestangen, et vældigt Slag med Pidsken.

Ross opfattede dette som et Svar paa sin Yttring og fandt det højst uforskammet.

Følgen af Pidskeslaget var, at Hestene satte afsted i fuld Karriere. Med deres lyse flagrende Manker toge de solgule Heste sig ypperligt ud. Mr. Sidneys forskjellige Forsøg paa at fange dem ind igjen under et regelmæssigt Trav syntes dog kun at gjøre dem urolige; — de vakkre Fjordheste forstode klarlig ikke hans „Hap!" og øvrige engelske Tilraab.

At kunne tillade sig at kjøre ham paa en saadan Maade fandt Ross end yderligere negligeant.

Med et pludseligt Kast slængte Hestene sig ind paa en Bygdevej, der, en Fjerdingmil fra Sandvigen, fører gjennem en Del bakket Skovterrain ned imod Søkanten. De vare blevne uregjerlige, og Mr. Sidney, der under Anstrengelsen med Tømmerne stod halv oprejst i Slæden, svingede forgjæves Svøben susende over dem, medens Grenene paa den trange, humpede Skovvej i Farten slog imod hans Peltshue og Ansigt og overdængede dem med Sne.

Der var Udsigt til at kjøre Slæden istykker paa mindst et Dusin Maader paa dette Vis, og

Ross følte sig gjentagende fristet til at prøve et Sprang for at komme ud. Et hastigt Sideblik, som han opfangede fra Mr. Sidney, gav ham imidlertid en Mistanke om, at denne maaske kunde opnaa at faa noget at more Frøken Wilkens med paa hans Bekostning.

Og fra det Øjeblik kunde Englænderen for ham kjøre iknas saameget, han bare lystede. Han begyndte ganske gelassent at arbejde paa at faa tændt en Cigar, hvilket naturligvis ikke lykkedes, og strøg af en Fyrstikke efter en anden. Som de slap over en bred, blaa Issvul, hvor alene den stærke Fart reddede dem fra Grøften og Gjærdet paa Nedersiden, kunde han dog ikke afholde sig fra spydig at gjentage sin tidligere Bemærkning:

„Det er virkelig Synd, at Frøken Wilkens maatte nægte sig denne smukke Tur!"

At Stikpillen virkede, havde han den Tilfredsstillelse at forstaa af et Par vældige Tag i Tømmerne, hvorved Mr. Sidney syntes med Et at ville stivholde Hestene, — men kun med den Følge, at de bagefter foer desto stærkere ud. Det blev et løssluppent, uregjerligt Gallop udfra Skovvejen nedad mod Iskanten; — det smukke, lyse Net var

---

Issvul, opsvulmet Islag paa Jorden.

kommet i Ulave, og Hestene skummede, mørkfarvede af Sved, inde i deres i Solen blinkende Seletøj.

Det var med alt andet end fromme Følelser, at Ross sad der. Han holdt paa at gjøre op det Regnskab, han bagefter agtede at holde med Englænderen, der til sin øvrige Manøvreren med Hestene nu til hans Harme havde føjet nogle ihærdige men højst utidige Forsøg paa med Skaftet af sin Patentsvøbe, der var forsynet med Hammer og Krog, at faa Nettet fanget op igjen og draget ordentlig henover Slædeskjærmen.

De vare alt ved Iskanten, da Hestene, som ved fælles Overenskomst, gjorde et pludseligt Hop foran en Revne og satte afsted op paa en frossen Snefkavl, der havde lagt sig som et Tag ud fra Snebakken oppe mellem de øverste Stene.

Mr. Sidney kunde ikke se mere forbauset ud, om han med Et var kommet op at flyve, end han syntes, da de balancerede deroppe med Slæden. Hans Ansigt vaklede en Stund mellem Frygt og Haab. Derpaa slog han ud med Armene og satte resolut, idet de væltede, med et langt vældigt Sprang ud af Slæden.

Da Ross lidt efter rejste sig fra sit Leje mellem

Holde paa, være ifærd med. — Snefkavl, høj, stejl Snedrive med skarp Kant.

to Kampestene, følte han, at han havde stødt eller vredet sin Arm noget; men det var aligevel ikke uden en vis hevnlysten Skadefryd, at han saa Mr. Sidneys Peltsfigur endnu ligge halvt begravet henne i Sneen. Hans svære Person havde gjennembrudt Skaren, og lidt af et fint Snemel røg endnu i Solen over Englænderens Grav.

Det var ikke mere end fortjent, og Ross fandt sig aldeles ikke oplagt til at forhaste sig med at hjelpe ham op igjen. Han gav sig i al Mag til at slaa Sneen af sig. Da Englænderen imidlertid syntes at blive liggende noget længe uden at røre sig, gik han dog derhen.

Mr. Sidney laa ganske bleg med Svøben endnu i den knyttede Haand. Han aabnede netop Øjnene, da Ross kom, og havde sandsynligvis ligget bevidstløs.

Dette lod til at være alvorligt, og for denne Betragtning var ogsaa al Ross's Harme strøget bort. Han maatte have faaet Stødet af en Sten under Sneen.

Han rejste ham op, saa at hans Ryg fik Støtte mod Snebakken, og begyndte at aabne hans Rejseklæder; — den friske Luftstrøm oplivede ham.

Skare, haardfrossen Skorpe paa Sneen.

Der stod en vis overrasket Taknemmelighed at læse i Mr. Sidneys Blik. Ross, hvem alle Indtryk heftigt berørte, var selv bleven meget bleg.

Det gjaldt igjen at faa fat i Hestene. Han saa et Skimt af deres gule Sider henne mellem Træerne ovenfor Bakken, hvor de af sig selv havde standset, og han vadede gjennem Sneen hen til dem. De stode med viftende Haler og hilsede ham med Vrindsken. Bagom dem laa Bredslæden væltet i en hel trist Forfatning med Skjærmen skjevtrykket og endel af Bunden indslaaet. Det viste sig dog, at der fremdeles lod sig kjøre med den, og snart stod Kjøretøjet nede i Strandkanten, hvor Mr. Sidney fremdeles sad i samme Stilling, bleg og taus.

„Jeg tænker, jeg har slaaet ind et Ribben eller to," — hviskede han. — „Jeg beder Dem undskylde mig; — det var min Skyld, Mr. Ross!"

„Jeg beklager Dem virkelig, Mr. Sidney! ... Det synes at smerte voldsomt ... Jeg skal hjelpe Dem saa lempeligt som muligt hen i Slæden."

Han gjorde en afværgende Bevægelse og prøvede paa at rejse sig; men maatte finde sig i at modtage Hjelpen.

Mr. Sidney led vist meget, medens de kjørte henad Isen tilbage mod Staden, der henimod Solnedgangen laa foran dem som et udstrakt Bjerg af

rosenfarvede, blinkende Vinduer. Han sad hele Tiden taus og bemærkede blot engang:

„Smuk Illumination, Mr. Ross! — sandt Fatamorgana! ... Og Hexen bor derinde, ... tro De mig ... Hexen bor derinde."

Ross tænkte paa, hvor forunderligt det dog var, at denne Mand, der tydelig var en godmodig Natur, netop skulde have fundet paa at lægge Frøken Wilkens saadan for Had; thi det var naturligvis hende, han sigtede til med Hexen.

Idet de kjørte ind gjennem Haveporten til Mr. Crawbys Landsted, stod hun smilende i Vinduet og hilsede; men da hun saa, at noget var ivejen, sprang hun hastigt ud igjennem Værelserne og aabnede Gadedøren.

„Hvad er paa Færde? — — Jeg spørger, hvad er paa Færde?" — raabte hun, da intet Svar kom.

„At jeg har knækket nogle Ribben, hvis det kan interessere; ... men vil De ikke være saa artig at faa fat paa John og den anden Fyr!" ...

Frøken Wilkens sprang tyndklædt, som hun var, nedad Trappen og hen til Slæden. „Det har anet mig!" — udbrød hun, idet hun heftigt vred Hænderne og bøjede sig udover ham — „det har anet mig hele Tiden, Mr. Sidney! — — Hvorfor kjørte jeg ikke med Dem! ... De havde ikke kjørt saa da!"

Hun skyndte sig igjen op ad Trappen og satte hele Huset i fuldstændigt Oprør. Lidt efter var Slæden omgivet af Mr. Crawby og hele Tjenerskabet.

Fra Entreen, hvor man fik Rejsetøjet trukket af ham, skulde Mr. Sidney op ad Vindeltrappen til sit Værelse. Som Ross vilde bøje sig for at hjelpe ham, traadte Frøken Wilkens afværgende til:

„Nej, lad mig! — — Saadant forstaar ingen saa varsomt som en Kvinde.“

Mr. Sidney betænkte sig lidt, men lagde derpaa Armen om hendes Skulder. Det var tydeligt, at hvert Trin kostede ham heftige Smerter, skjønt han intet sagde.

Ross fandt, at Frøken Wilkens's ranke, elegante Figur tog sig uforlignelig ud i denne Stilling.

„Jeg er stærk, Mr. Sidney!“ — forsikkrede hun i Trappen, opad hvis Mahognitræs Gelænder hun støttede Armen for at holde sig. Stemmen skalv lidt, medens hendes Ansigt med det mørkkrøllede Haar stak frem over Mr. Sidneys Arm, rødmende af Anstrengelsen.

Imidlertid forklarede Ross i Korthed Hændelsen for Mr. Crawby og hans Hustru. Den sidste var kommet ned i sin Sygehabit og lod til aldeles at have glemt sin Gigt.

„Det vil vel kun være til liden Hygge for Dem at spise Middag hos os nu, Mr. Ross! Imidlertid, — — vi vilde finde en Trøst i, om De blev her ..."

Ross undskyldte sig med, at man ventede ham hjemme; „men" — tilføjede han — „engang ud over Aftenen, om De tillader, Mr. Crawby, vil jeg gjerne faa komme igjen og forhøre mig om, hvad Lægen siger, og hvordan her staar til."

Mr. Sidney raabte oppe fra sit Værelse.

„Det er paa Dem, han raaber, Mr. Ross!" — sagde Mr. Crawby.

Ross fandt Mr. Sidney liggende paa Sofaen. Han rakte ham Haanden.

„De maa se til mig! ... det er en Bøn til Dem, Mr. Ross! De gjør en god Gjerning derved."

Miss Wilkens stod ganske taus og bedrøvet ved Hovedgjærdet af Sofaen med Hænderne foldede i hinanden. Hun bøjede Hovedet langsomt, idet han gik, og gav ham idetsamme et Blik ... hvilken varm Bøn om, at han dog maatte komme igjen!

Paa Tilbagevejen gik han raskt som den, der har Feber i Blodet ... Der var dog et usigeligt Liv over denne Kvinde ... glad eller bedrøvet, var hun bestandig anderledes end alle andre! ...

Han følte med Et en glubende Hunger. Paa denne Tid af Dagen — Klokken var sex — kunde han ikke vente at finde Middagsmad hjemme, og lige over paa den anden Side af Fortoget fristede de oplyste Vinduer i en bekjendt Restauration.

Som theologisk Student havde han før sin Udenlandsrejse ikke været vant til at søge saadanne Steder, og nu følte han sig formeget som et offentligt Spørgsmaalstegn til, at det faldt hans nervøse Natur behageligt at gaa ind og blive bemærket. Han gik forbi.

Gåslygter og Butiksvinduer straalede ud i den menneskefyldte Gade. Et Stykke henne i den saa han de grønne og røde Lys af en Sporvogn bevæge sig ned mod Torvet, og han benyttede det Øjeblik, da den standsede, til at indhente den.

Han strøg i Hasten forbi en Herre, der et Øjeblik betragtede ham opmærksomt og derpaa tog lidt til Hatten.

Det var først inde i Vognen, at det drog efter for ham, at det havde været en af Theatrets Direktører ... Han kjendte ham ikke personligt; men det var naturligvis det Theaterstykke, han havde indleveret, der forskaffede ham Æren af saadan at blive hilset og betragtet ... paa en vis forskende Maade, som om Manden vilde se udenpaa ham,

om han virkelig besad Geni ... Han havde skyndt paa sin Gang og seet lige ud, da han løftede paa Hatten ... Laa der Antagelse eller Forkastelse i dette? ... En saadan Fyr med en af et langt Theaterliv udbrændt Fantasi kunde nok være istand til at forkaste hans Stykke! Det gik jo hellerikke i den gamle tilvante Gjænge! ...

„Forkaste det? — mumlede han — „De kan prøve! Saa averterer jeg, at jeg vil holde Oplæsning paa et nyt Arbejde, og selv lade det dømme af Publikum ... Det skal ialfald blive en Kamp, saa de tør betænke sig, for de næste Gang lægge sine dagligdags Kulisseanskuelser paa et virkeligt Digterarbejde ...

Virkelig forkaste det! — Alt det, jeg har arbejdet paa i over et Aar! ... Og saa sætte i Avisen, at man ikke har villet have det, fordi det ikke duede! ... Velan, — jeg optager Kampen mod dem alle! ... Stakkels Moder! ... Isaafald flytter jeg fra hende; — hun skal ikke underholde mig, istedetfor jeg hende! ... Og jeg kan sulte, ... gaa ned paa Gaden, om det saa skal være ... Men jeg vil sejre!"

Han sad ganske bleg under den Illusion, der havde rejst sig for ham i Anledning af Direktørens uudgranskelige Maade at hilse paa, da Vognen

med Et holdt ved Endestationen i Nærheden af hans Hjem.

I den lune oplyste Stue fandt han sin Søster siddende ved Bordet foran Lampen ifærd med at afskrive nogle Noder.

„Kjære Moder, har Du Middagsmad?" — spurgte han, da hans Moder idetsamme kom ind fra Kjøkkenet med The.

„Har Du ikke spist? . . . Vi faar da varme op noget."

„Nej, Moder! — Lad mig faa det strax . . . koldt, som det er."

„Drik The og spis Tvebakker til saalænge . . ."

„Forslaar ikke, Moder . . . jeg maa have Mad . . . jeg er sulten som en Ulv . . . Jeg skal ud igjen iaften . . ."

„De smage af ingenting disse Tvebakker . . . bare Luft!" — erklærede han knaskende, da hans Moder var gaaet ud.

„Der ligger et Brev til Dig!" — bemærkede Søsteren. — „Det er vist fra Theatret."

Han greb det ivrigt, men lagde det lidt efter ned igjen. Det var saa tyndt . . . naturligvis et Afslag! . . . Og han tog atter tilsyneladende ligegyldig Thekoppen, men følte selv, at han var klam i Hænderne.

„Vil Du ikke læse det, Thomas? — — Jeg har været om at dø af Nysgjerrighed, helt siden vi fik det i Middags; — — jeg tror, jeg tilslut havde faaet Hul paa Konvolutten, var Du ikke nu engang kommet!"

„Da skal jeg sige Dig, at jeg længst er forberedt paa, at man vrager mit Stykke! Jeg vilde bare ønske, at Mo'r var det samme og . . . at vi ikke i den Grad trængte Indtægten" — fortsatte han noget spagere og tog igjen nølende til Brevet. — — „Jeg skal ialfald sørge for at faa andre Dommere end nogle Direktører af en aflægs æsthetisk Skole . . . som skal og maa væk!"

Hermed rev han Papiret op og begyndte at læse, medens Søsteren spændt fulgte hans Mine.

„Nu?" — spurgte hun.

„Det er Underretning om, at Stykket er antaget" — svarede han i en Tone, der skulde lade rolig; men den Maade, hvorpaa han smed Brevet henad Bordet over til hende, forraadte noksom den skjulte Bevægelse. Han purrede sig i Haaret og begyndte at gaa hastigt frem og tilbage i Stuen.

„Mo'r! Thomas's Stykke er antaget!" — raabte Kirstine ud i Kjøkkenet.

Da Fru Ross kom ind, gik han hende dansende imøde med store Pas, og læste Brevet op for hende.

„Nu faar Tante Rissa se, at Pen og Blæk ogsaa gi'r Penge, Mo'r!" — raabte han, viftende med Brevet, og fløj pludselig hen og omfavnede hende.

Fru Ross's Ansigt lyste af en moderlig Stolthed, der næsten gav hendes fine Træk en undselig ung Piges Udtryk. Men det var ogsaa noget andet, som bevægede sig i det; thi hun vendte sig bort. Hun havde i den senere Tid havt ikke faa økonomiske Bekymringer at bære og var kanske bleven noget svag. Hun kunde ikke for, at hun jo paa sit stille Vis havde haabet paa, at der skulde komme nogen Indtægt ud af Sønnens Stykke, og hun kunde nu ikke fuldt bevare sin Ligevægt ved Overraskelsen.

„Det er ellers overmaade flaut for Dig, Thomas!" — begyndte Kirstine — „at der ikke er andre end disse gammeldags Direktører til at dømme dit Stykke ... lutter Folk, som skal og maa væk! ..."

„Men, var det ikke smukt af Dig, om Du lod Katharina Linstow faa vide dette iaften?" — mente hans Moder.

„Hun vilde bare blive altfor overrasket! ... Hun er af den Mening, at Stykket ikke duer. Desuden skal jeg ud til Crawbys igjen iaften."

Og nu fortalte han om Kjøreturen og hvad der var foregaaet under denne.

„Men Du skulde seet den Miss Wilkens, Mo'r! En mærkelig Dame! — bare Liv ... Interesse ... Elektricitet fra Issen til Fodspidsen! ... Rent ud en usædvanlig Natur! Hun haber af al sin Sjæl den Rigdom og det materielle Vaneliv, hvori hun sidder indmuret ... Og ikke paa Thevandsvis, maa Du tro! — — Hun var istand til en vakker Dag at bryde med det hele, og ...

„Og alt dette har hun allerede faaet Tid til at sige Dig!" — udbrød hans Moder med store Øjne.

„Jeg er ikke Digter for ingenting, Mo'r, ... jeg sér. Det er en med herlige Kræfter udstyret Kvindenatur, som sukker efter Aand, ... en Bjergtagen, der sidder og lytter til Klokkerne, som ringe ude i Livet og Dagen. Ja, der er virkelig Sujet til et Nutidsdrama!"

„Nu lader Du din Fantasi male op for Dig, Thomas!" — yttrede hans Moder.

... „Véd Du, at, da jeg kom ind til Crawbys idag, laa mine Sange derinde paa Pianofortet; — hun synger dem nu, oversat paa Engelsk, ude i Byens Selskaber."

„Ah jaa! — hun fløjter dine Sange," — be-

mærkede Kirstine spidst. — „Ja, da er det intet Under, at Poeten er begejstret."

„Yderst vittigt, Kirstine! ... men jeg har endnu ikke hørt Miss Wilkens fløjte. Ikke for det, — hun er fri og selvstændig nok til at turde det, om hun virkelig fandt, det var smukt; ... hun er fuldstændig hævet over alle disse smaalige, snerpede Regler og Synsmaader, som er med i vore Damers Religion herhjemme."

„Nu, nu, Kirstine! ... Du kjender hende jo sletikke!" — sagde Fru Ross. — „Dæk heller paa for din Broder ... og — sæt Thearosen midt paa Bordet!"

Det var bleven temmelig silde udpaa Aftenen, da han atter befandt sig udenfor Døren til Mr. Sidneys Værelse. Med den dæmpede Oplysning fra Taglamperne og de mørkegrønne Tepper, hvorpaa man gik som Skygger og hviskede, bar hele Huset nu fuldstændig Præget af en Sygestue. Nede i Gangen havde Mr. Crawby seet meget bekymret ud. Lægen havde fundet et Ribben brudt og maattet sætte den venstre Skulder i Led igjen. Ogsaa af Mrs. Crawbys røde, forgrædte Ansigt havde han seet et Glimt i en Dør. Miss Wilkens viste sig derimod ikke, og skjønt det flere Gange svævede

ham paa Læben at spørge efter hende, undlod han det dog.

Mr. Sidney var for Øjeblikket falden i en let Slummer. Ross, der vilde indfri sit givne Løfte, erklærede, at han agtede at vente, til det faldt den Syge belejligt, og han gjorde sig det til den Ende bekvemt i en Couche i det lille Forværelse foran Sovekammeret, hvorhen man senere bragte ham The. Han fordrev Tiden med at studere en engelsk Avis, hvori han saa en hel Række Notitser fra den fornemme Verden under Londonnersaisonen. Han begyndte med et Smil over, at saadant virkelig kunde opnaa at behandles blandt Sager af offentlig Interesse, og endte med, træt som han var, at se det hele halvt som i en Drøm, hvorunder han færdedes paa Baller hos Hertuger og Viscounter i en Verden af aristokratiske Skjønheder, Kniplinger og Diamanter. Han mødte Miss Wilkens der og var alt langt inde i en Quarree med hende, da Tjeneren kom ud og sagde, at Mr. Sidney nu var vaagen og overmaade gjerne vilde se ham.

Mr. Sidney modtog ham muntert.

„Jeg er arresteret, som De ser ... Jeg slipper ikke fra dette paa fjorten Dage mindst ... Hvor det var venligt af Dem at komme! ... Læg sig, Roger!" — sagde han til en Buldog, der stod med

Forlabberne paa Sengekanten, alvorlig seende op imod ham; han havde lagt sin ene Haand paa dens Nakke. Den svære Hund gik lydig hen og lagde sig med Snuden mellem Labberne paa et Bjørneskind i et Hjørne, som var ryddet frit for Sportsredskaber, der ellers overalt opfyldte Værelset. — „Denne Hund er min Trøst — jeg har faaet den af min Kjærestes Fader. Den er født paa Rawline Hall ved Humber ... en saadan Hund kan have en nobel Natur."

Ross gik hen og klappede det smukke, stærke Dyr.

„Den knurrer ikke til Dem; — den opfatter Dem som en Ven, — sér De," —. vedblev han meget interesseret — „De behøver nu aldrig mere at frygte for den. — Det er næsten Skam, hvormeget En kan komme til at holde af et saadant Dyr; ... den har i lang Tid været saagodtsom mit eneste Selskab."

„Nu, og hvordan føler De Dem, Mr. Sidney?"

„Tak, ypperligt! ... Jeg har ikke befundet mig saa vel i hele det sidste Halvaar, som netop nu iaften ... Jeg skulde havt Lyst til at have Nogen at tale med den hele Nat ... eller en Bog at læse i."

Hans blanke Øjne viste, at det var Feberen, han skyldte sin Livlighed.

„Det faar De nok ikke Lov til; – det er desuden nu sent."

„Jeg forstaar, Mr. Ross! — — jeg burde bede Dem om at gaa."

„Tvertimod, — jeg sidder gjerne hos Dem, naar De blot ikke vil tale formeget; . . . jeg tror desuden, at jeg har sovet en Stund paa Couchen ude i Forværelset."

„John! . . . Sørg for, at der staar Hest færdig til Mr. Ross, naar han vil forlade mig, og at Kudsken kjører ham hjem!"

„Miss Wilkens skal hentes fra Ballet," — bemærkede John ærbødigt.

„Jeg takker, Mr. Sidney! . . . men jeg ønsker aldeles ikke at kjøre . . . Tvertimod, jeg gaaer helst. — — Er Miss Wilkens taget paa Bal?" — spurgte Ross forbauset, da Tjeneren var gaaet.

„Hun havde lovet Attachéen en Lanciers . . . Han har opgivet en Rejse til Stockholm bare af den Grund. — Det var et Væddemaal, som hun havde tabt . . . Jeg forsikkrer Dem, hun var saa bedrøvet!" — tilføiede han ironisk, da Ross's Ansigt viste, at der tiltrængtes Forklaring — „men hun kunde ikke andet! . . . jeg maatte selv bede hende om at gaa . . ."

Ross taug.

„Hun var herinde og forevifte sig i sin lyseblaa Balkjole ... Den klædte mageløst ... hun har faaet den hjem fra Paris netop til dette Bal. Hun var saa bevæget og heftig, som De ved, og sagde, at hun skulde gjerne givet den til den første den bedste Tigger, om hun kunde sluppet at bære den iaften."

„Der kan De sé, Mr. Sidney!"

„Ja, hun var ialfald indtagende smuk, da hun gik ... Den gulbrune Teint ... og denne pantheragtige Rankhed . . . og saa dette lille Hoved med det svære krøllede Haar — ja, for har De lagt Mærke til, hun har egentlig et lidet Hoved? — Jeg har aldrig seet en Kvinde, som i den Grad ligner en Slange som hun; ... og jo mere jeg tænker paa det, desto mere finder jeg det bestandig ud! Hun har det med, at En aldrig kan lade være at tænke paa hende ..."

Han laa en Stund stille.

„De er et naivt Menneske," — sagde han endelig. — „Vogt Dem for hende! Lykkeligvis er De endnu ikke berømt nok ... Var jeg ikke forlovet, skulde jeg advaret mig selv! Hun har vidst at sno sig ind i mine Forældres Kjærlighed ... Min Fader er en Nar for hende; min Moder ikke mindre . . . Hun er bleven den egentlige Hersker her i Huset."

„Nu overdriver De, Mr. Sidney! — De ligger og er utaalmodig ...“

„Utaalmodig! ... jeg?“ — Han lo. — „Jeg forsikrer Dem, der gives ikke den Reberbane i Verden, der kan levere et Hampereb saa langt som min Taalmodighed med hende! ... Naar jeg siger Dem, at hun er smuk, saa tror De mig; — men siger jeg, at hun er farlig, saa ser jeg naturligvis fejl! ... Nej, jeg ser ikke fejl“ — gjentog han langsomt grublende. — „Gid hun blot fandt sin Regning i at forgifte mig og arve mine Forældre ... jeg har ofte tænkt paa det!“ — Han stirrede ud for sig og talte aabenbar hen i Vildelse.

Det blev Ross klart, at her var udsaaet en dyb Sæd til Familjetvist, og at Mr. Sidneys Mistillid til Miss Wilkens var uovervindelig ... Stakkels Pige! — hendes Stilling var ikke misundelsesværdig. Men hvorfor beherskede hun ham saa?

For at lede den Syge bort fra dette Thema, bemærkede han:

„Deres Forlovede over i England vil blive bedrøvet over Deres Uheld, Mr. Sidney!“

„Ja, hun vil tage sig det nær, ... mere end det fortjener! De maa vide, hun er en virkelig Dame, ædel og sand, ... for stolt til at lyve ... Hun ejer overhovedet ikke en eneste af Miss Wilkens's

glimrende Egenskaber!" — Hans Ord lød skjærende haanligt. Det var, som han altid maatte tilbage til hende.

„Men hvordan er hun da kommet i Deres Forældres Hus, Mr. Sidney?"

„Det skal jeg sige Dem. Fader plejede for endel Aar siden at ligge paa Kysten af Norge om Somrene med sin Lystjagt, og han levede da meget sammen med hendes Fader, som var norsk Embedsmand, Chef for Enrolleringen, — en meget upaalidelig Herre, som døde i Kassemangel. Min Fader er meget enthusiastisk, som De ved, og Mr. Wilkens var nu engang bleven hans Ven. Han dækkede Kassemangelen og tilbød hans Hustru sit Landsted ved Kristiansand mod at passe det om Vinteren. Efterat have kjøbt endel Jernfelter paa Vestlandet, boede mine Forældre der nu hver Sommer, og den lille Annie vidste at indynde sig hos dem, indtil hun blev saa uundværlig, at de tilsidst blot rejste over til Norge om Sommeren for hendes Skyld ... Endelig opnaaede de som en stor Gunstbevisning af hendes Moder at faa tage hende med over til Hull en Vinter; — der først lærte jeg hende at kjende — — — og saa døde Fru Wilkens. Siden har hun været hos mine Forældre og fulgt dem paa deres Rejser."

Der opstod en Pause, hvorunder Ross sad med Armene overkors i allehaande Tanker. Fra Bordet bag Hovedgjerdet lyste en mat Lampe svagt ud i Værelset, og der spillede lidt Ild henne i Kamingløderne.

Det lader til, at denne brave Englænder bare mangler en Ting, og det er Dømmekraft. Han er nok med Hud, Haar, Meninger og alt gaaet op i sin „virkelige Dame," — jeg tror, det var saa, han benævnte sin Forlovede. — Stakkels Miss Wilkens! — — der skal megen Behændighed til saadan at manøvrere med en Oxe den ganske Dag . . . Men jeg skal ialfald staa hende bi efter Evne.

Den Syge begyndte igjen at bevæge Hovedet uroligt frem og tilbage paa Puden.

„Hørte De Bjeldeklang?" — udbrød han. — „Det gaar i Entreen . . . Nu kommer hun opad Trappen . . . hun standser i den!"

„Jeg hørte virkelig intet, Mr. Sidney."

„Hun er her om et Øjeblik . . . Jeg hører hende altid saadan, førend hun kommer hjem fra Bal."

Hans Nervesystem var aabenbart aldeles overspændt.

Efter en Stunds Forløb forekom det Ross, som han virkelig hørte Bjeldeklang. Han rejste sig og kaldte sagte Tjeneren ind. Uret viste paa halv ét.

Da han traadte ud paa Gangen, ringede det paa Entreklokken. Han blev staaende.

Der gik et Par Døre op nedenunder og hørtes endel Uro.

Hans Hjerte bankede . . . det maatte være Miss Wilkens!

Han steg langsomt ned ad den med Tepper belagte Trappe, der førte til første Etage. Den var kun halvdunkelt belyst af en rødlig kulørt Taglampe, og han var alt kommet ned til Foden af den, da smaa elastiske Skridt indefra Mørket og den lette Raslen af en Silkekjole bragte ham til at standse og uvilkaarlig tage et Greb i Rækværket.

Som hun raskt kom ind i Trappens Lysskjær, saa han af Ansigtets Kolor og Smilet, at hun endnu var varm og oplivet af Balglæden. Hun havde en med Peltsværk kantet, hvid Balkaabe kastet over sig; gule, lynende Stene blinkede hende om Halsen og i Ørene mellem de svære, sorte Lokker, i hvilke hun bar nogle dybt røde Blomster. Der laa Livslyst og stolt Selvtillid i dette Drag ved Læben, der lod Smilehullerne saa stærkt komme tilsyne.

Smilet vedblev at lyse i hendes Øjne endnu, efterat hun, noget overrasket, havde mødt Ross. Hun blev staaende lidt foran ham, næsten som om

hun vilde give ham Tid til at betragte sig, og bøjede sig derpaa under en pludselig Indskydelse nær mod ham, saa at han saa ind i de mørke Øjne. Hun stirrede, som hun vilde udgrunde ham.

„De har siddet hos Mr. Sidney iaften? — — og kanske forsvaret mig?" — hviskede hun. — „Tak!"

Hun saa et Øjeblik paa ham med et varmt Udtryk, hvorpaa hun hilsede med et — „God Nat, Ross!" — og skyndte sig forbi ham op ad Trappen.

Ross gik hjemover i et glimrende Maaneskin. Og med Hænderne begravede i Pijækertlommen, omskabte han den hvidgule Vinternat over Kristiania til et sydligt varmt Venezia med Oranger og Cypresser og Balkoner hængende udover Kanalen. Selv drev han i den stille Nat nedover dens blanke Sølvbølger og digtede til Guitaren en Serenade, han skulde give en mørklokket, slank, ildfuld Kvinde, som han vidste lyttede, men hvis Balkon han ikke naaede, før han stod ved sin egen Dør.

Oppe paa sit Værelse satte han sig med en Blyant hen i den maanelyse Vinduesskarm og nedskrev, uden selv at kunne se Bogstaverne, Stropherne til en spansk Melodi.

V.

Aviserne havde bragt en Notits om, at et større Arbejde af den fra Udlandet hjemvendte Forfatter Thomas Ross var antaget til Opførelse paa Scenen. Man vil vide — tilføjedes der — at dette Værk endog overtræffer de Forhaabninger, som man efter Forfatterens tidligere Succes har knyttet til ham.

Det er behageligt at læse den Slags Notitser om sin egen Person, og Ross sad længe fordybet deri, medens Planen til et eller flere Stykker begyndte at dæmre frem for hans Fantasi.

Havde Ross tidligere faldt i Grublerier over Theaterdirektørens uventede Hilsen, saa var det ham nu ikke mindre paafaldende, hvormange Mennesker han med et kjendte paa Gaden, eller rettere, hvormange der kjendte ham og var paafærde for at hilse selv paa temmelig lang Afstand. I Athenæum, i Theatret, kort overalt mødte han lutter velvillige Ansigter.

Den eneste, der syntes mindre vel stemt, var Lauritz Løndal. En Dag saa han ham skyndsomt bøje ind i en anden Gade for at undgaa sig.

„Han har ond Samvittighed for sin anonyme Opsats" — tænkte Ross. — „Lad ham det!"

Hvorledes det nu gik til, saa mødte han ham igjen i den næste Gade, hvor Løndal kom ud af en Cigarbutik. Ross skraaede over Gaden hen til ham og rakte ham Haan'den med de Ord:

„Jeg har intet imod Dig for din anonyme Opsats i N.bladet; — kun vilde jeg i dit Sted som gammel Kammerat sat Navn under."

Løndal hilsede noget stivt. — „Du ta'r fejl. Det er ikke mig, som har skrevet den. Men den udtaler rigtignok aldeles nøjagtig min Mening. Jeg finder heller ikke, at din Fortælling er betydelig."

„Jeg tvivler ikke paa, at hver af dine tolv Fortællinger var ganske anderledes vægtige . . . ubodelig Skade for Verden, at Du rev dem itu!"

Løndal lo haanligt. — „Du synes at være overordentlig sikker i din Digterværdighed!"

Ross havde gjort en Bevægelse for at gaa; men nu vendte han sig igjen om og sagde med en dyb, af Harme skjælvende Røst:

„Løndal! Vi har været Venner fra Skolebænken ... Og netop Du tror, at jeg er Digter ... véd det, som ingen Anden kan vide det! Skriv Du kun anonymt det stik modsatte — skriv væk! — — Jeg vil altid se, at der staar under: en usel, misundelig Kammerat!"

Løndal satte Lorgnetten udenpaa Brillerne og saa paa ham:

„Den lille beskedne Avisartikel har nok slaaet ned i Samvitigheden! Jeg vilde virkelig nu ønske, at det var mig, som havde skrevet den... Din Fortælling er ikke betydelig... Au revoir!"

„Aldrig! aldrig! — Vi to maa og skal aldrig mere mødes!"

„Jo, — vi mødes ved Filippi — — — dit næste Stykke!"

„Det er ikke andre end store Mænd, som faar Varsler, Løndal!" — sagde Ross med et vist Lune, idet han let tog til Hatten.

Hans egen Bemærkning havde sat ham i godt Humør, og da han var kommet et Stykke længere ned i Gaden, kunde han været Mand for at række Løndal Haanden paany; han var og blev dog altid hans Skolekammerat!

Ude hos Crawbys vankede han nu saagodtsom daglig. Mr. Sidneys Sygdom truede med at skulle vare ved i flere Uger, og Ross betragtedes alt som Husven af de to hjertelige Gamle.

Ross havde nu rig Anledning til at være sammen med Annie Wilkens, og jo mere han lærte hende at kjende, desto aandfuldere og mere ind-

tagende fandt han hende. Optaget, som hendes Tid nu maatte være saavel af Mrs. Crawby og Mr. Sidney som af Husets vidtløftige Selskabelighed, — hvilken Ross, saavidt muligt, søgte at holde sig udenfor — fandt hun dog altid Tid til at underholde sig med ham, og, naar hans Vej op til Mr. Sidney tidligt om Formiddagen tilfældig faldt gjennem Dagligstuen, kunde han høre hendes klare, vellydende Stemme i Værelset indenfor, hvor hun spillede med Pregel. Det hørtes altid, som de lo og snakkede meget lystigt.

En Morgen fandt han hende liggende paa en Chaiselongue i Dagligstuen. Hun bar en overordentlig klædelig, elegant Morgendragt og var i den Grad fordybet i en Bog, at hun glemte at se op. Den ene af de smaa Sko eller Morgentøfler hang halvt ned fra Foden, og den Arm, hun holdt under Kinden, var gjemt i Lokkerne. Idet hun blev ham vaer, rejste hun sig hastigt; hun holdt den i rødt indbundne Bog presset mod Brystet og havde Taarer i Øjnene.

„Nu ja," — udbrød hun — „jeg læste i Deres Fortælling!"

Inde i Sideværelset ansloges en Akkord paa Pianoet, ledsaget af en syngende Brummen.

Ross blev noget forbauset; han havde ikke ventet at finde Pregel der.

„Jeg tog min Spilletime til at læse i" — forklarede hun — „jeg fik Bogen igaaraftes, og saa blev Pregel og jeg enige om, at jeg skulde faa læse, saa kunde han spise Frokost og komponere derinde."

Pregel kom idetsamme frem i Døren.

„God Dag, Ross!" — hilsede han med en Tandstikker i Munden noget flottere, end Ross netop fandt passende til Tid og Omstændigheder. — „Har Du ikke noget mere at komponere til, ... en Sang for Exempel?"

Ross betænkte sig et Øjeblik, og saa gav han ham Manuskriptet til Serenaden.

„En spansk Serenade?"

„Skrevet nylig? — Nej, den maa jeg faa læse!" — udbrød Miss Wilkens nysgjerrigt.

„Og jeg gaar op til Mr. Sidney, om De tillader det" — sagde Ross og forlod raskt Stuen.

Han blev med Forsæt længe deroppe, og Mr. Sidney fandt, at han den Dag var usædvanlig distrait. Ross sad og tænkte paa, hvorledes denne Kvinde med sin varme, rige Natur dog egentlig var skabt for en Digter. — — At være hende nær

vilde være det samme som at føle en Sang vaagne indeni sig hver Dag!

Da han kom ned i Stuen igjen, var Pregel gaaet, og han troede at forstaa paa Miss Wilkens, at hun nok havde en Anelse om, at Serenaden var til hende. Hun stod beskjæftiget med at sætte nye Billeder i Fotografistativet.

Han traadte nærmere og blev staaende, som om det interesserede ham at betragte disse nye Ting; men i Virkeligheden var det hendes Bevægelser, der optog ham.

„Det er noksaa nette Sager at se paa for en Gangs Skyld!" — bemærkede han — „Men jeg maa bekjende ... jeg haaber paa den Dag, da den Kunst igjen gaar ud af Verden."

Hun svarede kun ved at bøje Hovedet mere ned. Det saa næsten ud, som om noget morede hende.

„De lader til at sværme for spanske Skjønheder" — sagde hun endelig og saa skalkagtig op paa ham. — „Tør man spørge, har Hr. Digteren været i Spanien?"

„Der gives Kvinder her i Norden, som baade har mere Aand og Ild!" — sagde han heftigt.

Hun saa op, som forbauset over hans Dristighed.

„Saa udryd idetmindste alle disse mørkerøde Blomster, her er, og som De sætter i Deres Haar

— — — jeg tror sandelig, Ulykken kommer fra dem!" — udbrød han lidenskabeligt og smækkede en Kaktusblomst af, saa den faldt ned paa Gulvet.

Han tog den igjen op.

... „Men hvor er den rette Plads for den uden netop hos Dem?... Jeg kjender ingen anden Kvinde, der formaar at bære en saa pragtfuld Blomst!"

Hendes Arm skalv lidt, medens hun fremdeles vedblev uforstyrret at prøve Fotografiet ind i Rammen.

„Jeg har ingen Erfaring i at omgaaes Digtere" — sagde hun omsider rystende paa Hovedet og, som hun nu først ret tog Bestemmelse om, hvordan hun havde at tage dette — „og jeg forstaar nu, at man kan tilgive en saadan meget. De er jo ældre end jeg; men nu skal jeg vise mig ældre end Dem... som en Søster, hvem De uden Fare kan sige, at en Blomst klæder. Smukke Ord er jo en Digters Fag!..."

Der var et spottende Skjælmeri i hendes Maade at sige dette paa, som var fortryllende.

Mr. Crawby kom idetsamme ind med Billetter til Aftenens Koncert. Man skulde høre en gjennemrejsende europæisk Berømthed.

„Her er Billetter til Koncerten," — sagde han; — „men jeg kommer virkelig i Forlegenhed med at skaffe Dig Følge, Annie, da vi Gamle

nødig ville forlade Sidney. Det skulde være Mr. Campbell,... hvis han ikke er engageret andetsteds. — I Nødsfald ved Du jo, jeg følger Dig —" forsikrede han beroligende.

Annie gjorde en Gestus henimod Ross: — „Der staar Hr. Ross, han vil vistnok ikke forlade en Dame i Nøden."

Hun gik hen og lagde sit lokkede Hoved op til Mr. Crawbys Bryst og sagde:

„Der er ingen som Papa — saa ubegribelig omtænksom og god!"

Ross modtog med Glæde Indbydelsen, der aabnede ham Udsigten til at være sammen med hende saagodtsom alene den hele Aften.

Katharina var i den senere Tid temmelig urolig og spændt. Hun havde ikke været ude hos Ross's siden den Aften, Thomas oplæste sit Stykke, og hun levede i Stilhed paa det Haab, at det ikke vilde blive antaget til Opførelse.

Det var henimod Middagstiden en Dag, at hun sad og syede paa Forhøjningen i det hyggelige Hjørneværelse ovenpaa, hvor Spionen udenfor Vinduet afspejlede et Stykke af Livet ude paa den

frosne Havn, og hvor Solen stod paa i dette ellers temmelig solforladte Hus.

Det bankede paa, og Kirstine Ross traadte rask ind.

„Nu, — det er da længe siden vi har seet Dig ude hos os, Katharina! Jeg skal hilse Dig fra Moder“ . . .

„Tak, Kirstine! — — Du ved, jeg har det travlt.“

. . . „og fra Thomas! Ja, det er egentlig derfor, jeg kommer. Han skulde selv været oppe og fortalt Dig det; men saa er han nu netop hele Dagen saa optaget . . . Hans Stykke er antaget til Opførelse. Og saa er vi da i godt Humør, skjønner Du.“

„Det er antaget?“ — spurgte Katharina næsten aandeløst.

„Ja, antaget! . . . Jeg mødte just Pregel. Han hilsede svingende med Spanskrørstokken over Gaden og raabte: — „Stykket blir bedre og bedre, jo mere jeg tænker paa det . . . det er genialt . . . europæisk!“

„Saa, — det skal da virkelig opføres! — der er ingen Naade og Bøn for den Sag!“ — udbrød Katharina.

„Hvad? — blir Du ikke glad?“

„Gid Thomas havde mere klare Venner, Kirstine!"

„Ja, men Theaterdirektionen, som har antaget Stykket... det er dog en Bedømmelse, som En faar respektere," indvendte Kirstine noget kort.

... „Og han har saa travlt, siger Du... er saa optaget?" — bemærkede Katharina efter en liden Pause.

„Det er de Engelske, som han gjorde Bekjendtskab med paa Hjemreisen... og nu er en Søn af dem syg... efter en Kjøretur, som Thomas og han gjorde sammen. Tænk Dig, de kjørte lybsk, og den unge Crawby knækkede Kravebenet... Ja, nu ligger han der; — det var da heldigvis ham selv, som kjørte — og Thomas ser til ham hver Dag."

Katharina skiftede Farve.

„Din Broder kommer altsaa til denne engelske Familje" — yttrede hun sagte.

„Ja, Thomas er aldeles begeistret for dem. Han lever og aander bare i det Engelske nu, kan Du forstaa... De har den første Literatur i Verden, paastaar han, og han har faaet et rent Sværmeri for at blive Sportsmand. Hvis Crawbys reiser en Tour op i Fjeldene i Sommer paa Jagt eller Fiskeri eller for at bestige Galdhøpiggen eller noget endnu værre, vil han være med."

„Din Broder har fortalt mig om en engelsk Dame, han har lært at kjende paa Rejsen; — — Jeg kom til at forestille mig hende som en Turist-skjønhed med et opbundet Slør om Hatten ... af det Slags, som Thomases Fantasi saa let fanges i. Skal der ellers være noget ved hende?"

„Ved Miss Wilkens? Javist! ... hun er nok intet mindre end Solen i sin Kreds: disse Engelske og de Familjer, som de omgaaes her. De ere aldeles optagne af hende ... aldeles blændede!"

„Saa! ... og det har Du fra Thomas?"

„Ja. — — Han har lovet at følge hende paa Koncert iaften. — — Hun beundrer for Øjeblikket hans sidste Fortælling, som hun sætter over alt hvad hun har læst af den Slags ... Og Du ved, hvormeget han da er at stole paa. Og saa betror hun sig til ham — som Digteren og Sjælekjenderen, forstaar Du ... saadan En tage de nok lige med en Skriftefader! Jeg byder Dig bare ... betro sig til Thomas!" — udbrød hun i søsterlig Naivitet, men holdt inde, da hun følte, at Veninden mulig her nok ikke saa med hendes Øjne.

„Jeg skal sige Dig noget, Kirstine! Der er virkelig et eget Slags Damer, som har det med at betro sig til Digtere. De gaa da ogsaa tilslut hele Kredsen rundt, — og hun er en af dem!" —

Der lynede en harmfuld Indignation i Katharinas Blik, og Kirstine stod et Øjeblik overrasket over hendes Heftighed.

Hun var bagefter distrait... Der steg op i hende en Tanke om, at hendes Veninde mulig kunde være forelsket i Thomas — noget, der før havde været hende ligesaa fjernt som, at hun selv skulde kunne været det.

„Det er Din Søsters Kjole, Du syr Pynt paa der?" — afbrød hun og gik hen og saa paa den... „Ja, Johanne skal naturligvis præsenteres som Voxen nu i Vinter?"...

„Ved Du hvad?" — sagde Katharina — „Det er egentlig ikke saa lidt Synd i Johanne, at vi leve saa stille nu siden Moders Død ... netop i det første Aar, da et Selskab og et Bal endnu er nogen Ting! Og jeg har tænkt paa, at jeg for den Sags Skyld nok kommer til at følge hende ud mere, end jeg har Lyst paa, i Vinter!"

Kirstine rettede sin Hat, som hun havde ladet falde tilbage i Nakken, og stod i Begreb med at gaa, da Katharinas Broder, Advokaten, traadte ind. Det var en middelhøj ung Mand af en vis ligefrem Kraft i sit Væsen og et udpræget bestemt Ansigt.

„Er Elise kommet? — Ah, se God Dag, Kirstine Ross!" — hilsede han, idet han uden at oppebie Svaret gik hen til Vinduet og saa ivrigt ud.

„Du maa undskylde min Broder, om han glemmer lidt af Høfligheden, Kirstine! ... Betænk, at en Mand, som staar og stirrer slig efter sin Hustru, er et agtværdigt Syn."

„En Ægtemand, tænker jeg heller, der knurrer mod Middagen!" — lo Kirstine, idet hun nikkede til Farvel.

Broder og Søster blev alene.

„Tør jeg spørge, hvad skylde vi Æren af, at vi faar Dig til Middag idag?"

„Forretninger naturligvis! ... for Fader" — svarede han halv grættent. — „Du kan tro, det er behageligt ... Jeg forsikkrer Dig, hver Gang jeg kommer der ned paa Kontoret, er det, som jeg mister Pusten ... de hviske alle. Og saa sagde Fader, at jeg kunde spise til Middag her og sende Bud efter Elise, for at vi kunde begynde paa igjen strax efter ... Ja, jo før vi blir færdige — desto bedre ... det er ialfald en Trøst!"

„Kjære Henrik! ... Du er saa rent for nervøs i dette ... Jeg synes nu, Fader mangengang

---

Grætten, gnaven.

er rent rørende hensynsfuld netop i Forhold til Dig ... og ..."

... „og at Du faar trække Læsset herhjemme hver Dag, mener Du" — indrømmede han godmodigt.

„Hør Henrik!" — sagde hun lidt efter; hun havde siddet og seet aandsfraværende ud af Vinduet — „Jeg vilde saa gjerne paa Koncerten iaften ... Du kan gjøre mig en stor Fornøjelse ved at faa det indrettet saa ved Middagsbordet, at jeg kommer til at gaa did sammen med Dig og Elise! — — I taale vel for en Gangs Skyld Følge!"

„Jeg skal gjøre mit bedste, Katharina!" — svarede han og skyndte sig ud i Entreen, hvor han hørte sin Hustru ringe.

I den af blinkende Gaskroner straalende Koncertsal var de siddende Pladse optagne af et elegant Publikum; — den berømte Violinvirtuos havde truffet fuldt Hus; oppe paa Tribunen stod det talrige Orchester ifærd med at udføre et Fragment af Glucks berømte gamle Toneværk, der paa Programmet var betitlet: „Orfeus i Underverdenen." Dirigenten stod paa Forhøjningen med Taktstokken

løftet, Fløjterne holdtes alt op til Læben, Violinbuerne laa færdige til Strøg ... Hvorfor ventede han endnu ... og stirrede ned over Salen?

Der var endnu et Par, som ikke havde fundet sine Pladse; de vare komne i sidste Øjeblik.

Den elegante Dame i den tætsluttende, sorte Fløjelsdragt med Kniplinger og den særegne fjedrede Hat lod i al Magelighed sin Kavaller hjelpe sig og gik derpaa op ad Midtgangen. Idet de bøjede ind til deres Pladse tilvenstre paa næst forreste Bænk, brusede Tonerne paa et Nik af Dirigenten udover Salen.

Der var endnu en Stund en hel Del Uro deroppe i Anledning af Damen og hendes Plads; dog, det at hun smilte saa uanfegtet elskværdigt, og at hun tydelig var udenlandsk, afbødede Uviljen og lod den unge Dame bagefter blive Gjenstand for Opmærksomhed.

„Det er den engelske Miss Wilkens" — bemærkede Katharina.

... „og Sir Thomas Ross ledsager hende!" — fortsatte hendes Broder Advokaten spydig; — han havde Plads mellem Katharina og sin Hustru i en af Bænkeraderne tilhøjre.

„Hvor det maa være genert for Thomas dette!" — hviskede hendes Søster Johanne paa den anden

Side. — „Alle ser sig saa om efter dem.“ — Udtrykket i Katharinas Ansigt bragte hende imidlertid til at studse. Det var, som det flammede, idet hun kort svarede:

„Jeg tror ikke, han forhører sig synderlig om, hvad de mener!“

Thomas Ross's Holdning bar hellerikke nogetsomhelst Spor af den af Johanne antydede knugende Fornemmelse. Hans Fantasi var i Virkeligheden helt anderledes beskjæftiget. Han var optaget, beruset af Festindtrykket ved Indtrædelsen i Salen; og den distinguerede Dame, han førte opefter Gulvet, var ham nu intet mindre end en af de skjønne Skikkelser i den store, diamantlynende engelske Verden. Der laa et eget sejrrigt Skjær udbredt over hans Person — noget af Glandsen af et inspireret Øjeblik. Jalfald følte Katharina det saa, og hendes Blik hang aldeles betaget ved ham, endda hun kjendte, det stak i Hjertet. Hun fik en skinsyg Følelse af, hvordan ikke blot Miss Wilkens, men Alle ... Alle! nu maatte komme til bare at ivre og kappes om at faa ham taget fra hende. Og der rejste sig indeni hende en dyb, harmfuld Trods, der ogsaa dikterede hint Svar til Søsteren, idet Orchestret begyndte.

Tonerne i Glucks herlige Opera førte snart Roß med sig ind i deres Verden. En Dame med en prægtig Altstemme udførte Orpheus, som han er steget ned i Underverdenen for at hente sin tabte Hustru Euridice, og Damer og Herrer gav Korene. Sangen, der først lød sympathetisk klagende ind i de vilde Dæmoners Trudsler, blev lidt efter lidt saa smeltende overtalende. Roß følte med ét dybt i sin Sjæl, hvad Sangens uovervindelige Magt vil sige, og under Trangen til Meddelelse vendte han sig, da det var endt, uvilkaarligt til Katharina og hilsede hende med et Udtryk, der lyste af Begejstring.

Han gav sig derpaa til at klappe til Dirigenten, — den Mand, der havde faaet et saadant Storværk af Skjønhed bragt frem. Han blev dog alene med dette; Publikum havde den Aften bestemt sig til kun at offre sit Bifald til den fremmede Virtuos.

Miß Wilkens havde ikke været synderlig optaget af dette første Nummer paa Programmet; hun benyttede væsentlig Tiden til at verle Hilsener med Bekjendte, og det var ikke frit for, at der kom et Anstrøg af kold Forundring i hendes Mine, da hun saa sin Kavaller saadan klappe solo. Hun

gabede med en vis Demonstration, som lidt kjed, bag Viften.

„For mine prosaiske Øren var det nu rent ud noget i den kjedelige høje Stil. Jeg har hørt Orpheus i Underverdenen over tyve Gange, men dette Parti er overalt blevet strøget ... baade i Wien, Paris og London ... Jeg forsikrer Dem! jeg har aldrig hørt det før ... og det ligner da hellerikke Offenbach det mindste!“

„Offenbach?“

„Orpheus i Underverdenen?“ — Hun holdt det trykte Program rask op imod ham og viste paa Nummeret, men blev lidt forvirret; der stod Gluck. — „Naturligvis Gluck!“ — rettede hun sig — „jeg har det med at forvexle Navne!“

O Du Himmel! det om Offenbach og Gluck! ... En slig Uvidenhed laa forresten til hendes naive, unbefangne Natur. —

„De hilsede saa bekjendt og ... animeret paa en Dame, der syntes at dele Deres Mening“ — vedblev hun — „Jeg misunder hende virkelig! Tør man spørge, hvem det var?“

„Det er Frøken Katharina Linstow.“

„Ah, — jeg troede, det var Deres Søster, og sad netop og undrede mig over, hvor ofte det dog er saa, at en af Børnene i en Familje løber bort

med alle de andres Skjønhed! ... Især beskylder man de Udvalgte ... Genierne, for det."

„Og jeg, som saa har beundret Deres rigtige Blik, Miss Wilkens! Her tog De dog ikke lidt fejl. Naar man ser nærmere paa Katharina Linstow, blir hun intet mindre end" ... — idet han her paa sin livlige Maade vendte sig, mødte hans Blik Katharinas, og hendes Mine blev idetsamme kold og stolt.

... „end et virkelig karakterfuldt Ansigt" — udfyldte han — „hun beror aldeles paa Udtrykket."

„Maaske er hun aandrig" — svarede Miss Wilkens ligegyldigt, idet hun igjen tog sin Tilflugt til Viften.

„Ser De Pregel?" — hviskede hun pludselig interesseret.

Pregel stod der i Midtgangen øjensynlig ganske aandsfraværende og strøg af og til Haaret bort fra det blege Ansigt. Han havde Overfrakken paa, som om han netop var kommet ind. Der var noget svømmende taaget i hans Blik.

„Jeg tænkte et Øjeblik" — vedblev hun — „paa at faa ham til at følge mig hid idag; men man er aldrig sikker paa ham. Han behager sig undertiden i at komme uden Handsker og temmelig

negligeant klædt — og saa gaar han ud i Pauserne og nyder stærke Drikke. — Skade, — en saa interessant Mand — — et sligt Geni!"

Ross havde en Følelse af dyb Smerte ved at se sin Ven i den Stilling.

Musiken begyndte igjen. En prægtig varm Stemme udførte Geibels Sang „Zigeunerliv", af Schumanns lidenskabelig skjønne Komposition. Ross sad og saa paa hende fra Siden af, hvilken ejendommelig, fortryllende Natur hun dog var. Nu fulgte hun ivrigt med ... Hvilke Smilehuller! ... hvilket urybdigt, nydeligt Krølhoved! — Hans Illusion førte hende efterhaanden ind i Sangen, ind i den af luerøde Fakler oplyste, natlige Bøgeskov, hvor Zigeunerne, brune Mænd og Kvinder, sad under det mægtige Løvtag og snakkede og sang og drak. — Der var Skovstemning og Jægerhorn ... De fortøjede Piger begyndte en Dans, stedse vildere i Fakkelskjæret ... Miss Wilkens var ogsaa mørk af Hud, næsten grov brun, ... de tætte Øjenbryn, den frodige Haarvæxt ned ved Øret, hvori der hang grønne, blinkende Ørenringe ... det kraftige Kind og Læberne, der halvaabne aandede — ja, der var noget af Zigeunerindens vilde, ildsprudende Natur i hende! ... Noget, der nok kunde forlange Skovens frie Løvtag og en mørk Nat,

hvori Skyerne slukke og tænde Stjerner, istedetfor de decorerede Lofter og oplyste Festsale — — og Abekatten og Papagøjen og Mr. Sidney derhjemme!

Han troede at mærke, at hun et Par Gange saa lidt stjaalent under Øjenlaagene hen paa ham og med et eget skjult Smil. Det æggede ham. Men han søgte forgjæves at møde hendes Blik. Hvad vilde han ikke givet for et sligt Stevnemøde nu ... blot et Glimt ... som det, han havde mødt hin Aften i Trappen! Idet Sangen under et bedøvende Bifald forstummede, vendte hun sit Hoved bort og drog Aanden et Par Gange dybt.

Ross glemte at klappe. Han tog hastigt op Programmet, som hun tabte paa Gulvet, og beholdt det.

Miss Wilkens var dog den Aften udsat for et Par anderledes koldt dømmende Øjne end hans, og det var Katharinas. Hun fandt hende ikke egentlig smuk; — Udtrykket var en Blanding af Hovmod og Dristighed. Og dog var der klarlig noget ved hende, som gav hende Magt over sine Omgivelser! ... Var det Koketteri eller en vis magtfuld Naturlighed? ... Hendes forskjellige Hilsener foregik, hver især, paa en egen pikant Maade.

Katharinas Interesse steg i høj Grad efter at vide, hvad der kunde bo i denne Kvinde.

Koncertens Slutningsnummer var nu forbi. Virtuosen var bleven hilset med en sand Storm af Bifald, Klappen, Fremkaldelser og Blomster, og det snakkende og meningsvexlende Publikum, der under forskjellige Ophold og Standsninger strømmede mod Udgangen, var højst animeret. I den tætte Mængde raadede ingen for, hvor han kom hen, og det Tilfælde, som Katharina nødigst vilde, indtraf, idet de stødte lige paa Ross og Miss Wilkens. Man stod og maatte staa saa at sige lige ind paa Livet af hinanden. Ross var lidt distrait. — Han hilsede paa dem og begyndte at tale om Koncerten.

„Naar jeg vidste, om min Vogn er kommet frem!" — yttrede Miss Wilkens.

„Turde jeg blot lade Dem staa her, skulde jeg strax skaffe Rede paa Tingen . . . Maa jeg forestille mine særlige Venner; de vil ikke forlade Dem, før jeg kommer tilbage" — og Ross præsenterede nu Katharina og hendes Søster samt Advokat Linstow og Hustru.

„Hvad synes Miss Wilkens om Koncerten, ... De finder vel, her er smaa Forholde?" — indledede Advokaten Samtalen.

„En er i sit Fædreland — det har i og for sig sin Interesse, Hr. Advokat!"

... „Og angrer da ikke paa Aftenen?"

„Tvertimod, jeg har moret mig, — om jeg end ikke er saa enthusiastisk som min poetiske Ven Ross!"

... „Oppe i den syvende Himmel, naturligvis! — Han er ellers ikke netop musikalsk."

„Saa! ... Og jeg, som den hele Aften har følt mig under Vægten af hans Authoritet!" — udbrød hun i en Tone, der lod det være tvivlsomt, enten det var Spydighed eller Spøg.

Her standsede imidlertid enhver Mulighed for en Konversation, idet der pludselig opstod en voldsom Trykken i den sammenpressede Menneskestrøm.

Advokatens bestemte Ansigt overdroges med et Skjær af Harme. Han havde opdaget den Person, som voldte det: Det var en svær, bredskuldret, skjægget Herre med en Lorgnet i Øjet og en liden Dame under Armen. Manden saa meget høflig smilende ud, men brugte i al Rolighed hele sin Persons Tyngde for at tvinge sig frem.

„Undskyld!" — yttrede han, som han paa sin hoflige Maade vilde trænge sig foran Advokaten.

„Nej, min Herre! — — jeg undskylder tilfældigvis ikke, at man overskrider god Levemaade

— og trænger sig forbi Damerne!" — Det var med et Udtryk af Djærvhed, at Advokaten ganske tørt svarede, mens hans blaa Øjne lynte.

Den skjæggede Herres Ansigt forraadte en Blanding af Forlegenhed og forbauset Uforskammethed; men Linstows Mine lod ham nok aligevel finde det hensigtsmæssigst at tabe sig i Mængden; han var ialfald et Øjeblik efter ikke at se.

Miss Wilkens havde forholdt sig noget koldfremmed under det lille Optrin; men det var dog ikke undgaaet hende, at Linstow ejede noget usædvanlig mandigt, som han stod der i Aktionen, og han følte, at der laa et Anstrøg af forskrækket Beundring i hendes Stemme, da hun vendte sig til ham og ikke uden en vis Bevægelse yttrede:

„Maa jeg takke Dem, Hr. Advokat! . . . med en Kavaller som Dem vil en Dame overalt føle sig vel forsvaret!"

„Og Miss Wilkens skal tilbringe Vinteren her?" — gjenoptog Advokaten den afbrudte Konversation. — „Ja, noget at byde Fremmede for et Vinterophold her har vi jo egentlig ikke."

„Hvad siger De da om det klingende Slædeføre?"

„Ja, . . . og Skøjteisen . . . den er ialfald patent! . . . Gaar De paa Skøjter, Miss Wilkens?"

„Javist ... jeg morer mig mere ved det endog end ved at danse! — Men Herrerne hjemme er nu engang ikke inde paa den Sport" — sukkede hun — „og jeg er desuden nu saa uøvet!"

„Rede paa Isen er jeg til Miss Wilkens's Tjeneste" — bemærkede Advokaten galant.

Hun stod smaat smilende med nedslagne Øjne, som hun tænkte paa noget, medens hun lod Yderranden af sin udslagne Vifte fare hen over Spidsen af sin Handske.

... „Og Deres Damer? De har da dem med paa Isen?"

„Min Søster Katharina løber aldeles udmærket" — svarede han med et Blik paa hende for at drage hende med ind i Samtalen. Men Katharina stod tilsyneladende ligegyldig med Opmærksomheden henvendt paa et eller andet henne i Salen. — — „Om min Hustru og min yngste Søster kan jeg derimod ikke sige det samme. Jeg har dem netop under første Aars Undervisning ... og hver Formiddag fra tolv til to modtager jeg gjerne Elever."

Miss Wilkens lo. — „De ser ud til at være af det Slags Mennesker, som fører igjennem, hvad De engang har foresat Dem, Hr. Advokat! ... og Fremmede som vi kan kun være taknemlige, naar nogen vil" ...

Thomas Ross kom netop tilbage med Miss Wilkens's Kaabe, som han lagde om hende. I hans ivrige Hasten strøg Foerværket hen over Katharinas Ansigt.

„End Du, Katharina!“ — vendte han sig særlig galant til hende — „Du har da moret Dig iaften? Det første Nummer var storartet! . . . Og — forøvrigt har det været den første musikalske Aften i mit Liv!“ — Han sagde det, idet han med et Nik til Farvel førte Miss Wilkens bort.

„Dette var naturligvis Deres Gouvernante! . . . hende, De saa sværmerisk beskrev paa Dampskibet ... Deres Ideal!“ —

Ross havde nu blot Blik for, hvilket friskt Ansigt hun havde at le med, idet hun saadan bøjede Halsen tilbage og saa ham saa sprudlende overgiven lige ind i Øjnene. Han følte det lette Tryk af hendes Arm og saa det smalle Slangearmbaand med de to grønne, lynende Øjne sno sig over den lange, fine Handske, medens hun i samme Lune fortsatte:

„Et tilbageholdende Væsen i saavidt muligt ensfarvet Dragt, — helst i det graa . . . og med en fin Lidse af en Guldkjede — det er vist Mønsteret for „Damen“ her i Staden! ... Jeg har alt

truffet paa fem, sex af dem, ... som er saa mageløse hver i sin Kreds!"

„Hm, da kjender De ikke Katharina Linstow!"

„Ærlig talt, — jeg studerede hende en Smule, mens hun stod der halv bortvendt og lod, som hun overhørte, hvad vi talte om, — — for Deres Skyld, Ross! — Hun er vist forfærdelig moralsk! Hun har meget tilfælles med vore literære Damer over i England ... en af disse, som skriver om „Kvinden i Hjemmet", „Kvindens sande Uafhængighed" eller saadant noget! ... Hun saa saa udadlelig og skarp-forstandig ud, at jeg tilslut blev bange for, at hun skulde falde paa at lukke Munden op og examinere mig! Og jeg er saa dum!"

„De? ... en Vulkan af bare Stemninger! — — — Ja, De har et raskt Blik! ... En Skygge af det, De der sagde, følte jeg, strax jeg kom hjem. Hun og De er som Ild og Vand!"

„Og De er gaaet i Vandet til over Hovedet!" — udbrød hun lystigt.

„Det maatte da været i min pureste Ungdom! Den Tid er ialfald længst forbi; — hun er min Veninde. Det er først i den Temperatur, hvori Venskabet smelter, at man inclinerer, Miss Wilkens!"

Han hjalp hende ind i Vognen, hvor Kammerpigen stod færdig til at modtage hende med Rejsetøjet.

... „Saa ind i Guldbjerget igjen! ... Jeg kjender kun den frie Pige ... og kunde gaa til Verdens Ende for hende!" — hviskede han, idet Kudsken smeldte over Hestene med Svøben, og Dombjelderne begyndte at larme.

„Kommer De saa imorgen og hjelper mig med at vælge ud et Par Skøjter! — — — et Par rigtig udmærkede!" — hilsede hun vinkende med Haanden ud af Slædevinduet.

Paa Hjemvejen med sine Damer kom Advokaten flere Gange tilbage til Miss Wilkens: Hun var da et naturligt Menneske og ikke en af disse superieure norske Anglomaner! ... og det var klart, at det var rigtigst af ham at gjøre Visit til hendes Plejeforældre for at bede om Lov til at tage sig af hende dernede paa Isen ... Det var opmærksomst at gjøre det endnu den Dag imorgen ... „Og hvilket Væsen!"

„Hun er vist meget indtagende" — sagde Katharina — „men hun er neppe udgrundet paa én Dag!"

VI.

Mr. Sidney sad et Par Uger senere oppe paa sit Værelse beskjeftiget med at dreje paa og se igjennem en lang, blank Kikkert, der var opstillet i Vinduet. Den stærke Tubus var et Mesterstykke af et eller andet londonsk Firma. Den tilhørte hans Fader og tronede i Regelen paa sin egen højtidelige Plads nedenunder i Mineraliesalen ved Dobbeltdøren til Altanen, hvor Messingstativet kunde rulles ud og ind paa en egen Skinnegang.

Solen skinnede indover Gulvet hen til Kanten af Bjørneskindsfelden, hvor Buldoggen laa og sov med Snuden inde i dens behagelige Varme, og paa den ene Væg, der var besat med alskens Fiskeredskaber, glimrede de eftergjorte Fluer i dens Guld med en skuffende Metalglands, saa de syntes levende og istand til at summe op som paa en Sommerdag. Han var nu taalelig restitueret og for Øjeblikket sysselsat med at vente og til Tidsfordriv se udover Isen; — henne paa Bordet laa der en Tegning til en Isbaad.

Af hans Ansigt at slutte var hans Humør mildest talt tvivlsomt. Han havde siddet slig hver Formiddag i den sidste Uge og udspejdet, hvad Miss Wilkens foretog sig nede paa Isen. Idag

skulde han endelig for første Gang efter sin Sygdom selv være med didned.

„Mr. Sidney! Mr. Sidney!“ — raabte det nede fra Trappen. Det var Miss Wilkens's Stemme.

„Hun vil ikke vide af Dig, Roger!“ — mumlede han, da Hunden, nu strækkende sig, gik hen til ham. — „Hellerikke Du fordrager hende; . . . det siger dit Instinkt Dig . . . og derfor maa Du — atter i Remmen!“ — Han lod Handlingen følge paa Ordet og fæstede Hunden ved Halsbaandet i et Hjørne af Værelset, hvor der var anbragt en Ring. — „Tak din gode Skjæbne, om hun ikke en Dag faar Livet af Dig, min kjære Roger!“ — brummede han bittert og raabte derpaa, idet han aabnede Døren:

„Jeg er parat, Miss Wilkens! — jeg bandt blot Roger.“

„Meget forbunden, Mr. Sidney! . . . Saalænge De var syg, vovede jeg Livet foran dens glubske Tænder to Gange om Dagen; men nu sætter jeg rigtignok ikke godvillig Foden op i den Region af Huset, hvor det Dyr knurrer . . . Her er det øverste, ufravigelig det øverste! Trin . . . højere gaar jeg ikke, Mr. Sidney!“ — sagde hun trampende paa Trinet med elskværdig Egensindighed.

„Jeg forstaar, De forfølger systematisk! Men kunde vi ikke komme overens for idag, saa Hunden kunde faa slippe ud, mens vi er paa Isen . . . Roger holdes bogstavelig belejret, den har næsten ikke fri en Dag — takket være Deres saa venskabelige Sindelag mod den!"

„For mig kan den have saamegen Frihed, den vil — baade den og dens Herre! Jeg siger bare, at Dyret har et Par onde Øjne . . . jeg har seet dem for mig i Drømme og vaagnet med et Skrig ... Og skal vi have den med — ja De ved lige saa godt som jeg, at den aligevel kommer til Dem nede paa Isen — saa Farvel med Fornøjelsen!" — Hun vendte sig ærgerlig for at gaa ned ad Trappen igjen.

„John kunde jo tage vare paa Hunden" — vovede Mr. Sidney endnu at indvende; men, da det ikke fremkaldte nogen Forandring i Miss Wilkens's Mening, fulgte han efter hende med et brummende:

„Var jeg Roger, vilde jeg tude!"

„Det er netop det, den gjør, Mr. Sidney! — den vækker Deres Moder med sin Tuden om Morgenen — — saa jeg tænker ikke bare paa mig selv, som De altid saa velvillig synes at forudsætte."

„Jeg?"

„Ja, De! De gjør det altid, Mr. Sidney! ... Og var det ikke for Deres Forældres Skyld, som jeg holder af!" — udbrød hun med Et, blussende harmfuld — „saa skulde jeg ikke en Dag mere være Dem til Besvær!" — Hun sagde det med en uforlignelig Trods og tilføjede lidt efter:

„Naar jeg tænker paa det, er det kanske bedst, at De og Roger drager sammen ned paa Isen — og jeg blir hjemme!"

„De har isandhed et beundringsværdigt Talent ... til at faa Vrangsiden frem af mine Ord, Miss Wilkens! Jeg har jo aldeles ikke gjort andet end at lægge en liden Bøn ind for et stakkels indespærret Dyr!"

... „der vil bide, strax det blot slipper til ... ligesom sin Herre!"

„Den bider ikke, den blot knurrer! Den er beklageligvis aldeles blottet for selskabelige Talenter ... kan hverken med at smigre eller forstille sig! Men maaske blev det Dem mindre utaaleligt, om baade den og jeg tog det Parti at rejse, — vi gaa egentlig begge her og slæbe paa vore Hundelænker!"

Hun saa paa ham med et pludseligt Udtryk af Værgeløshed og med taarefyldte Øjne. — „De ved godt, at jeg ikke holder ud her en Dag uden ...

Deres afskyelige Roger! . . . Jeg skal naturligvis nu tvinges til ydmygt at bede Dem tage dette — Dyr med ned paa Isen . . . og — gjør det jo allerede!" — sagde hun sagtere.

„Aldrig! — om saa Roger skulde blive siddende deroppe til Dommedag! . . . Der har ikke været et Fnug af Tanke hos mig om, at vi skulde lade vor Tur genere af det — Bæst!"

„Ja, men nu beder jeg Dem om det . . . udtrykkelig, Mr. Sidney! . . . Jeg vilde ikke for alt i Verden virkelig bedrøve Dem . . . og det er jo en saa liden Ting . . ."

„Netop derfor skal det ikke ske! Og jeg beder Dem ovenikjøbet tilgive min Urimelighed . . . jeg er meget ulykkelig, Annie!" — Han afbrød sig hurtigt, tog hendes Skøjter og rakte dem hen til hende:

„Vis mig nu Deres Tilgivelse i Gjerningen!"

Hun modtog dem med en Hovedrysten:

„For denne Gang, Mr. Sidney! . . . skjønt De ikke fortjente det, — — — De har et usigeligt Talent til at mishandle Deres Venner!"

Faa Øjeblikke efter sad den stive, gravitetiske Gentleman og den elegante, smilende Dame sammen i deres prægtigt udstyrede Bredslæde. Solen skinnede allerede temmelig stærk smeltende paa den hvide

Is, og henne paa Skøjtebanen saaes, som vanligt paa den Tid om Formiddagen, en Mængde Mennesker.

De lod holde ved Kanten, hvor de saa Advokat Linstow og hans Damer.

Idet Miss Wilkens skulde stige ud, forlod Advokaten sin Hustru, som han hidtil havde ledet ved Haanden, og stod med et Par raske Sving foran Slæden:

„Maa jeg hjelpe Dem Deres Skøjter paa, Miss Wilkens!"

„Tak, Hr. Advokat! . . . De forstaar at faa dem til at sidde som støbt paa Foden."

Mr. Sidney, der paa sin langsomme Vis var steget ud af Slæden for at hjelpe hende Skøjterne paa, maatte nu overlevere dem til Advokaten.

„Tak, Mr. Sidney!" — sagde hun — „De bør ikke bøje Deres syge Skulder . . . Tør jeg nu ogsaa være rolig for, at De er forsigtig hernede? . . . De ved, jeg har lovet Deres Moder at passe paa Dem!"

Mr. Sidneys Ansigt opklaredes, og han hengav sig med stor Iver til allehaande Kunstpræstationer, indtil han opdagede et Glimt af Ross langt borte mellem Mængden og stilede sin Cours efter ham, medens Miss Wilkens paa sin Side begyndte en

Fart Isens hele Længde nedover ved Advokat Linstows Haand.

Af hvad der foregik længere oppe paa Isen omkring Miss Wilkens, havde intet undgaaet Ross's skarpe Øjne. Han gjættede, at det var paa ham Mr. Sidney stilede, som han kom stampende henover Isen i lange, med røde Broderier udstafferede Nummedølsvanter og Messingbælte med Tollekniv, og han havde tillige opdaget, hvad der for ham var af hel anden Interesse, at nu havde Attachéen Mr. Campbell ogsaa fundet Vej derned — naturligvis for Miss Wilkens's Skyld. Attachéen havde samme løse, slingrende, matte Holdning paa Skøjter som uden dem; men der maatte aligevel være etslags Staal i de Ben, thi i Virkeligheden gik det jo fortræffeligt fremover.

Denne brugte ogsaa Lorgnetten paa sin vante Vis, da han med de vaklende Ben standsede op foran Miss Wilkens, der var midt i en animeret Skøjteleg med Advokaten — han gik baglængs i Kreds, idet han lod Skøjterne skjære over, og hun paa samme Vis fremlængs.

„Jeg beder for mig" — raabte han — „løb ikke en uøvet Stakkel overende! Jeg er desværre, som saa mange Andre, geraadet ind i Deres Trylle-

ring!" Han pegte paa den snehvide Kreds, som deres Skøjter havde beskrevet paa Isen.

„Naar Diplomaterne vover sig ud paa Glatis, har de altid en Udvej — Velkommen paa Isen, Hr. Attaché!"

„Jeg er kun kommet hidned for at beundre Miss Wilkens ... og, jeg maa tilstaa, i denne polske Dragt er De uforlignelig! — — — Men der har vi Manden, som kan give os det poetiske Udtryk" — sagde han, hilsende til Ross, der netop kom til. — „Hvad siger De om: „Princessen i et Vintereventyr!" ... „Nordenvindens friske Datter?" — — hun kan være forfærdelig lunefuld!"

„Jeg vil heller komplimentere Hr. Attachéen selv, ligne hans Talemaader med smukke Roser i Vinterskavlen!"

„Ah, — ser De, Miss Wilkens! Der er et medfødt uudslukkeligt Had mellem Diplomater og Poeter. — Hvem der er Hunden og hvem Katten har jeg endnu ikke fundet ud! Men en Poet tænker sig altid en Diplomat som en Kiste fuld af skjult Svig ... de falske Læber flyder over med Honning ... hans Tale strør „rodløse Roser" i Fangevis, og under dem ligger Hugormen og lurer! ... Der

---

Skavl, Drive. — Fange, Armfuld.

skrives intet højere Drama uden en Skurk af en Diplomat!"

„Jeg er ialfald stolt af mit Bekjendtskab med begge Magter," — lo hun, idet hun gled henover Isen mod Advokat Linstow — — „aner, at jeg engang skal se den Ene som en stor Minister, den Anden som en stor Digter ... Maa jeg forestille Dem for den engelske Attaché ved Legationen i St. Petersburg, Mr. Campbell! — De maa vide, Advokat Linstow har lovet mig ... har stillet os i Udsigt en stor Skøjtefest med Fakler — og, naar han siger noget, sætter han det igjennem."

Der udspandt sig en liden Samtale mellem de to Herrer.

Idet Miss Wilkens, der havde prøvet sig i nogle Skøjtemanøvrer, gjorde Mine til at fortsætte Turen nedover, sagde Advokaten:

„De kunde gjøre mig en Tjeneste, Ross ... ved at tage Dem af min Hustru og mine Søstre, som vente deroppe, — til vi komme tilbage ..."

„Kan De ogsaa bruge mig, vil det være mig en Glæde" — yttrede Attachéen. — „De, Hr. Ross, vil nok være saa god at præsentere mig?"

„Med Fornøjelse, Mr. Campbell!"

Som Miss Wilkens og Advokaten løb nedover Isen, stod Attachéen med Lorgnetten i Øjnene og

saa efter dem . . . „Hun løber egentlig ikke smukt, . . . der er noget mandfolkeagtigt i hendes Bevægelser — synes De ikke, Hr. Ross?"

„Saa det er Roserne, De strør, Hr. Attaché! . . . Jeg finder nu, at hun løber overordentlig utvungent og naturligt! — Det er overhovedet dette friske Ubundne, som er hendes . . . hendes . . ."

„Charme? . . . Saa—aa . . . De finder det!" — svarede Attachéen og saa et Øjeblik opmærksomt paa ham gjennem Lorgnetten. — „Det er dog ellers ikke den Side ved hende, som beskjeftiger mig . . . Hun har rige Evner . . . overordentlig rige! — hvad Deres Digterblik naturligvis har opfattet. — — Jeg tror, at en Diplomat kan lære af hende!" — Han saa skarpt paa Ross: — „Sig mig, forstaar De hendes Forhold til Mr. Sidney?"

„Overmaade godt! . . . Det er en Uafhængighedskrig . . . Hun maa levere et Slag hver Dag for sin Selvstændighed!"

„Truffet, Hr. Poet! . . . Og derfor er hun — med al Krigens Ret i fuld Gang med at erobre ham . . . Den Mand kan nok være værd et Felttog; — han ejer en Miljon!

„Nu saa, — Beregning! Og De mener, en Kvinde som Miss Wilkens skulde sælge sig? . . . Der gives dog det, som ikke sælges for Penge, —

ialfald tror vi det endnu hertillands! ... De glemmer desuden det simple Faktum, Hr. Attaché, at Mr. Sidney er forlovet!"

„Au!! — — hvor man dog kan være forfærdelig distrait, Hr. Ross! Jeg maa tilstaa, ... jeg glemte virkelig ... det saa fuldstændig afgjørende Faktum, — — at Mr. Sidney er forlovet!"

Det forekom dog Ross, som der laa noget spydigt i Attachéens Svar, og medens han taus løb opefter Isen ved hans Side, faldt han i Tanker over dette hendes Forhold til Mr. Sidney. Det var unægtelig ikke saa ligetil at begribe for den, som ikke desto bedre forstod hendes særegne vanskelige Forhold til Familien, — — og det kunde visselig ogsaa kun altfor let mistydes af Fremmede!

Attachéen standsede ham paany.

„Ser De der," — sagde han og fulgte en Skøjteløberske med Lorgnetten — „der er en Dame, som løber virkelig smukt! — — hvilken Sikkerhed og Gratie!"

„Hun løber godt; men paa en hel anden Vis end Frøken Wilkens ... Det er forresten netop en af de Damer, vi søge — Frøken Katharina Linstow!"

Idet de standsede foran Katharina og Fru Linstow, præsenterede Ross Attachéen:

„Det er en Gesant — fra Deres Mand, Fru Linstow!"

Den unge Frue var en lidt spædvoxet Dame med et næsten blaalig skinnende, sort Haar, brune Øjne og et sympathetisk Udtryk i det fine ovale Ansigt. Idet hun modtog den Haand, som Ross bød for at lede hende, saa hun sig lidt utaalmodig om. — Hendes Mand blev utaalelig længe borte! ... Og nu idag igjen dette Indfald at løbe hele Skøjtebanen rundt med Miss Wilkens! ... Henrik var med et blevet forunderlig ivrig efter at komme ned paa Isen! ...

„Jeg stod netop helt optaget af det Mesterskab, hvormed Frøken Linstow gaar paa Skøjter," — bemærkede Attachéen, henvendt til Katharina — „og, istedetfor at byde Hjelp, vover jeg heller selv at bede om en Smule Information ... Deres Lærer maa jo være stolt af en saadan Elev!"

„Min Læremester, Hr. Attaché? — ja lad mig se, — det var en liden Visergut, som jeg truede til at hjelpe mig paa Dammen hjemme ... Til Gjengjæld fik han laane mine Skøjter hele Eftermiddagen; — de var bedre end hans! ..."

Attachéen saa lidt forbauset paa hende; — han vidste ikke rigtig, hvad Slags selskabelig Stilling denne Dame kunde indtage.

Visergut, Dreng, som løber Ærinder.

Idet Katharina sagte gled henad Isen i en Halvbue, vedblev hun:

„Jeg har gaaet paa Skøjter fra Barn af og ... er bange for, at de fleste Damer her i Landet neppe har havt stort bedre Læremester end jeg i den Kunst, — min hed Lars!"

Attachéen saa sig rundt med Lorgnetten henover Publikum og udstødte ironisk sukkende:

„Man mærker paa alt at man er i det demokratiske, friske Norge ... hvor er ikke Fødsel og Penge her pludselig blevet til smaa Magter! Lutter fribaarne Gentlemen og Ladies! ... En Mand, f. Ex. som Hr. Ross derhenne, anser sig paa Grund af Aandens ligefremme Ret udenvidere rangeret med en Peer af England!"

... „Og en af vort Lands Ministre har ikke større Indkomster, end Deres velbaarne Hr. Fader maaske gav Deres Hovmester ... Men saa har jeg hørt, at man ofte faar saa uendelig lidt for Pengene over i England!"

Diplomatens Blik strejfede hende atter forskende under den ligegyldige, matte Mine.

„Ah, jeg forstaar," — lo han — „det er ikke blot paa Skøjter, jeg kommer i Skole! ... det kalder jeg dobbelt Held!"

„Deres Skøjter ere altfor lave, Hr. Attaché!"

„Lutter Forsigtighed, Frøken Linstow!"

„Man kan ogsaa løbe for forsigtigt."

„Altfor sandt! ... men den, som ikke kan flyve, faar holde sig til Jorden! — — Vil De saa se min Modsætning ... En, som er istand til at flyve aldeles uden nogen Jord under sig?" — udbrød han og saa hen paa Ross, der netop foer baglængs i en voldsom Fart, ifærd med at øve den Kunst pludselig at kaste sig helt om paa den ene Skøjte; det lykkedes den ene Gang efter den anden ... „Jeg vil kalde dette en inspireret Fart! ... Han kan alt, naar hans Genius er over ham, — og Miss Wilkens er i Nærheden!"

Katharina skiftede Farve, — hun havde skimtet Miss Wilkens's usædvanlige grønne Dragt inde mellem den sværmende Mængde, og hendes Blik fæstede sig med et uvilkaarligt Glimt af Angst paa Ross. Det forekom hende pludselig, som hun nylig havde seet og talt — o, saa undsigelig fortroligt! — med ham ... seet ham netop slig, som han nu rask foer der med dette ildfulde, ubetvingelige, ranke Mod, der i hendes Øjne gjorde ham saa uden Sammenligning herligere end nogen anden Mand! Han havde, — ligesom nu, da han alt paa lang Afstand saa og hilsede Miss Wilkens, — løftet Peltshuen fra det hvidrimede prægtige, brune Haar.

Men dengang var det hende, han hilsede ... og hun havde sagt ham, at hun saa, det var en Krone, — han kunde være vis paa det! ... Ak, hun havde drømt det alt netop i denne Nat! — —

Miss Wilkens kom, ledsaget af Advokaten og Mr. Sidney, og standsede Farten lige ved Fru Linstow.

„Hvor ubetænksomt!" — udbrød hun beklagende, endnu medens hun drog Aande. — „Kan De tilgive mig, at jeg saalænge har forholdt Dem Deres elskværdige Mand, Fru Linstow? ... Under en saadan Isfart glemmer En Tiden ... Deres Mand forstaar isandhed at føre en Dame! — — Det er en Fornøjelse at sætte en Mand som Dem paa Prøve, Hr. Advokat! ... Jeg kunde have Lyst til at se Dem utaalmodig engang; men nej, det lykkes ikke! — altid den Overlegne, hvad jeg saa plager Dem med ... De bringer mig til at tænke paa den norske Granit," — og hun tilføjede med et raskt Nik, — „den kan der gjøres Løver af!"

Mr. Sidney kom idetsamme hen mellem dem, balancerende paa den ene Skøjte.

„Men har De seet, hvorlænge Mr. Sidney har staaet slig?" — udbrød hun ... „Jeg har nu fulgt Slangelinjen efter Dem den hele Vej, Mr. Sidney!

Den Kunst maa De lære mig ... jeg forstaar blot ikke, hvor De faar Farten fra!"

Medens Mr. Sidney gjorde den sidste Svingning, sagde hun sagte polidsk til Ross, idet hun gled forbi ham: — „Jeg skal lære at staa paa et Ben som Hejren — den ser saa gravitetisk ud da ... den kan tilbringe hele Dagen bare med det!"

Hun var som en forkjælet, dejlig Pige med et blinkende Skjælmeri i Øjet. — Og saa gav hun sig ganske alvorlig ifærd med Mr. Sidney!

Øvelsen var i sig selv alt andet end skjøn; men hvor klædte det hende ikke aligevel! — Han kunde ikke faa Øjnene fra hende. — — Midt i et af sine Forsøg standsede hun og bemærkede til Mr. Sidney:

„Det lader til, at vor Attaché formelig underholder sig med Frøken Linstow!"

„Hun løber smukt!"

„Aa ja, pertentlig og net som en Sypige!"

Ross kredsede i Ring om dem, indtil han i et gunstigt Øjeblik fik hende ved Haanden og nu i glimrende Fart førte hende nedover Isen.

„Der staar i dette Øjeblik et dejligt Billede for mig" — sagde han.

„Nu?"

„Af en Skøiteis ... et Fjeldvand, gjennemsigtigt og klart, saa En ser Stenene og Fiskene paa Bunden ... Der er endnu ikke sat en Fod paa den, — hele Spejlet venter paa det første Billede, det skal fange! — — Da kommer en Dag en ung herlig Kvinde og spænder Skøjterne paa ..."

„Nu, — — og saa?"

„Nu ja, — Solen straaler, og saa løber hun i al sin jomfruelige Højhed, i hele sin Ungdoms ranke Skjønhed over den — for første Gang! ... Og Ingen rører siden ved den ... Sjøen ligger dunkel og ensom mellem Fjeldene og bærer de samme ensomme Spor, — indtil den smelter ..."

„Aah, — det skal ende sentimentalt! Og jeg, som ventede paa ... som troede, at til enhver saadan Isfart maatte der en Helt! ... en eller anden farlig, smuk Nøk, som slog Isen itu og druknede hende, eller ialfald holdt paa at tage Livet af hende med sin Kjærlighed. — — Jeg synes, De digter daarligt!"

Da de sluttede ved Enden af Skøjtebanen, stod hun varm af Løbet i sin pelsbræmmede Kaabe, medens Ross laa paa Knæ og tog hendes Skøjter af.

Katharina og hendes Svigerinde passerede lige forbi dem paa deres Vej op fra Isen.

„Thomas paa Knæ for Miss Wilkens!" — Katharina kunde ikke faa det Syn ud af Tanken...

De to Damer gik hjemover, hver paa sit Vis tause, og det faldt ingen af dem ind, at de ikke havde talt et Ord sammen, da de skiltes.

VII.

Ude hos Advokatens laa der Indbydelse til Crawbys, og det henstilledes til ham, hvorvidt man turde tilstille ogsaa hans Søstre en lignende.

Der opstod en temmelig varm Discussion mellem Mand og Hustru. Advokaten var ubetinget for, at de skulde modtage Indbydelsen, medens Fru Linstow forholdt sig nølende, „da de jo sletikke kjendte Crawbys selv." Det endte dog med, at hun lovede at gaa, saafremt Katharina gik.

— Derhjemme mødte Advokaten først sin yngre Søster Johanne, for hvis Fantasi denne Invitation aabnede et helt Perspektiv af Selskabelighed. Hun ilede, viftende med Kortet, foran ham ind til Katharina, der dog til hendes Forbauselse saa alt andet end behagelig overrasket ud.

„Skal vi da ikke tage imod den?" — stammede Søsteren.

„Hvad?" — sagde Advokaten lige bagefter.

Katharina havde holdt Indbydelsen et Øjeblik i Haanden og derpaa ladet den falde ned paa Bordet med en Mine af Fortørnelse. Der stod: „venlig Hilsen fra Annie Wilkens" tilføjet under, og det saa næsten ud, som om de skulde blive nødte til at gaa. Hun stred med en inderlig Ulyst. Det udtryksfulde Ansigt viste tillige, at hun overvejede ... Ross kom der, naturligvis! ... Men dette kunde dog være en Lejlighed til at se og bedømme Miss Wilkens nærmere ...

... Johanne stod der forventningsfuld.

„Jeg havde rigtignok tænkt mig dette Skøjte-bekjendtskab endt med Isen; — men, siden Du nu engang har paataget Dig disse Fremmede, Henrik! er det vel bedst, vi fortsætte Høfligheden og tager imod Indbydelsen."

Den hyggelige, muntre engelske Middag, der var anrettet i Mr. Crawbys lille, ovale Spisesal, bestod af et Snes Personer. Ved det af Opsatser og blinkende Krystal, af perlende Vine, Blomster og Frugter i stærkt Lys straalende Bord, hvor den gjæstfri Vert og Vertinde lige over for hinanden dannede ligesom de to solide Forbindelsesled i den

festlige Ring, havde Mr. Crawby hilset sine nye Gjæster med et Par Velkomsttoaster, hvori han udtalte sin Taknemmelighed for den Velvilje, der var vist dem som Fremmede. Han haabede, at Bekjendtskabet vilde vedvare, ogsaa efterat Isen var brudt op, og bad dem betragte sit Hus som et Vennehjem.

Advokaten svarede og fremhævede bl. A. varmt den Friskhed og Ynde, som de vare komne til at lære at kjende og skatte i Husets Datter, Miss Wilkens.

„Jeg havde ikke troet, at De gav Dem af med at smigre, Hr. Advokat!“ — sagde hun lidt efter, idet hun kom bag hans Stol med en Frugtkurv, hvoraf hun først havde forsynet sin Plejefader. — „Det smukkeste Æble har jeg udvalgt til Deres Frue ... det næste er Deres ...“

Hun vendte sig til Fru Linstow, der sad lige ved, som Mr. Sidneys Borddame, og rakte hende Æblet paa en Sølvkniv, idet hun udbad sig Æren af at faa drikke et Glas med hende.

Fra Advokaten gik hun til en ældre Grosserer; — — hun havde en mageløs Drue-Klase til ham.

„Ser De, med Dem vil jeg gjerne drikke ... De og Papa, — Eder stoler jeg paa! ...“

Fru Linstow maatte erkjende, at hun saa udmærket godt ud, som hun gik der livsfrisk og leende med Vinløv i Haaret og lidt hed i Kinderne af Vinen ... og tillige med saadan Anstand!

Ross syntes ikke at være i Stemning; — Miss Wilkens lod idag til at betragte ham rent som Luft, hun henvendte sig ikke en eneste Gang til ham, — og han gjorde Gjengjæld. Han saa tankefuld ud, konverserede temmelig distrait Konsul M.'s Frue og løftede derunder engang pludselig Glasset og drak med Katharina.

Da man brød op fra Bordet, førte Herrerne under munter Samtale deres Borddamer ind i det lune med bløde Tæpper belagte Sideværelse, hvis Tusmørke kun oplystes af Tyriflammerne paa Kaminen. Fra det næste Værelse hørte man, indtil Døren blev lukket, Papagøjen skrige ind til dem: „Snak kun, gode Ven, — Papagøje tænker!"

„Jeg foreslaar, vi gjør, som Papagøje siger ... lader Damerne snakke sammen, saa gaar vi hen og tænker!" — sagde Mr. Crawby med sit Lune, og den mandlige Del af Selskabet drog sig nu for en Stund tilbage med ham og Mr. Sidney til Tobaksværelset og Billarden. Damerne lejrede sig ved

---

Tyri, fedt Furreved.

Kaminen eller slog sig ned i de bekvemme Stole indover Gulvet — et Par tykke, elegante Fruer endog helt tilbage i Hjørnesofaens Dunkelhed, hvor de rimeligvis, ligesom Mrs. Crawby selv paa sin Plads i Pudestolen, holdt af at gruble lidt efter Middagsbordet.

Miss Wilkens havde sat sig mageligt hen paa Chaiselonguen inde ved Væggen nær Kaminen; hun havde faaet Johanne, der syntes at interessere hende, foran sig.

Katharina sad paa en lav Taburet lige foran Ilden. Hendes sjelfulde Ansigt, den fine Figur, de smaa, fuldendte Hænder og Toilettet var alt Gjenstand for Miss Wilkens's stille Mønstren, som hun laa der paa Siden med Haanden under Kinden … Endelig spurgte hun:

„Er De af dem, som tror, at Mandfolkene tænke saa forskrækkelig fornuftigt, Frøken Linstow? Jeg for min Del tror nu ikke saa farligt paa det … Det er bare et af de mange Monopoler, de har tiltaget sig."

… „Ligesom med Tobakken!" — lo Katharina.

„Apropos! har nogen af mine Damer Lyst paa en Cigaret, saa har jeg dem ovenpaa hos mig, — jeg stjæler undertiden hos Mr. Sidney; men" — her hostede hun, som hun havde faaet Røgen i

Halsen — „jeg kan aldrig komme rigtig afsted med det."

„Nej Tak! . . . vi er ikke komne længer hertillands end til at finde os i, at Mandfolkene røger" — sagde Katharina.

„Jeg forstaar, I tilbede endnu Eders Paver! . . . og dog er det bestandig mit Indtryk, naar jeg kommer hjem, at de norske Damer er ualmindelig forstandige og begavede, medens Mændene ere indbildske og slet ikke, som de selv lader til at tro, staar over, hvad man møder i det gode Selskab i Udlandet. — Langtfra! . . . Og det tror jeg, De vilde være den Første til at give mig Ret i, Frøken Linstow! — Jeg vilde ønske, De havde rejst. Med Deres Blik for sligt havde De seet det paa Fjerdeparten af den Tid, et Dummerhoved, som jeg, behøver."

„Og hvoraf ved De nu, at jeg har saadanne Evner, Miss Wilkens?"

„Det har jeg jo fra Deres Ven, Hr. Ross, som ikke bestiller andet end at fortælle mig om Dem . . . i Toner, saa jeg bare sidder og tænker paa, hvor han dog igrunden maa overse en saadan stakkels ukonsekvent Tosse som jeg, der virkelig kan sidde og interessere mig for dette. — Det er forresten en underlig norsk Maade at gjøre sig be-

hagelig paa; men han er nu en Poet og intet Mandfolk ..."

„Jeg skal indrømme Dem, at han er naiv", — udbrød Katharina belivet — „men det sidste ... Nej! — der er Stof i ham endog til en stor Mand!"

„Han er ialfald ikke det, jeg forstaar ved en Mand ... Man taler med Poeter, nyder dem, sværmer for dem ... Men inklinere for en saadan En! — — det fatter ialfald ikke jeg ... Det blev det samme som med Pregel. — — Deres Broder Advokaten er derimod en Mand ... Hvor ridderlig viste han sig ikke strax mod os Fremmede! — det er vist et stort Offer fra hans Side; men Papa finder, det er saadan Betryggelse at vide ham med os paa Isen. — — — Ikke mere Kaffe? Hvad siger De, Fru Linstow? ... det er saa smukt af Dem, at De vil give Slip paa Deres Mand en Smule for vor Skyld i denne Tid — — — vi er Dem saa meget mere taknemlige, som vi ved, hvor indtaget han er i sin sjeldne Hustru. — — — Man siger jo, I leve endnu bestandig i Hvedebrødsdagene! ..."

Hun havde rejst sig fra Chaiselonguen og var nu henne for at overtale Mrs. Crawby og Fruerne til at tage den anden Kop.

Man drak Kaffeen, og man drak Likøren, og Passiaren mellem Damerne gik baade lystigt og overgivent.

Katharina var lidt overrasket af Miss Wilkens. Det var jo nok muligt, at hun havde været partisk i sin Dom om hende! Hun var dog naturlig og med al sin Selvstændighed opofret for Plejeforældrene; — det var tydelig hende, som bar alt derhjemme ...

Da Herrerne kom ind fra Røgeværelset, fandt de Damerne hyggeligt lejrede om Kaminen. Mr. Crawby tog Kaffekoppen bort fra et lidet rundt Bord og trykkede paa en Knap, hvorved det pludselig til Alles Overraskelse udfoldede sig til en amerikansk Gyngestol, sammensat af næsten luftig tynde Træspærrer, og han gyngede sig nu velbehageligt i den med det ene Ben over det andet.

Passiaren fortsatte sig ivrigt, og nogle af Damerne besaa ved Ilden endel kolorerede Plancher; — det var de nyeste Vaarmoder.

Miss Wilkens havde paataget sig at holde Ilden vedlige. Hun sad slig, at Tyriflammens rødlige Skjær lyste over hendes Ansigt og Hals, hvergang hun bøjede sig frem for at lægge en ny Stikke paa Ilden, og Ross iagttog, hvor ypperlig hun saa ud i Farveskjæret. Hendes Ørenringe og

Diamantnaalene i Haaret skjød af og til gule Lyn derinde i Mørket... Der var noget ubestemt... af et sydlandsk eller østerlandsk Eventyr over hende. Disse forunderlige asiatiske gule Stene havde sat sig fast i hans Fantasi.

„Efter min Mening" — sagde Ross varmt — „skulde enhver Kvinde have Lov til at klæde sig efter sin egen Fantasi og Skjønhedstrang"...

„Ja, da skulde vi faa se en artig Hønsegaard!" — svarede Pregel tørt, og Miss Wilkens lo overgivent... Hun saa hele Hønsegaarden saa livagtig for sig!... „Og alle de, som sletingen Fantasi har! ... de skal gaa klædt saadan uskyldig tarvelig — i klart hvidt med rødt eller blaat Baand om Livet... og en Rose, som de bruge her paa Baller, helt til de er firti Aar!" — Hun kom til at se paa Johanne, der sad ganske blussende... Ja, for en saadan ung nydelig Pige som De, er det en anden Sag!" — udbrød hun og tog hende kjærtegnende om Livet — „Dem klæder nu engang det Toilette virkeligt..."

Hun bøjede sig hen til Pregel, som sad lige ved og magede sig bagover paa en Stol: — „De gamle Fruer kjede sig — — kan De ikke bede

---

Mage sig, gjøre sig det mageligt.

Ross om at fortælle noget? Jeg tør ikke — for to skarpe Øjne, som vogte paa mig iaften." ...

„Ja, her har vi Tyriflammen, og der sidder Digteren" — udbrød Pregel ... „Har Du ikke lidt for vore lyttende Øren, Ross?"

„Det er jo slig i Tusmørket ved Ilden, alle vore vakkre norske Eventyr er blevet til!" — tilføjede Miss Wilkens.

Men Ross var ikke i det Humor; — han undskyldte sig med, at han ikke var oplagt.

„Jeg havde nok ventet, at De havde føjet mig, Ross!" — hørte han det hviske fra det mørke Dørgardin bagom sig. Han vendte sig om; men da var hun borte. Hun stod nu bag Gyngestolen med Hænderne foldede over sin Plejefaders Bryst.

„Jeg var henne og ringede efter Lys, Papa," — sagde hun.

Pregel satte sig til at spille. Han syntes at være kommet i Kolør, og efterhaanden begyndte han, som han undertiden plejede, at nynne til; — han gjorde dette paa en egen virkningsfuld Maade. Pludselig slog han over i et Slags Guitarreaccompagnement; — det var Serenaden, som strømmede dæmpet med skjult Ild. Man skjelnede i hans stemningsfulde, sagte Nyn de hedt hviskende, af Natten omslørede, skjælvende Ord i et sydlandsk Kjærlighedsmøde, lidenskabeligt tændende — — — da Miss Wilkens raskt afbrød:

„Aa nej, Pregel! — den er saa sentimental, og nu faa vi Lys“ ...

„Det er de mest smeltende erotiske Linjer, Du har skrevet, Ross!“ — bemærkede Pregel; — „men det er sandt, de passe kun i Tusmørke eller Maaneskin og ... naar De selv synger den, Miss Wilkens!“

... „Og nu maa vi faa lidt Musik af Damerne“ — vedblev Miss Wilkens ivrigt ... De, Fru Linstow, ved jeg, spiller saa smukt!“

Katharina følte, at Stuen begyndte at blive kvalm for hende. Han skrev glødende, sværmeriske Sange til Miss Wilkens! — — som blev sungne — i Tusmørket — — — herinde. — Hun stod og bladede i et Nodehefte, som laa paa Hylden ved Pianoet, og kjendte, at Hjertet begyndte at banke Slag paa Slag ... voldsomt, uregelmæssigt, uden at hun kunde styre det.

Medens Følelserne slig stormede, var det en Lise, at der spilledes, saa hun kunde være uforstyrret med sit eget. — — Hendes Blik faldt paa Ross, der stod lænet mod Kaminpladen ... Var han ikke alt paa Vej til at miste baade sit Navn og sin Ære i denne Atmosphære af Smiger og Beundring, hvormed de Alle her — med Pregel og Miss Wilkens i Spidsen — omgav ham, ligesom med en Tryllering! ... og hvad brød vel nogen

af disse sig om, at han gik under? ... Hun forstod, at han nu var kommet langt fra hendes Vej!

Advokaten og Miss Wilkens sad imidlertid i livlig Samtale henne i en liden Hjørnesofa og besaa forskjellige Albums. Han beundrede en Række Portræter, tagne af Miss Wilkens i de forskjellige Lande, og den Omstændighed, at hun havde tilladt ham at udvælge sig et af dem, lod til at sætte ham i dybe Overvejelser, der imidlertid afbrødes af hans Hustru, der kom og spurgte ham, om det ikke var paatide at bryde op.

Da man stod paa Hjemvejen i den mørke, noget snetykke Nat, var alle kjørende undtagen Ross, der altid foretrak at gaa.

Han vilde vente, til Slæderne vare komne afsted og, som han gik gjennem de netop forladte Værelser, fandt han Miss Wilkens siddende i en Sofa helt opgivet og mat:

„Jeg er saa træt — — — — træt som efter en hel Dags udstaaet Examen! — — — — for nogenlunde at kunne bestaa for disse fuldkomne Damer! Hvor de ere fuldkommen kjedelige ... Og saa har De endda svigtet mig, Ross! De vilde intet fortælle, ikke hjelpe mig ... Tvertimod, De lagde Stene ivejen ... tog Anledning til at være vred!"

„De har Ret — det er en ynkelig forspildt Aften!... Ikke et Ord, ikke et Blik, ikke en Mine, som kunde antyde, at En dog var til for Dem!"

„Har De da været saa meget galantere, Hr. Ross!"

„Jeg har kun fulgt Dem! — seet, at De er farlig ... forfærdelig skjøn! — — at jeg holder paa at miste min sunde Sands her i Huset!"

„Tys tys, — nu er De igjen altfor varm! — — og der kommer Mr. Sidney!"...

„Vil De som jeg, Mr. Sidney, saa gjør vi os en hyggelig Dag imorgen ovenpaa al denne Kjedsommelighed?... Advokat Linstow har lovet mig at se herind imorgen, saa kjøre vi en Tur og har det en Smule hyggeligt bagefter... De skal faa en mageløs Gelée, som vi har sparet idag, og en Champagne!!... Det er jo den, De synes om, Ross!"...

Ved Siden af det selskabelige Liv, han førte, udfoldede Ross i denne Tid en overordentlig Virksomhed. Lyset oppe paa hans Kvistkammer slukkedes sjelden før Klokken tre, fire om Morgenen. Han var lidt bleg om Dagen, og i hans Øjne brændte en forstærket Ild.

„Igjen et Stykke færdigt?" — udbrød Pregel en Formiddag oppe hos ham — „Løndal blir gul af Misundelse... Ja, Du skulde seet hans Ansigt, da jeg i forrige Uge fortalte ham, at Du holdt paa med et nyt Arbejde!"

Ross sad foran sit Arbejdsbord. — „Ser Du!" — sagde han, idet han rejste sig og traadte tæt hen til ham, medens han satte de store, mørke Øjne ind i hans Ansigt. — „Jeg skal betro Dig noget ... foreløbig kun Dig, Pregel! Nu først ved jeg, hvad jeg selv har givet i det Stykke, jeg har indleveret. Stort eller Lidt, er det intet Mindre end et helt Gjennembrud... et nyt Land, jeg har fundet for Poesien hos os... Vor Tid har sat sin Finger i den gamle ideale Sæbeboble, min Ven — den er bristet! Og nu kommer Stof og Emner saa at sige stormende og fossende ind paa mig, saa at det meste har jeg ikke Tid til at udføre engang, men maa lægge det hen i Udkast og Planer. Se her!" — Han tog op sin Mappe, hvori der laa endel Omslag med Udenpaaskrifter — „Alt dette ligger i Baghold... gjemt, forstaar Du! Er først det ene Stykke gaaet, skal de faa mere og ganske anderledes Vin fra det samme Bjerg, det indestaar jeg Dig for!"

„Min Ven, Du imponerer mig!" — sagde Pregel og satte sig i det samme med et Buk af

jovial Ærbødighed paa sin Vens Plads i Sofaen — „Du er en Lykkens Pamphilius! Og jeg forpagter Alt, hvad der blir at komponere — hører Du, Alt! Det er Aftale! — Men jeg glemmer jo ... jeg vidste jo, jeg kom for Noget! Jeg talte igaaraftes i Theatret med en af Direktørerne, som mente, at dit Stykke vilde komme til at gaa engang i næste Maaned om en fire, højst fem Uger."

„Saa! — — — — Da skal altsaa Slaget staa!... Jeg har virkelig længtet efter det,... undertiden frygtet for, at Direktionen kunde have sovet fra det! — Jeg skal sige Dig noget, Pregel!" — Han gik nær til Sofaen, hvor denne laa, og greb Vandglasset paa Bordet med et Udtryk som En, der har Febertørst. — „Gid Dagen havde otte og fyrretyve Timer?... og jeg kunde faa tømme dem som skummende Guldpokaler — den ene efter den anden — i Liv og Digt! Jeg har aldrig før nogengang levet, — bare været saadan en ideal Drømmer. Nu tørster jeg efter at leve... leve, hører Du! Jeg lyster ikke længer at blive snydt for mit Liv."

„Du vil have Guldpokaler — Bravo! — Forresten, otte og fyrretyve Timer?... Du har ikke de tilstrækkelige legemlige Fonds; Du er klæk og nervøs

---

Klæk, svag. — Uvittig, taabelig.

... Ja, var det enda mig, som lod slige formastelige Ønsker opstige til Guderne. Men jeg er over den Alder, da man gjør dem slige uvittige Anmodninger! — — — Apropos, om Guldpokaler!... saa har Du dem jo skinnende for Dig til Dagenes Ende. Grib bare til! Et Parti som Miss Wilkens gives ikke i Norge."

„Nej nej, Pregel, — dette er Vaas! Jeg skal selv vide at erobre mig mine Sporer! — — Hold op med det, hører Du!..."

„Prrr. Krudt! Overvej min Søn! — jeg overgiver Dig Sagen til rationel Behandling" ...

„Snak! — — — Du ser, jeg ejer ikke Spor af Tid" — udbrød Ross utaalmodig.

„Uf! Du vil, jeg skal gaa! — jeg laa saa mageligt her... Nu ja, au revoir!... vi sees vel ude hos Crawbys iaften?... Jeg skal fortælle et Par Steder, at jeg — din bedste Ven! — idag blev kastet paa Døren af Dig. Det har sin Effekt ... der er en hel Del, som undres paa, hvordan geniale Mænd egentlig lever sammen... Au revoir!" —

Han yttrede dette i Døren, og man hørte bagefter den trillende Lyd af Stokken, som han strøg mod Tremmerne i Trappens Rækværk.

Rojs stod en Stund og lyttede og begyndte derpaa at gaa med hastige Skridt op og ned ad Gulvet. Han kunde nu ikke skrive mere og drev tilslut ned i Stuen, hvor hans Moder fortalte, at en Prioritetshaver i hendes Hus havde lovet hende, at en forfalden Termin indtil videre kunde faa henstaa uindkrævet.

„Det gjorde han for din Skyld, Thomas!“ — yttrede hun baade stolt og glad — „Han talte meget om Dig og om, hvad Du lover at blive ... Du kan tro, jeg har været augst! De siger, at vort Hus ligger saadan til, at det fortiden ikke har videre Værdi i Handel og Vandel“ ...

„Jeg skal skrive Huset berømt, Mo'r! saa der skal nok blive givet noget for det — at sige, naar vi dør, for før sælge vi det ikke. Her er andre Tider for sligt nu ... med hver Bog, hvert Theaterstykke stiger Huset en Etage! ... Det skal blive et lidet Slot med fladt skraanende østerlandsk Tag, saa kommer Udsigten til sin Ret, for her er ikke en smukkere Beliggenhed i hele Oslo!“

... „Og Du gaaende som Tyrk deroppe paa Taget! — — med alle Byens Kikkerter rettede paa Dig!“ — udbrød Kirstine.

— — „om fire eller fem Uger skal mit Stykke opføres, Mo'r!“

„Og det siger Du først nu!"

„Jeg glæder mig til det, ønsker, det blot var i næste Uge! Jeg har saameget andet, som skal frem... Jeg er som en stigende Flom om Dagene, og dette Stykke staar som Dæmningen foran det Hele... Naar den springer, skal det bære løs for Alvor, saa det baade suser og fosser — stol paa det, Moder!"

Fru Ross stod med Nøgleknippet i Haanden og saa ned. Det fine, blege Ansigt forraadte en Bevægelse, som hun gjerne vilde dæmpe. Da hun igjen saa op paa ham, sagde hun med vaade Øjne:

„Det er kanske formasteligt af en gammel, prøvet Enke at fatte Tro til slige Luftslotte; — — — men saa bli'r de jo Vorherres Bygninger de ogsaa!" —

VIII.

Det var i Skumringen ude hos Crawbys. Der skulde være Bal om Aftenen hos en af Stadens første Familjer, og Husets Medlemmer sad om Kaminilden, hvor Miss Wilkens gav tilbedste den ene muntre Karakteristik efter den anden af de Personer, som havde været der paa Formiddagsvisiter.

Flom, Vandflod.

Mr. Sidney var kommet i et udmærket Humør; Miss Wilkens havde midt under sine lystige Demonstrationer lavet ham en Cigaret, og han sad nu henne i Tusmørket og røg paa den, medens hun spillede henne ved Pianoet. Mrs. Crawby var gaaet hen for at tage sin vanlige Middagslur, og Mr. Crawby begav sig ovenpaa for at modtage sin Post.

„Apropos!" — sagde Miss Wilkens og lod Hænderne hvile paa Tangenterne — „De har endnu ikke engageret mig ... Vil De have Polonaisen?"

Han kom ikke til at svare, da de afbrødes af en Skraben paa Døren og en sagte Tuden. Det var hans Hund Roger, der trykkede Døren op og nu kom logrende ind med et Brev i Munden; det var fra hans Kjæreste.

Miss Wilkens spurgte ikke, — hun gav sig igjen til at spille.

Mr. Sidney holdt det tætskrevne Brev imod Kamingløden, og Roger sad og saa op paa ham, medens han læste ... Da han var færdig dermed, sad han endnu med Brevet i Haanden, og han saa nu saa træt og sørgmodig ud. Hans Øje mødte Hundens, og han begyndte mekanisk at stryge og klappe dens Hoved, som om han i sine Tanker førte en Samtale med den ...

Miss Wilkens var utaalmodig, hun havde flere Gange seet hen paa ham, og han sad fremdeles bare og strøg Hunden.

„Jeg kan naturligvis ikke vente nogen Opmærksomhed af Dem, saalænge De har denne Deres Yndling i Stuen; det forekommer mig, som De skyldte mig Svar paa noget, jeg spurgte om!"

„Hvilket?" — sagde han og foer op af sine Tanker.

„Ja Tak, nu kan det være det samme!" — udbrød hun og rejste sig for at gaa ... „jeg ønsker ikke mere noget Svar."

„Hvad ... vil De ikke give mig Polonaisen?"

„Deres Hund ... den ligger Dem ganske anderledes nær paa Hjertet, ser jeg ... den forstaar jo ogsaa at bringe Breve!"

Han stod en Stund og saa stivt paa hende, — han saa uhygggelig bleg ud.

„Saa De tror, jeg holder mere af Roger end af Dem!"

Han krammede Brevet sammen i den ene Haand og trak den modstræbende Roger ud efter Halsbaandet med den anden.

Medens Miss Wilkens lidt efter klædte sig til Ballet, hørte hun et skarpt Knald nede fra Gaardspladsen, efterfulgt af et kort, øjeblikkeligt Hyl.

Hun styrtede ned ad Trappen og mødte Sidney.

„Hvad har De gjort" -- raabte hun og greb ham i Fortvivlelse om Armen — „De har dræbt Roger!" — Han følte, hvorledes hele hendes Legeme skalv. Derpaa stødte hun ham pludselig fra sig... „De har intet Hjerte... det har jeg altid vidst. For et Ord kan De dræbe Deres bedste Ven!"

„Jeg gjorde det for at faa en Polonaise af Dem!"...

Hun saa paa ham... „De er en forfærdelig Mand!"

Nu først lagde hun Mærke til Manglerne ved sin Paaklædning, og hun sprang igjen hastigt op ad Trappen.

„Hvad er paafærde?" — raabte Mr. Crawby ud af en Dør.

„Tænk, — Mr. Sidney har skudt Roger!" — jamrede hun.

„Skudt Roger?"

„Ja, — jeg havde Mistanke om, at Hunden begyndte at blive gal" — forklarede Mr. Sidney.

„Var Du sikker paa det?"

„Jeg kan kun sige, at enten var den eller ogsaa jeg gal" — svarede han med en egen underlig Betoning, idet han gik forbi og ind paa sit Værelse.

Musiken brusede, og paa det parketterede Gulv i den smukke Balsal hos Konsul M. bølgede Rækker af Dansende frem og tilbage under Lysekronerne — — lange Slæb besatte med Blomster, der blev trukne af Damer, og hvorover gamle Herrer med Kommandørstjerner af og til holdt paa at snuble, medens de gjennemvandrede Salen, ... Skyer af Silke og Flor, et Skum af Kniplinger i en Atmosphære af stærk Blomsterduft, og det Hele fortsat af Spejle til begge Sider ind i et Perspektiv som af nye, menneskefyldte, prægtige Festsale ...

Ross havde danset med Miss Wilkens, havt det lunefulde Ansigt med den stolte, fornemme Mine, de tykke Øjenbryn og Lokkefylde, hvori Stenene glimtede, lige nær sig, seet Smilet lege Skjul om Læben og holdt hende om det smidige, ranke Liv i den vuggende Dans ... han havde været inde i en berusende skjøn Drøm. For ham var nu Intet til uden hende ... Han havde netop mindet hende om den Dans, hun Aftenen forud havde lovet ham, da deres Samtale blev afbrudt ved, at Verten presenterede for hende en ung Officer med et Par svære Knebelsbarter, et kobberbrunt Ansigt og en flot krigersk Mine, der netop var kommet hjem fra fremmed Tjeneste med Brystet dækket med Ordener og iaften var uhyre en vogue.

... „i gamle Dage. Man havde Gjæld ... kunde mangle til Middagsmaden, men man havde altid Raad til et Par hvide Handsker!" ...

Den, som udtalte disse Ord, var en bekjendt gammel Hovedstadsløve, som havde faaet Ross i Knappen. Det var en høj, slank Herre med nogle omhyggeligt lagte Haar over Hovedet og fine graa Knebelsbarter, — ret respektable Levninger af en gammel Kavaller.

... „Jeg siger Dem — — og det er mit Hjertes Mening, Hr. Ross!" — sagde han indtrængende alvorlig, — „et Bal nu bærer ikke Vand mod, hvad det var dengang, da der endnu var noget af Aristokrati igjen hos os ... De kan tro dernede paa Statholderballerne! — ja, de er siden baade blevet berømte Mænd og døde de fleste af dem, som dengang dansede der ... Dengang var Deres Moder og Fru Mina Linstow to af vor Byes Skjønheder ... Jeg husker Deres Moder som i denne Aften, hvordan hun dansede dernede — hun var egentlig ikke saa smuk, som hun var indtagende yndig, og spæd, næsten som Luft ... og ... Men, sér De der! — — det er Datteren Katharina Linstow ... Hvor har hun nu faaet det egne Ansigt fra? — det er fra Faderen. Men se engang den Dans, den Figur, der vugger sig i Valtsetakten ...

som Sivet! — Ja, det er Moderens rette Datter, det er let at se ... der dansede ingen som hun ...

Med cendrèe Haar, smukke Bryn og mørkeblaa Øjne, der ligesom tog Glans af den usædvanlig skjære Hud — laante Bevægelsen og Dansen Katharina en høj Farve, der gjorde hende smuk, og den hvide Mouselinskjole faldt saa blødt om hendes graciøse Skikkelse.

... „Ser De, hun har faaet Opdragelsen hjemme! ... bare det, at hun ser sin Kavaller let og naturligt i Ansigtet og ikke til Siden eller ned, som de nu har begyndt med .... Hvad siger nu De, Hr. Attaché, som Udlænding!“ — udbrød han og greb ham i Armen, som han i Forbigaaende vilde ind gjennem Døren. — — — „Læg Mærke til den Dans der ... vil De ikke kalde det virkelig Dans ... Noget, som kunde sees med Behag over i Eders bedste Kredse? ... jeg troer, jeg forstaar lidt af den Sag ...“

Attachéen, der ellers var overmaade bange for at blive fanget af den bekjendte Snakker, blev dog dennegang villigt staaende. Han satte Lorgnetten paa Næsen:

„De har Ret ... mere end Ret! Jeg er saa lykkelig at kjende hende. Hun fængsler ved noget i høj Grad friskt og selvstændigt ... det er som et

Pust fra Fjeldene at tale med hende; — de blaa Øjne tager jeg med mig over til England!"

Ross saa lidt forundret paa ham; — det forekom ham, som Attachéen var blevet varm. Han fulgte imidlertid kun distrait Samtalen ... Hans Øjne dvælede ved Miss Wilkens, der stod omgivet af en hel Stab af opvartende Herrer, hvoriblandt Advokat Linstow og den bestjernede Løjtnant. Høj og slank, som hun stod der halvt bortvendt fra sin Dansekavaller og talede med en ældre graahaaret Rangsperson, havde hun en Maade at se den gamle Mand op i Ansigtet paa — en Blanding af Beundring og frisk barnslig Tillid, der kunde smelte en Sten. Hun var virkelig et blændende Syn!

„Ah, jeg forstaar — — — De foretrækker Miss Wilkens," — udbrød Diplomaten leende — — „jeg ved jo, De hører blandt Ildtilbederne!" — og han fulgte Katharina Linstow med Lorgnetten, idet han gik nedover Salen ... Undervejs saa han Mr. Sidney staa alene, lænet til en Piedestal ved et af Vinduesgardinerne; han saa forstemt ud.

„Nu, Mr. Sidney, — vi more os med at anstille Betragtninger ... Vil De se en rigtig naragtig Figur — den Løjtnant, hun ... Miss Wilkens ... danser med."

Mr. Sidney saa ud, som han kunde æde ham.

Attachéen gik videre, og noget efter dansede han med Katharina, hvem han førte tilbords.

Soupeen serveredes ovenpaa, og Gjæsterne bevægede sig under brusende Musik opad Trapper, der var prydet med Bladplanter og Blomster, saa at man gik som mellem tvende Hegn.

Advokaten førte sin Hustru. Hun var paafaldende taus og kold, og det var hele Tiden, som hun vilde trække sin Arm bort.

„Hvad er det, Elise?“ — hviskede han.

„Intet!“

„Jovist ... Du vil jo ikke se paa mig ... Hvad? ... Du skulde nu vel ikke falde paa at være jaloux“ — lo han — „paa Miss Wilkens? — Ved Du hvad,“ — tilføjede han lidt efter — „dette er plagsommeligt ... rent ud plagsommeligt!...“

„Det var naturligvis, fordi denne Dame var optaget, — — — at jeg skulde nyde den Ære ... det er mig ligefrem til Plage!...“

„Elise! ... er Du gal? ... Du vil da vel ikke indbilde mig, at Du ikke bryder Dig om mig ... for dette!“ — Han tog en liden blaa, stærk vellugtende Blomst fra en af Blomsterpotterne. — „Den ligner Dig saa ... kun ikke, naar Du er vred! ... den kan opfylde et helt Hjem med sin

Vellugt, — det er dens Ynde ... og er ikke Du netop det for mig?"

„Ja Tak!" — sagde hun en Smule lysere i Blikket; — „men ude? — der har vi kun Sands for Pragtblomsterne ... Jeg, som troede, jeg kunde stole paa Dig fremfor Alle i Verden, Henrik!"

„Aa Snak, Elise!" ... Der blev ikke Anledning til yderligere Forklaringer, da de nu stod ved Randen af det glimrende med Geleer, Frugter og sjeldne Vinsorter opdækkede Bord, hvor Advokaten tog sig for at blive rent ud stormende elskværdig mod sin unge Hustru, — Noget, som snart indbragte ham Bemærkninger som: — „Man kan se, I er Nygifte!" ... „Det er en Ægtemand!" ... medens der samtidig hviskedes: — „Er der noget, som gaar af Fru Linstow? ... Hun ser saa alvorlig ... forstemt ud!"

Advokaten vendte hele Tiden Ryggen mod den Kant, hvor Miss Wilkens stod i munter Samtale, opvartet af den bestjernede unge Løjtnant, hvis Borddame hun var. Løjtnanten fouragerede midt imellem alle de distinguerede Herrer og Damer, der omgav Bordet paa denne Side, som en sand Baschibozuk for at finde netop det, hun af alt helst vilde have ...

„Miss Wilkens spørger, om Hr. Advokaten ikke vil drikke et Glas med hende? . . . Cypervinen staar henne hos Dem" — sagde han og bemægtigede sig Flasken efterat have iskjænket hans Glas.

„Med Glæde, Hr. Løjtnant!" — og han begav sig med sit Glas i Haanden op til hende.

„De synes ikke at ville se paa mig mere, Hr. Advokat! . . . jeg vilde blot være vis paa, at De ikke var blevet vred paa mig. — — Tro mig, naar jeg forsikkrer Dem om det! — jeg havde aldeles glemt, at Løjtnanten havde mit Løfte om Borddansen, dengang De engagerede mig . . . Dette Glas paa fortsat . . . urokkeligt Venskab, Hr. Advokat!" og satte det lille funklende Glas med Cypervin til Læberne. — — — „Nej, . . . jeg er ikke grusom, Hr. Advokat! . . . tager Dem ikke bort fra Deres søde, smukke, lille Hustru!" — vedblev hun, da han gjorde Mine til at ville opvarte hende med noget Ananasgelée . . . „jeg ser, hun venter paa Dem . . ."

— „Du burde ikke sætte op en Mine, saa man ser det tvertover Bordet, Elise!" — hviskede han vredt, da han var kommet tilbage til hende . . . „Er det ellers Noget, Du vil have?" — begyndte han atter i noget, der var ligt den forrige Tone.

„Nej Tak!"

„Ikke det mindste? . . . Jeg ved jo, Du vil have Noget! . . . kan Du ikke sige det . . . Naar det nu er mig en Fornøjelse at bringe Dig det! . . .“

„Jeg skal virkelig intet mere have, Henrik! . . . Lad Dig bare ikke binde her for at være elskværdig mod mig! . . .“

Han saa ikke det fine, sørgmodige Ansigt, der fulgte ham, da han gik.

Omgivet, som hun overalt var, af opvartende Kavallerer, havde Miss Wilkens trukket sig ind i det lille Sidekabinet, der for Øjeblikket var saa-godtsom opfyldt med Honoratiores. Hun stod i sin lysegule, rige Baldragt ved Bufféen og talte ivrigt med Mr. Sidney; — det mørklokkede Hoved og endel af hendes Figur saaes i det skraa Spejl over dem. De holdt hver sit Champagneglas i Haanden . . . „De ved jo, jeg nægter Dem intet iaften, Mr. Sidney! . . . Francaisen er Deres . . . men dette blir en hel Omordning paa min Balliste. — — — Tak mig nu for det!“ — og hun rakte sit Glas ud imod ham.

Hendes Blik var under den sidste Del af Samtalen, og medens han drak med hende, fæstet paa Attachéen, der nærmede sig hende. Som Mr. Sidney nu trak sig tilbage, tilføjede hun let:

„Og saa vil jeg bede Dem om selv at kjøre mig hjem iaften ... John er ikke saa forsigtig, som jeg troede ... vi holdt paa at kjøre paa Rogen igaaraftes igjen.“

Der gik et Glimt i Mr. Sidneys store, graa Øjne som et pludseligt Blink i en Is, idet han blot svarede med et Buk.

„Engang var De saa galant at sige, at det var for en Lanciers Skyld, som De vilde danse med mig, at De opsatte Deres Rejse, Hr. Attachée,“ hilsede hun denne. — „Nu ved jeg det bedre ... Ak, hvor man dog er svag for Smiger! ... Men sig mig nu oprigtig ... hvad er det, som kan tiltale en Mand som Dem hos denne moralske Sneklokke, Frøken Linstow, som De tager Dem saa af ... Er det, at hun danser saa godt? eller at hun har et saa respektabelt, klogt Ansigt? ... Det. er ikke let at vide, hvor en Roué's Smag kan falde!“

„Ser De, Miss Wilkens, hvert Land har sit ... Belgierne har Kniplinger, Russerne Kaviar, og her i dette Land kan man træffe paa Kvinder med en vis ren, enkel Duft ... som fra Oldtiden ... man skulde tro, man ikke var i Europa! ... Fra hende til Dem er der et Hop af Aarhundreder, — Fremskridt naturligvis!“

... „Og saa vandrer De i et Nu med Deres Tallerken i Haanden gjennem alle de Aarhundreder tilbage igjen til Frøken Linstow“ ... Hendes Bordkavaller, den hjemkomne unge Krigsmand, bragte hende idetsamme en Asiette med en eller anden udsøgt Delikatesse i Is, hvormed han havde banet sig Vej i den af Damernes Slæb yderligere besværliggjorte Passage.

... „Ved De hvad, Hr. Attaché! Naar De er rejst, vil jeg savne Dem som en hel Platmenage med Krydderi. Jeg vil komme til at kjede mig grueligt! ...“

Løjtnanten saa efter ham med en flot Mine. — — „Apropos!“ — udbrød han — „De har da vel ikke lovet den Herre Kotillonen? Jeg ved, det er fordringsfuldt ... men jeg rejser fra Landet igjen og skal leve i Lejr paa Mindet om Dem og dette Bal! Det staar i Deres Magt at give mig ogsaa en Kotillon at drømme om ...“

„Om Hr. Løjtnanten vil værdiges at tælle efter, saa blev det isaafald ikke mindre end tre Danse ...“

... „med Ballets Dronning! Jeg indrømmer, det er ufortjent Lykke for en stakkels Løjtnant, som skal rejse ud og kanske skydes paa en kold Mark ...“

Hun noterede ham smilende i sin Balbog. — „Ved De vel, at jeg gjør Dem et stort Offer ...

Kotillonen er forlængst bortlovet; men i Krigen gjælder jo Undtagelser! ..."

Hun gav ham sin Arm, da Gjæsterne igjen begav sig nedenunder, hvor Dansen atter var begyndt.

Ved Indtrædelsen i Balsalen mødte hun to mørke Øjne, der stirrede paa hende; — det var Ross, der havde ventet paa, at hun skulde komme. Han havde under Bordscenen flere Gange villet nærme sig, men altid fundet hende utilgjængelig; ... sidst havde hun draget sig ind i det lille Værelse imellem Notabiliteterne, hvorhen han i Øjeblikket ikke uden Ubeskedenhed kunde trænge sig frem ... Det var næsten, som hun flygtede for ham ... Gjorde hun det med Vilje?

Da Løjtnanten bukkede for hende, havde hun Valget mellem begge Sider af Balsalen. Hun valgte — hvad Ross med Hjertebanken saa — den, hvor han stod.

Idet hun kom lige ved ham, sagde hun i Forbigaaende med en Mine af Beklagelse:

„Desværre har jeg maattet afstaa Deres Kotillon, Ross ... til vor berømte Løjtnant ... paa Værtens Anmodning ... han skal rejse igjen saa snart ... De undskylder vel?" — Med disse Ord gled hun videre ind gjennem Klyngerne.

Idet han vendte sig om, saa han Pregel lige bag sig. Han stod og stirrede paa ham med et mat, spydigt Smil.

„Trøst Dig . . . han rejser ud igjen for at skydes," — sagde han.

„Tak! . . . Jeg synes ellers, Du skulde gaa hjem nu, Pregel!"

„Ja . . . den, som kunde det! . . . med en Flaske Champagne i hvert Ben . . . Hos mig gaar det aldrig til Hovedet" — forklarede han selvtilfreds. — „Men følg mig, Du . . . Sad jeg ved Pianoet, skulde jeg givet Dig hele Din Stemning . . ."

Ross vendte ham rafkt Ryggen; han var ikke i Humør til at høre paa det Vrøvl.

Idet Mr. Sidney bød Miss Wilkens Armen til Francaisen, yttrede hun:

„Ross hører ikke til de feterede iaften; — — jeg havde tænkt, at han gjorde mere af sig."

„Bah! — — Hver har sin Plads! . . . Her paa Bal er De Souverain, Annie! men vent, til han triumferer med sit Stykke, saa skal De se! Da har han Ret til at have Nykker; . . . smukke Damer og fejrede Poeter ligne hinanden i det Stykke. — — Forresten har De Ret! Der staar han med Armene

---

Gjorde mere af sig, var mere fremtrædende.

overkors som inde i en anden Verden; ... han ser paa os, tror jeg ... bare Blegghed og Øjne!"

Miss Wilkens mødte hans Blik; — det sprudede Haan og Harme, og han gik idetsamme uden at værdige hende mere Opmærksomhed tvertover Gulvet lige hen foran dem ind i Sideværelset.

„Vil De føre mig derind, Mr. Sidney! Jeg skylder ham Undskyldning, fordi jeg har berøvet ham en Dans. — — — Det kommer af al den Uorden, De har anrettet paa min Balliste!" — lo hun og saa op paa ham. — — — Hun skimtede Ross's raske, lette Skikkelse gaaende frem og tilbage inde i det inderste af de smaa Værelser, der kun var mat oplyst.

„Tror De, De kan skaffe mig lidt Is imidlertid, Mr. Sidney?" — —

Ross havde et trodsigt Smil paa Læben og og standsede af og til i Tanker foran et Maleri, som han vist ikke saa paa. Han vendte sig raskt om, da han hørte Lyden af en Silkekjole rasle let bagom sig og følte en Vifte lagt paa sin Arm:

„Jeg maatte ind og tale med Dem, Ross!... Naar jeg nu siger Dem, at jeg ikke har kunnet undgaa det! Den Francaise, jeg nu skal danse, var ogsaa før en Andens ... vil De se?" — og hun viste ham Navnet i sin Balbog. — „Men jeg

maa aligevel danse den med Mr. Sidney ... maa! — siger jeg ... Jeg vilde saa gjerne, De skulde forstaa mig; ... men en Mand, som De, ved ikke, hvad det vil sige at blive tvunget til noget." — — Hun stod saa sørgmodig, inderlig, bønlig.

Han havde just i dette Øjeblik staaet og hadet hende af sit fulde Hjerte og svoret at hevne sig. Nu greb han rask lidenskabelig hendes Haand:

„Mig behøver De ikke at give nogen Forklaring; — — naar jeg ser Dem saadan, forstaar jeg Dem altid, Annie Wilkens! ... Sig blot, hvordan jeg kan — kan være Dem til nogen Tjeneste?"

„Ved ikke at være vred paa mig. De ved ikke, hvor De piner mig med det ... og saa ... ved at give mig fuld Tillid! Jeg kunde nok fortjene det, ... jeg har ligget vaagen inat for Deres Skyld;" — sagde hun og vendte Hovedet halvt bort ... „Jeg har jo seet, at Deres Stykke skal opføres. — Jeg er saa urolig ... men kan ikke lade være at beundre den, som vover sig i Ilden!"

... „Vi tale om Ross's Stykke, som skal opføres," — forklarede hun roligt til Mr. Sidney, som kom med Is og igjen førte hende ind til Francaisen ...

Katharina saa Ross komme henimod sig; — hvor nødig ... nødig vilde hun ikke danse med ham

nu! Hun var pint i sin inderste Sjæl. Hun havde fulgt Ross hele Tiden og gjættet hans Tanker og Følelser. For lidt siden stod han saa febrilsk og uopmærksom; — det var vist et eller andet Nederlag hos Miss Wilkens, som gjærede i ham; — — og nu kom han lys, straalende med dette Ansigt, der ligesom tog hele Salen ind i sit ideale Spejl.

„Nu maa Du offre mig en Stund, Katharina, ... Du skal være den første, jeg siger det til! Der er egentlig Ingen, jeg skylder saameget som Dig ... Ingen, der saadan har forstaaet mig i Et og Alt som Du. Jeg har da ogsaa altid anseet Dig som min bedste og sikkreste Veninde ... Og det vil Du vedblive at være. Ikke sandt ... det lover Du mig! — Du er den Eneste, jeg betror mig til."

Hun blev koldklam; — det var, som Hjertet snørede sig sammen. Det hastige Blik, der skjød hen paa ham, var angstfuldt forskende, som det af hans Udseende vilde forudlæse hele Omfanget af, hvad han kunde have at meddele hende; men hendes Mine var uforandret og hendes Stemme let rolig, da hun sagde:

„Du gjør mig ganske nysgjerrig, Thomas!"

„Jeg har to Betænkeligheder ... Den Ene, at hun skal faa saa mange Penge; — men det stiller jeg strax som Betingelse: dem skal hun give Slip

paa! De Gamle faar finde sig i det . . . og saa er det, at jeg jo endnu ikke . . . Du forstaar, . . . jeg har ikke noget Grundlag . . . jeg kjæmper endnu for mit Navn; — det kan blive en haard Dyst i vore smaa Forholde . . . Kort og godt . . . vil Du raade mig — sæt Dig nu i mit Sted, Katharina! — skal jeg, bør jeg gjøre det strax? Jeg har en Trang til det, saa Brystet kunde sprænges . . . saa var det afgjort, klart! . . . Eller skal jeg vente, . . . til mit Stykke er gaaet, og det Slag er over, . . . da jeg kan have Begyndelsen til et erkjendt Digternavn at byde hende. Det er, ærlig talt, noget i min Stolthed, som strider mod at gjøre det ganske tomhændet og fremtidsløs."

„Du siger slet ikke Hovedsagen; — men jeg gjætter det."

„Aah! — jeg er saa vant til, at Du forstaar mig, Katharina! — Du kjender Frøken Wilkens. Hun er som sprunget ud af en mere farverig og ildfuldt begavet Race . . . Det er muligt, at Du ikke finder hende egentlig smuk; men jeg ser det . . . Hun har Livets Skjønhed og Rigdom og Ynde i enhver Bevægelse, — hun gir en Inspiration i hvert Blik, hvert Lune." . . . Medens han talte, stod Katharina og stirrede ind i den Livsillusion, som nu altsaa var brustet, — for bestandig, uigjenkaldelig brustet

for hende! Hun smilte bittert . . . hun maatte stille og velopdragent lade sig træde ned, uden at han engang vidste, at han stod med hendes Hjerte og hele Livslykke under Hælene! — Hun havde studeret Miss Wilkens, gjættet hende med Hadets hele Instinkt . . . hun nedlod sig til at bedaare og indtage med lav Smiger! — Hendes Blik faldt paa hendes Broders Hustru, som sad i Nærheden: — „Stakkels Elise! . . . saa det er derfor, Du er blevet saa stille — — ja, der lees ikke, hvor en saadan Kvinde herjer!" . . . Det var, som al hendes Smerte, al hendes Lidenskab blev opsuget af denne ene Tanke. Hun fæstede et Øjeblik sine dybe, alvorlige Øjne paa Ross, som han stod der og udbredte sig over Miss Wilkens, . . . de fik et Udtryk, angstfuldt, som hun saa ham stedt i en usigelig Fare . . .

. . . „Ja, hvad siger Du, Katharina?"

„Og det spørger Du mig om?"

„Du ser da, at hun er noget usædvanligt? . . ."

„Det ser jeg, Thomas!" — I Tonen laa noget koldt, som gav ham Følelsen af, at her mulig dog skortede paa fuld Sympathi.

„Jeg forstaar, Du holder haardnakket paa dit Regelrette! — — Hvorfor skal jeg bestandig skuffes

af Dig i den sidste Tid, Katharina! ... hver Gang jeg tyr til Dig! ..."

Annie Wilkens kom idetsamme straalende over Gulvet og tog ham op i en Tur i Kotillonen, som netop var begyndt.

„Frøken Linstow ser ikke godt ud iaften" — yttrede hun, idet han førte hende tilbage til hendes Kavaller, den bestjernede Løjtnant. Ross maatte medgive, at hun havde Ret; — det var mærkeligt, hvor det Ansigt kunde være forladt af al Farve!

Den næste Formiddag blev Katharina kaldt ind paa sin Fader, Konsulens Kontor. Dette var noget usædvanligt. Det plejede kun at ske, naar der var et eller andet vigtigt paafærde.

Hun fandt sin Fader spadserende frem og tilbage inde paa det med svære gammeldagse Møbler udstyrede Privatkontor. Han standsede og støttede sig med Haanden i Tanker mod det grønne Pengeskab, der stod ved Væggen indenfor Skindsofaen.

„Katharina," — sagde han — „læs det Brev!" — og han rakte hende det. — „Du ved, hvad jeg mener om det. Her er stor Formue ... Dannelse ... Karakter ... Du kjender ham selv." — Han stillede sig med Hænderne paa Ryggen ved Vinduet

og saa ned paa Gadefærdselen, medens hun læste. „Det er, om Du vil sætte Dig ned som Frue paa et Par Tønder Guld, forstaar Du ... en stor Stilling, som en Natur som Du vil vide at gjøre til den første, ialfald i den By ... Jeg antager, Du ikke har imod noget sligt. —— Nu, hvad siger Du?" — vendte han sig.

„Jeg er ikke saa heldig at holde af ham!"

„Aa Snak! — Du ser da vel, at det er en enorm Lykke, ... en af Landets første Formuer! — og en begavet Mand, forelsket i Dig opover Ørene. — Jeg synes, Du skal betænke Dig to Gange paa at støde det fra Dig, ... og det gjør Du da ogsaa, naturligvis. Tror Du kanske, det er hver Dag, en ung Pige ser saadant for sine Fødder?"

„Det er ikke andet end, hvad jeg tydelig nok lod ham forstaa, da han boede hos os."

„Du har jo netop selv sagt, at Du fandt, han var en Gentleman ud og ind" ...

„Ja, men det er ikke nok, Far!"

„Ikke nok?" — Den smukke Mand med det strænge Ansigt fik noget i sin Mine, der bebudede Uvejrsskyer. I Stilhed var Faderen stolt af hende indtil Forgudelse; men der var samtidig en stærk Spænding mellem disse to Viljenaturer, der husede sine Farer. — „Jeg har arbejdet i mange, lange

Aar paa at skabe noget for Dig og dine Sødskende — — og nu kommer det bare an paa, om Du vil række Haanden ud! . . . Jeg kan ikke nokſom lægge Dig det paa Hjerte . . . det er store Ting, Du nu skal afgjøre — det er ligefrem din simple Pligt ikke at vrage, uden Du har gyldige Grunde!"

Hun trak paa Skuldrene og rystede langsomt, næsten sørgmodigt, paa Hovedet: —

„Jeg kan det ikke!"

„Katharina!" — sagde han, og det begyndte at lyne i hans mægtige graa Øjne. — „Du er min Datter og ingen taabelig, uerfaren, sentimental Dukke; — jeg venter naturligvis, at Du tænker Dig om, før Du bestemmer Dig."

„Det er bestemt, Far!" — Den Mine, hvormed hun saa ham i Ansigtet, var fuldstændig urokkelig.

„Det er naturligvis denne poetiske Ross, som Du har forgabet Dig i!"

Det var første Gang dette udtaltes direkte; — i den lette, halvt spottende Tone, hvori han ellers omtalte Thomas Ross, dirrede der altid en dybere Understreng.

„Fra den Side er der ingen Fare!" —

„Du bedrager enten Dig selv eller mig, Katharina!" — udbrød han med dirrende Stemme

— „han har nu alt i mange Aar forskruet Dig, fornuftige Pige, med sit moderne Vrøvl ... Det maa have en Ende!"

„Du kan være rolig for, hvad jeg siger, Far! ... Du vil med det første faa høre, at han er forlovet med den engelske Miss Wilkens."

Det var tydeligt, at dette Katharinas Svar kom ham overraskende ... Der var desuden noget i Datterens Væsen idag, — i hendes kolde Bestemthed og usædvanlige Blegheb, der vakte hans Opmærksomhed, og hans skarpe Øjne hvilte en Stund forskende paa hende. Idet han gik hen til sit Arbejdsbord, sagde han:

„Det blir altsaa en Grund mere til at handle fornuftigt ... Jeg har nu sagt Dig min Mening, og Du bør ikke slaa Vrag paa din Faders Raad ... Vi kan opsætte en Uge med at svare ... saa faar Du Tid til at tænke Dig om" ...

Idet hun skulde gaa, spurgte han:

„Er Henrik hellerikke kommet idag?"

„Endnu ikke, Far!"

„Er han gaaet fra Forstanden ... eller hvad bestiller han — kan Du sige mig det? — Han skulde været her allerede i flere Dage for at ordne vigtige Sager ... Han er hellerikke paa sit Kontor — Folk kommer hid til mig og spørger efter ham

midt paa Formiddagen . . . Det skal kanske betyde moderne Forretningsførelse. — — Han var naturligvis paa Bal inat!"

„Jeg skal give ham et Bud om, at Du venter paa ham." . . .

Da Broderen noget sent kom, var Konsul Linstow gaaet ud.

„Jeg vil sige Dig, Fader er utaalmodig . . . jeg forstaar ikke, hvorfor Du vil udsætte Dig for dette" —

„Aa ja," — sagde han indrømmende — „det har været uheldigt. — Jeg vil ønske, at Fader kom hjem snart!" — udbrød han utaalmodigt og saa paa sit Ur . . . „jeg har lovet mig ud paa en Kjøretur Klokken tre."

. . . „med Crawbys?"

„Ja."

„Jeg saa rigtig paa Dig igaar, hvordan hun stod og saa Dig op i Ansigtet og gjorde sig selv ubetydelig for at smigre Dig . . . Jeg troede Du var for stolt en Mand, Henrik! til at ville hægte Dig fast i Rækken af disse Frøken Wilkens's Beundrere" . . .

„Jeg morer mig med hende, det er en kvik

Pige, — det maa da være fuldstændig uskyldigt og ikke noget at sige paa!"

„Synes Elise ogsaa det?"

„Naar det er fuldstændig uskyldigt, saa er det bare naragtigt af en Kone at gjøre Ophævelser for Sligt!"

„Ja, det maa I to om; — — men den, som har en Kjærlighed . . . en Lykke, . . . burde vogte sig for at tabe den."

„Har Elise været oppe og beklaget sig?" — spurgte han heftigt.

„Nej."

„Hun har siddet oppe inat og skrevet mig til, — jeg fandt Brevet paa min Pult . . . Hun græder over vor tabte Kjærlighed, siger hun, og mere af den Slags . . . det er den pure, dumme Jalousi!"

„Og saa vil Du aligevel ud at kjøre med" . . .

„Ja netop! — Giver man først en Gang efter for sligt, saa er det indført, at jeg skal gaa med Skylapper overalt, hvor der er Damer. Desuden, jeg er ikke af dem, som vil under Tøffelen — — jeg vilde komme til at hade mit hele Ægteskab, om det skulde gaa for sig paa den Maade! . . . Jeg opfatter dette rent ud som en Principsag. — Hun skal finde sig i det."

„Er Du vis paa, at hun gjør det?"

„Bah!" — sagde han, idet han gik ned for at møde sin Fader. — „Jeg skal sige Dig, ... alle disse snille Ægtemænd, som ere under Tøffelen, blir altid for mig nogle ubetydelige Kræ!" — Der laa en lidenskabelig, kold Linstow-Bestemthed i hans Ansigt.

Da Advokaten om Aftenen kom hjem, havde hans Hustru Hovedpine; — — hun var gaaet tilsengs.

Ved Frokosten bemærkede han, at hun havde opsat sit blanke, sorte Haar under den nette Morgenkappe paa en anden Maade end ellers; hun havde hidtil baaret Haaret i en glat Opsætning, hvorved det fine, regelrette Ansigt vandt i Karakter; — ialfald havde han i Forlovelsesdagene sværmet for det saaledes ... Hun saa bleg og forvaaget ud; Advokaten syntes, hun havde noget rørende skjønt ved sig; men han holdt sig haard.

„Du har forandret ved dit Haar, Elise?"

„Ja, jeg fik Lyst til lidt Forandring."

„Det var dog smukkest, som Du havde det før."

„Det mente nu Du; men hjemme syntes de, at jeg burde have Krøller; — Smagen er saa forskjellig, ved Du!" — Hun sagde dette med et ven-

ligt Emil, idet hun rakte ham Kaffekoppen, som hun selv, som sædvanligt, havde tillavet.

Der svævede et Par Indvendinger paa Advokatens Læber; men han fandt det rigtigst at tie.

„Nu, — Du taler ikke om Turen igaar — — morede I Eder?"

Han studsede lidt; men han saa, at hun spurgte for ramme Alvor — der var ikke Tanke af Ironi.

„Ja vist! — — — Jeg synes nu bedst om Haaret paa det gamle Vis" — sagde han, som han satte Stolen ind til Bordet for at gaa . . . „Men Du er jo ellers klædt til at gaa ud?"

„Ja, jeg vil gjøre nogle Visiter; — det blir dog kjedeligt i Længden at sidde alene hjemme hele Formiddagen. For Dig er det en anden Sag . . . Du har Kontoret og halve Verden at tale med" . . .

Advokaten begyndte igjen at blive utryg paa hende; men hun yttrede det saa naturligt, og disse Visiter til Veninder havde hun ofte talt om . . .

„Saa mor Dig da, Elise!" — sagde han og gik, som han plejede, hen og kyssede hende, før han skyndte sig ned paa Kontoret.

Det forekom ham dog, som hun var lidt ander-

ledes aligevel idag, end hun plejede; men sit Program havde han da aligevel gjennemført som en Mand!

IX.

Den Aften var kommet, da Ross's Stykke skulde opføres, og at dette imødesaaes med adskillig Spænding, kunde man forstaa af den Rift, der var om Billetterne.

Ross, der i de sidste Par Uger havde tilbragt saagodtsom hver Dag mellem Kulisserne med at overvære alskens Prøver, var i den Tid blevet baade Skuespillernes og Skuespillerindernes Yndling. Han havde paa sin ildfulde Maade præket, demonstreret, forklaret og spillet Scener for dem saalænge, til disse modtagelige Kunstnernaturer vare revne med, — og Stykket, der i Begyndelsen havde vakt en vis Tvivl, saaes nu i et fuldkommen enthusiastisk Lys. Pregel havde selv indstuderet Sangene. Elskerinden, hvis Rolle hovedsagelig bar Stykket, havde faaet Følelsen af, at hun dennegang førte en ny, stor Sag frem paa Bræderne. Hun var i Fyr og Flamme og opbød alt sit Talent; — Ross blev ikke træt af at beundre hende.

Sammen med Pregel havde han taget Plads i en af de lukkede Loger nær Scenen, som de Spillende gjerne benytte i Mellemrummene. Hans Blod bankede, saa han selv hørte det, under den festlige, forventningsfulde Stilhed, som hersker i det Øjeblik, Teppet gaar op, Lamperaden dæmpes og Lysekronen forsvinder i Taget, — før En endnu ret skjelner inde paa Scenen. Han saa indover Publikum . . . did hen, hvor Kirstine sad gjemt i Halvmørket. I Crawbys Loge var næsten alle de, han plejede at møde hos dem, samlet iaften, og Miss Wilkens sad og saa ind paa Scenen, hvor Stykket aabnedes med, at Heltinden sad ved Pianoet og nynnede til en af Pregels Melodier. Skjønt halv overhørt, tog det sig nok saa godt ud.

Midt i Parkettet saa han hele den Linstowske Familie.

„Ser Du Konsul Linstow!" — vendte han sig til Pregel — „det er sandelig for stor Ære, han viser mig; han er ellers aldrig i Theatret."

Men Pregel hørte kun paa sin Sang og blev mut, da der ikke applauderedes.

„Trøst Dig," — sagde Ross — „den var gjort at offres op; — det har jeg altid indseet, men ikke villet sige Dig! — — — — Hu! hvor han spiller! Tænk, Bæstet brøler! . . . her, hvor han

netop skulde tale sagte! ... hemmelighedsfuldt, saa hun maa gribes af det ... Hm, — vi to skal tale et Ord sammen!" — Han fulgte spændt hver Replik, hvert Ansigt, hver Gestus derinde paa Scenen, begyndte næsten uvilkaarlig at spille med, oplevede Skuffelser, der gjorde ham bleg, og overraskedes igjen paa uventede Steder af en Udførelse, som gjorde ham saa varm og stolt, at han i Selvforglemmelse holdt paa at vende sig ind imod Publikum.

Lige idet han gik ind i Theatret, var han strøget tæt forbi Løndal, som havde seet paa ham med en irriterende, overlegen Mine; og den Beslutning stod nu fast hos ham, at han ikke vilde være beskeden, men komme frem paa Scenen, hvis Forfatteren blev fremkaldt.

Orchestret spillede det paa Plakaten annoncerede Musiknummer; — Teppet gik op igjen og atter ned; — men Publikum forholdt sig stille, og Ross skjulte en Smule Forstemthed under en ivrig Samtale med en af de Rollehavende om hans Spil, som han roste.

„Publikum hos os er altid trægt! — det vil tænke først" — bemærkede en af Direktionen, der et Øjeblik kom ind i Logen til ham. — „Jeg synes,

de kunde have klappet nu ialfald ... Skuespillerne behøve altid lidt Opmuntring."

Teppet gik igjen op. Det var her, man skulde komme under en sand Hagl af dristige nye Tanker i en Kvindes Mund og Vendinger fulde af Knaldsats; ... det var her, Slaget efter hans Mening stod, og han fulgte det med hele sin Sjæl ...

Linstows Bemærkning til Datteren, der sad stille og bleg, var:

„Og for sligt opgiver man sine Studier ... Pojt og Snak op og ned ad Væggene! — — Jeg havde dog ventet mig noget Andet af din Ven Ross!"

„Jeg for min Del har fraraadet ham at lade dette opføre. — Jeg gik kun hid iaften, fordi jeg havde lovet det; — men Digter er han!"

„Saa Du tror det? ... dette er ialfald den rene Pinebænk!"

... „Det kan man se ogsaa af dette Stykke — med lidt god Vilje" ...

Katharina sad som et Bytte for sin Sindsbevægelse. Hun saa nu for sig det Syn, som hendes Fantasi saalænge med Skræk havde anet: Publikum ifærd med at bryde løs over det Hoved, hun havde kjærest i Verden! ... Hun havde en Følelse, som hun skulde lægge Hænderne over det

for at beskytte det, bøde af mod Slagene, mod Forhaanelsen — — som hun kunde staa op i vild Angst og raabe: Han er et Barn! — — I ved ikke, hvilket Barn han er ... det er en stor Fremtid, som staar paa Spil, som forlanger Hensyn ... Skaansel! — — — — Alt det, som havde gjort hende saa bitter, al sin stolte Fortørnelse og Harme, fordi hun følte sig forsmaaet ... at hun i sit stille Sind havde besluttet ikke mere at have noget med det, som vedkom Thomas Ross — havde hun i disse spændende Timer glemt, ... glemt Miss Wilkens, som i en slig Stund var istand til at sidde og le og smaasnakke. — Hun saa op imod Logeraderne, som om hun ventede en Lavine styrtende ned.

Da Teppet efter tredie Akt var faldet uden Spor af Meningsyttringer, følte hun sig saa lettet — saa glad taknemmelig, saa saa lys ud. „Det er dog et godt, højmodigt Publikum, vi har" — tænkte hun; — „det ved, at det her skylder Hensyn ... at det dog er en Poet, der har begyndt at faa dets Tiltro, det har for sig!" —

Elskerinden havde to Gange været oppe hos Ross og straalende spurgt om, hvorledes han syntes om hendes Spil ... Efter tredie Akt kom hun ikke. Hun havde udviklet en Lidenskab og Glød,

der skulde indbragt hende hele Husets Bifaldsstorm, og sad nu inderlig skuffet og ærgerlig inde i Garderobeværelset: Det var hverken hendes eller Ross's Skyld, at her ikke blev klappet iaften! — udbrød hun. — — — Ansigterne derinde mellem Kulisserne vare gjennemgaaende mattere, Bemærkningerne blev stedse varsommere; — det forholdt sig virkelig saa, at man trængte til en Opmuntring.

Pregel havde trukket sig hen i Crawbys Loge, hvor man ivrigt roste hans mageløse Melodier. — „Skade, at de skal komme saa rent bort i dette vidtløftige Stykke!" — udbrød Miss Wilkens med undertrykt Gispen — — „ialfald ser det ud, som Publikum" ...

„Aa, Publikums Dom! — hvad bryder jeg mig om den. Jeg er fremdeles af den Mening, at Stykket er udmærket godt; men rigtignok har jeg altid gjort det Forbehold, at det maatte være dramatisk ... Den Side er nu ikke min Sag!"

„Tror De, der vil blive pebet?" — spurgte hun nysgjerrigt.

Sidneys varme engelske Hjerte havde netop nu efter tredie Akt drevet ham til at ville demonstrere; men som han lavede sine smalle, lange Hænder ifærd med at klappe, havde Miss Wilkens sagt:

Gispen, Gaben.

„Saa lad det dog være, Mr. Sidney! — — De forstaar da vel, at Stykket er" ... hun gjorde en Grimace.

Sidney løftede desuagtet igjen Armene, men standsedes ved et fortørnet Blik:

„Jeg maa frabede mig, at De lader Deres Ædelmodighed prostituere os Alle!"

Ross sad nu ensom inde i den sprinklede Loge. Muligheden — den Mulighed, han altid havde holdt borte fra sig, aldrig villet se — var begyndt at dæmre frem for ham. Det kom som en fortnende Svimmel, hvori han begyndte at se sin Moders Ansigt — tydeligere og tydeligere; — hun saa bleg og sorgfuld ud ... fattig, ... nødlidende! ... Dette blev tilslut utaaleligt at stirre i. Han saa henover Publikum, der sad i Rader med alvorlige, gravitetiske Dommerminer; — hans Liv og Død beroede paa, om de vendte Tommelfingeren ned eller op ligesom i gamle Tider i Amfitheatrene. Det var pludselig, som om der brød en Jøtulmagt løs indeni ham, — af Trods, — af kold ironisk Spot ... en Trang til at le højt, haanligt henover alle disse Spidsborgere! ... Nu vidste han, hvorledes de skulde have det ... i et næste Stykke skulde han give dem noget ganske anderledes at

bide og tygge i — og ovenikjøbet narre dem til at klappe!

Han afbrødes af et Par af Skuespillerne, der vilde hilse paa ham, før de gik, og derpaa af Pregel, der var kommet ind for at sige, at han havde maattet love at følge med Crawbys hjem. Da ogsaa sidste Akt sluttede under Stilhed — den langsomme, tørt gnissende Lyd af Teppet forfulgte ham siden hele Natten — bemærkede han:

„Det skulde ikke undre mig, om man ovenikjøbet peb iaften!"

Der lød idetsamme et Par enkelte Piber øverst oppe fra, og Pregel greb lidt forskrækket efter sin bredskyggede Kunstnerhat.

„Nu, nu . . . Du er dog vel ikke bange for, at man skal overfalde os her i Logen, Pregel?" — spurgte han spøgende. — „Jeg skal betro Dig Noget . . . der har aldrig været nogen virkelig Dramatiker, uden at han har gjennemgaaet hele Koncerter af den Slags!" —

„Jeg har altid beundret dit Mod, Ross!" — svarede han med Hatten paa det blødlokkede Hoved og skyndte sig ud.

Gnisse, knirke.

Ross gik ned for at takke de Spillende. De Fleste var enten borte eller i Kaaber og Overtøj ifærd med at gaa; — det var mærkeligt, hvor hastigt der var bleven tomt! Han følte, at Rotterne forlod hans synkende Digterskib ... Han stod en Stund foran Udgangsdøren og betænkte sig, om han skulde vente endnu lidt med at gaa ud i Foyeren gjennem Publikum hen til den Loge, hvor han vidste, at Kirstine ventede paa ham. Han aabnede den derpaa raskt. Over hans udtryksfulde Underansigt laa et energisk Drag, der ikke altid var fremme; — der var noget over ham af en Sjømand i Uvejr. Han kom gjennem Trængselen hen lige ved Siden af Miss Wilkens, der i sin hvide Peltsværkskaabe netop rakte Sidney sin Arm, medens Tjeneren kom bagefter med alskens Shawler. Mr. Crawby ledsagede sin Hustru. Man standsede og hilsede ham varmt: Han maatte se ud til dem ... endnu imorgen! — paastod den gamle Gentleman, og Mr. Sidney takkede ham med et Haandtag for Aftenen. Miss Wilkens's Ansigt bar derunder et Udtryk af Utaalmodighed:

„Lad os skynde os, om De behager, Mr. Sidney! — her blæser en iskold Træk!" — og med en rask Forbøjning yttrede hun: — „De undskylder vel, at vi ikke takker Dem nu, Hr. Ross! ... her er saa

bitterlig koldt, og Mama blir altid forkjølet i Theatret!"

Ross tog Hatten af, hilsende temmelig overdrevent; han havde ventet et eller andet Tegn ... blot et af de kjendte, kjække Smil, eller et Blik.

Hans Rolighed havde faaet noget endnu mere blegt over sig, da han kom hen til sin Søster, som han fulgte hjemover.

„Du indser, at jeg har gjort Fiasco!" — brød han Tausheden.

„Jeg synes heller, det staar uafgjort — — Publikum har jo slet ikke udtalt sig" — indvendte hun trøstende.

„Det var fuldstændig Fiasco ... det nytter ikke at sætte Sløjfer paa den Ting. Det slaar nu engang ikke an — — og saa falder man, forstaar Du!" — tilføjede han koldt.

„Du tager Alt saa yderligt, Thomas!"

„Aldeles ikke, — jeg tager det ganske koldblodigt; ... men ... man er ikke kvit mig med dette!"

Da de kom hjem, saa de ude fra Haven, at Stuen var stærkt oplyst; — Fru Ross havde et usædvanligt Talent til med smaa Midler at gjøre det festligt.

„Stakkels Moder," — sagde han — „hun venter nok alt Andet, end hvad jeg har at bringe!"

Hun stod i Døren, da han kom ind, og læste strax Alt i hans Ansigt. Hun gik hen og slog Armene om ham.

„Nu, hvordan er det gaaet, Thomas?"

„Aa, — — ikke som jeg havde ventet, Mo'r!"

„Er det rigtig galt?" — spurgte hun og trykkede ham fastere.

„Publikum var stum som en Mur hele Tiden — — et Par Smaagutter i øverste Rad peb tilslut en Smule ..."

„Men Stykket kan jo for den Sags Skyld godt komme til at gjøre Lykke iovermorgen!" — mente Kirstine.

„Umuligt, det ser jeg bedre end Du. Det har været en Skuffelse for dem Alle og blir ikke opført mere — det er kort og godt Sandheden" ... „Det er saa ondt at komme med dette til Dig, Mor!" — udbrød han og trykkede hende atter til sig. — „Men Du skal nok se, det skal gaa aligevel — — — jeg har lært det Utrolige iaften ... „Saalænge slaar de mig, til jeg slaar dem"!" — og han begyndte at gaa frem og tilbage og smaaplistre, idet han af

---

Plistre, fløjte.

og til afbrød med en Bemærkning: — „Stykket mangler dramatisk Bygning! . . . Endnu imorgen, Mo'r! begynder jeg paa et andet, det skal oprette Nederlaget. —— Det er forbausende, hvor jeg har været blind, stærblind! — — Det er kanske ogsaa noget af det, Katharina har havt paa Anelsen; — hun var der iaften ... Nej Tak, Mo'r, jeg vil ikke have Mad ... det er Synd, at Du skal have gjort Dig saa megen Umage med Aftensbordet — — og Blomsterne!" ... Han lagde sig i Sofaen med Panden mod en Pude ...

Moder og Søn sad alene i Stuen. Det var blevet over Midnat; Stueuret pikkede, medens hun af og til smaasnakkede for ham, — — talte om ham som Digter, hvad hun ellers aldrig plejede at indlade sig paa. Han følte, at hans kloge, hjertestærke Moder baade troede og haabede paa hans Digterkald; — det var den største Trøst, han i denne Stund kunde rækkes. Og hvor klar og dyb var ikke hendes Tanke, medens hun uden at vide af det kunde hente op af sit Indre, som af en Brønd, Udtryk saa skjønne og træffende! Han havde jo vidst det før, men aldrig forstaaet det slig som i denne Aften, da hun sagde: — „Du har megen Enthusiasme, Thomas, men liden Følelse; — det er den, som skal udvikles hos Dig! ..."

„Det har været en streng Aften baade for Dig og mig, Mo'r!" — han laa med Haanden under Kinden og stirrede ud i Værelset.

„Saalænge jeg ser, at dit Mod er oppe, Gutten min, — er der ingen Fare; og nu tænker jeg, Du lægger Dig og stoler paa Vorherre, som har hjulpet baade din Fa'r og din Mo'r før Dig ... Jeg vil se en stærk Søn!"

Den samme Aften kom ogsaa Advokaten og hans Hustru hjem fra Theatret. Han var paa det Rene med, at Stykket var daarligt, og havde desuden en Eftersmag af, at Heltinden var et Forsøg paa at give Miss Wilkens.

Thebordet stod hyggelig dækket derinde; men Advokaten var taus af sig. Han var mere grætten, end han egentlig vilde vise hende, idet han nemlig var bleven hindret fra at modtage en munter liden Indbydelse, som han havde faaet i Foyeren, til at følge med ud til Crawbys, fordi han skulde kjøre sin Hustru hjem.

„Hvordan vil Du have Theen, min Ven, — svag eller stærk?"

„Som Du vil ... det er ligegyldigt." — Han tog Koppen og sad grundende og rørte op i den.

„Du glemmer Fløden ...“

„Nu, saa!“ — men han tog den ikke.

„Du maa spise, min Ven. Jeg er alt færdig, Du, ... det er sent.“

„Nu, hvad synes Du om Stykket?“ — begyndte han.

„Aa,“ ...

— „om Heltinden?“

— „kjedsommelig larmoyant; — hun skulde naturligvis betænkt, hvad hun indgik paa, dengang hun giftede sig.“

„Det var da hellerikke saa godt at vide.“

„Du har Ret, ... Fejlen er virkelig den, at vore unge Piger ikke har Spor af Begreb om, hvad det vil sige at være gift ... Bagefter nytter det ikke at holde Larm, — om En blir aldrig saa skuffet!“ — Hun sagde det, som hun holdt paa at sætte en Blomsterpotte hen fra Gardinet for at bevare den for Nattefrosten.

„Hvad, Du mener da vel ikke? ... Du er da vel ikke vred paa mig ... fornærmet?“

„Aldeles ikke, min Ven!“

„Elise! — — angrer Du, at Du er gift med mig?“

„Langtfra ... hvor kan Du tro det! ... Jeg kommer til med Tilfredsstillelse at gjøre min Pligt

og mere end det; . . . men" — hun kastede en Rosenknop paa Gulvet og traadte paa den — „Blomsten er borte!" — Advokaten syntes, Foden blev som af Jern; han havde aldrig seet et Menneske se saa haard ud.

Han sagde Intet, men tog et Lys og gik ned paa sit Kontor. Der sad han til sent den Nat ... En Illusion, — den skjønneste og bedste, Livet ejer — var sprunget i hans Hjem. Det var, som den rette Sol ikke længer skulde skinne ind i det. Der var bleven saa mørkt og tørt med Et ...

Om Morgenen kom hans Hustru bekymret hen til ham; — han saa bleg ud.

„Du forstaar at hevne Dig, Elise!" — sagde han bedrøvet.

„Du ta'r Fejl, Henrik! ..."

„Skal vi ikke mere blive lykkelige, Elise?"

„Aa, det var jo bare en ung Piges Romantik fra min Side — det indser jeg saa godt . . . Jeg er da hellerikke bare et Rosenblad, og Du ingen græsk Gude-Statue. Det er godt at være kvit dette overspændte ideale Snak, vi faar ind i Opdragelsen; ... men det koster jo at komme over det og faa fat i Virkeligheden! ..."

Advokaten svarede ikke; — han havde faaet en

venlig, god, for Livet resigneret Hustru, istedetfor hende, som han med Jubel havde havt paa sit Fang!

X.

Det gik, som Ross havde sagt, — hans Stykke blev ikke opført mere, og han modtog i den Anledning en Tilmeldelse af Direktionen. At der desuden vilde vanke alskens Kritiker i Pressen, var han forberedt paa, og for at undgaa unødigt Sindsopror tog han strax koldblodig fat paa sit nye Arbejde. „Naar man saa mindst mulig til baade Folk og Aviser, maatte man dog kunne undgaa at ærgre sig!"

Allerede den næste Dag kom imidlertid hans Fætter Anton op til ham med en Avis og et Ansigt fuldt af stille Fortørnelse.

Den indeholdt en overlegen affærdigende Artikkel mod Theaterdirektionen, som af en kunstig opskruet Opinion om Hr. Ross's Værd som Poet havde ladet sig trykke til at antage et Produkt, der i saa høj Grad blottede baade Umodenhed og svigtende Digterevne. „Overhovedet" — endte den spottende — „er en Forfatter, der engang har gjort en heldig Debut, at ligne med en netop optrukket Flaske, der har overrasket med en usædvanlig Bouquet

---

Fang, Stjød.

og Smag. Publikum, det store voxne Barn, er meget nysgjerrig efter at vide, hvad der yderligere kan ligge i Kjælderen, og meget sangvinsk i sine Forventninger; men skuffes det, kaster det uden videre harmfuldt Flasken bort uden saameget som at se til den Kant. Der ligger mangen saadan knust Bouteille og overtænker sin Skjæbne paa Boghandlernes Lofter og i Theater-Archivernes Hylder."

„Nu, hvad synes Du?" — spurgte Agenten.

„Der er Intet at synes om det ... en offentlig Mand maa finde sig i, at man kaster tilmaals efter ham. — — Det er forresten ikke værdt, at Du netop lader Moder se det, — hun kunde ærgre sig."

Medens Fætter Anton troede Alt vel og stolprede plistrende ned ad Trappen igjen, var det anderledes oppe hos Thomas. Der gik et helt Uvejr indeni ham. Hans første Følelse havde været en indigneret Forbauselse — over, at man overhovedet virkelig endnu vovede at omtale ham paa en saadan Maade! Han havde troet sig hævet — ialfald over den Slags! — nu. Dette var forresten ikke Løndals Stil; men vel En, som han havde inspireret ... „Det blir naturligvis læst rundt om ... En er jo som spyttet paa for hele Byen!" — —

— — „Ho ho! — saa Du ærgrer Dig, Thomas! — Nej Tak — den Glæde skal han da ikke

have!" — — Med disse Ord kylede han Avisen hen i en Krog og begyndte foran Spejlet med Omhyggelighed at knytte et nyt, stribet Halstørklæde.

Han skulde dog erfare, at Kritiken denne Gang ikke agtede at standse saa let. Det begyndte formelig at udarte til en systematisk Forfølgelse gjennem forskjellige Presseorganer, idet Spørgsmaalet efterhaanden vendtes fra selve Stykket til en tilsyneladende højst upartisk, men nedrivende Undersøgelse om Gyldigheden af hans hele literære Virksomhed.

At disse Udtalelser gjorde Virkning, var ikke til at tage Fejl af. Han saa det paa sine Omgivelser, paa Antons og Kirstines Ansigter, paa Tante Rissas bekymrede Mine, og han kunde ikke undgaa at bemærke det ude i Byen — det var mærkeligt, hvor man glemte at hilse ham!

De første Artikler var han dog kommet nogenlunde over. Men dette daglige, sejgpinende Dryp begyndte at overgaa Taalmodigheden ... Man vilde tydeligvis ikke se, — blot ganske nøjagtigt træde ham ned og slette ham ud af Jordens Overflade! Hvor kogte ikke hans Blod efter at svare, — — istedetfor saadan at staa og maatte finde sig i, at man skjød Pil paa Pil i En uden at skulle kny — — at se sit Navn rammes og falde ned Stykke for Stykke!

Han holdt paa at gaa op i alle disse Ærgrelser og Sindsbevægelser, -- hans Dag gik med paa dem, hans Humør blev irritabelt, saameget mere som han maatte indrømme Kritiken, at der virkelig havde været store Fejl. Efterhaanden, som han begyndte at indse dem, steg samtidig Følelsen af hans Evne frem. — At der dog var et Sandskorn af Ret i alle disse Angreb, var igrunden befriende, — og Tanken om næste Gang at undgaa disse Skjær satte Staal i ham... „Naar Alt kommer til Alt, har de kun én Maade at ruinere mig paa, og det er, om de opnaaede at ærgre mig slig, at jeg ikke aarker at arbejde! Og nu gjælder det... Altsaa fremad!" — Og han var fra nu af Jern.

Kirstine havde alt et Par Gange udtalt sig til sin Moder om, at Katharina i den sidste Tid ligesom trak sig tilbage fra dem; men Fru Ross, der saa klarere i Forholdet, undskyldte hende og mente, at Katharina nu havde saa mange Pligter i sin egen Kreds.

Efter det Udbrud, Katharinas Følelser tog hin Theateraften, havde hendes Sind igjen, som før, lukket sig for Alt, hvad der vedkom Ross, — haardt og bestemt. Dette var Blade af hendes indre Livs Bog, der maatte forsegles en Gang for alle. Hun vilde virke og blive et nyttigt Men-

neske; — hun satte sig med en vis Lidenskabelighed ind i den Tanke.

Der stod i en ensom Time foran det grønne Bogskab oppe paa hendes Værelse et sidste Slag inde i hendes Bryst: Hun havde taget frem Ross's Portrait fra Gutteaarene... Det var taget paa Glas. Da hun havde løsnet det ud af Rammen, stod hun en Stund og saa paa det, indtil hendes Øjne blændedes af Graad. Der faldt en Taare ned paa Billedet. Da slettede hun det raskt ud, ... omhyggeligt, ... indtil der ikke var Spor igjen at se.

Som hun stod der med den tomme Glasplade, paakom der hende en Følelse af heftig Anger. Portraitet kunde dog uden Skade have ligget der i Skuffen, ... vendt, længst inde og underst — til engang, naar hun blev gammel, ... ensom ... hvidhaaret... Der hang saamange Minder sammen med det... saa jublende Forventninger! Det blev alligevel hendes Livs rigeste Minde, — den Tid, hun egentlig havde levet...

Hun troede ved at holde Glasset mod Lyset endnu at se en Anelse af Omridset — og lagde det saa i Rammen ned igjen. — — —

Det, som ikke lidt forundrede hende, var den Iver, hvormed hendes Fader fulgte, hvad der blev

skrevet om Ross. Han gned sig ordentlig i Hænderne, naar der kom noget rigtig drøjt. Dette var stik imod hans hele Væsen ellers, og det plagede hende at se ham slig; det var, som han tabte noget af sin vante tunge Værdighed ved det. Dette smaalige Had hos ham var hende tillige saa uforklarligt; thi saadant laa dog saa aldeles udenfor hans Karakter!

Ross havde i denne Tid ikke havt videre Lyst til at gaa ud til Crawbys, og, da han saa en Dag kom der, traf det sig saa uheldigt, at der ikke var Andre at faa itale end Mrs. Crawby. Hun sad i en Pudestol, der var rullet hen til Vinduet, med en Skammel under Fødderne og en Bog paa Fanget og gav af og til Papegøjen i Buret et Sukkerstykke af en Skaal, der stod lige ved paa en af Etagererne i Blomsterbordet. Hun rakte ham særdeles venligt Haanden og beklagede meget, at han idag bare skulde træffe hende; baade hun og hendes Mand havde daglig savnet ham.

„De ved ikke, hvor gjerne vi havde seet Dem netop i denne Tid."

Nu først bemærkede han, at hun saa forgræmmet ud ... „Sidney er ikke rask" — forklarede

hun — „han er blevet saa underlig melankolsk, og vi se ham saa lidt nede hos os om Dagene... Crawby frygter for, at det kan være en Følge af hans Fald paa Kjøreturen i Vinter — og jeg har ikke modsagt ham;... men jeg tror nu, det kan stikke i noget Andet. Jeg har ikke villet sige ham det... det er saa ondt, naar Børnene ikke forliges ... men jeg er bange for, det er rent ud Uvenskab; — han taaler næsten ikke et Ord af Annie ... Der er Ingen, som forstaar at tale med ham som De" — hviskede hun bevæget — „kunde ikke De... prøve paa at virke paa ham. Annie er saa ulykkelig over det!"

„Jeg skal gjerne forsøge mit Bedste, Mrs. Crawby — Er han ovenpaa nu?"

„De maa endelig ikke lade, som De har hørt Noget"...

Ross tog Trapperne i nogle Skridt og bankede raskt paa Døren.

„Hvem der?" — lød det barskt.

„Mig — — Ross!"

„Aa, — saa! — — Velkommen, Velkommen! — Hvem har De talt med dernede?"

„Med Deres Moder — — Deres Fader og Miss Wilkens er ude"...

„Nu saa!" — udbrød han lettet og drog ham ved Haanden ind i Værelset. Han havde et ualmindelig tungsindigt Udtryk. „Vi har ikke seet Dem siden Theateraftenen" — —

„Jeg har havt det saa travlt ... med et nyt Arbejde."

„De er lykkelig, som har det travlt — — Jeg vil ogsaa have det travlt!" — udbrød han og begyndte at gaa op og ned ... „arbejde som en Hest! — det er Arbejdet, som beskytter Mennesket ... Nej, det er ikke lykkeligt at have mange Penge, Ross" ...

„Saa kast dem væk!" spøgte Ross.

„Det er netop Ulykken, — man hverken bør eller vil eller kan det; ... men hvem af os to tror De er lykkeligst?"

„Jeg bankes i Aviserne hele Dagen."

„Saa. — — — Men gjør Dem det dog mageligt! — en Cigar! ... Saa, De har Aviserne paa Nakken — for Stykket? — — — Apropos!" — sagde han spydigt — „Er De i Naade hos Annie? — — hun er naturligvis usynlig" ...

„Ja, eftersom hun er ude med Deres Fader." — Sidneys Mistænkelighed var jo rent ud udartet til en fix Idé! — — — „Det er jo en rigtig ægte gammeldags Bibel, De der har" — be-

mærkede Ross for at afskjære Themaet og gik hen til Bordet og bladede i den... „gamle Træsnit"...

„Det har været min Oldefaders; han begyndte som simpel Arbejder i en af de Kulgruber, som vi nu ejer. Ja, han var lykkelig, — han aad sit Brød i sit Ansigts Sved!" — Han stod ved Siden af Ross, medens denne bladede i Bogen og betragtede Træsnittene...

„Saadant har en stor Ærværdighed ved sig" — bemærkede Ross.

„Ja, jeg tænker mig altid min Oldefaders kullede Fingre foldede over Bogen. Hele min Barndom igjennem læste Fader hver Morgen et Kapitel for Huset"...

„Ved De hvad, Mr. Sidney! — Var jeg i Deres Sted vilde jeg gjøre Alvor af Tingen — — — tage fat i Noget... Et Par Skuldre som Deres er til for at bære Noget i Verden! — I Mangel af det kommer De til at faa læsset paa Dem det, De ikke vil — — et Bjerg af Spleen og Griller. Indbild Dem, at De er Deres egen Oldefader"...

„Indbildninger, Tak!... men De siger virkelig Noget! Jeg kunde overtage disse fortvivlede norske Gruber... Der skal baade Studium og Slæb

til at faa den Sag til at gaa; — men saa kan der ogsaa blive noget stort af det"...

„De maa tage i med begge Næver... al Deres Magt. — Ikke saadan bare med en Smule af Manden — — gifte Dem og plante Hus og Hjem i det! — — jeg tænker nok, De da skulde finde Dem anderledes tilfreds end med dette... dette" ... han saa sig om paa Væggene og paa en Finnedragt, der hang med fuld Udrustning paa et Stativ i Krogen.

... „Driverliv! — sig det kun, der er ikke Ord usle nok før det" — udbrød han heftigt.

Ross's stille Tanke var, at dette kunde være godt ogsaa for Andre end Sidney; — Miss Wilkens's Tilværelse holdt jo paa at blive umulig.

Sidney gik bagefter frem og tilbage paa sit Værelse med faste Skridt. Han følte sig pludselig saa stærk; med det oprindende Forsæt kom der nyt Liv i ham. Det var naturligvis bare Lediggang ... det, at han selv følte sig svag, der havde bragt ham til at frygte Annie! Han fordybede sig i allehaande Planer for en ny, kraftig Virksomhed... hentede sin stolte vakkre Brud over i England for sammen med hende at begynde et nyt Liv; — — den uværdige Svaghed, han her saalænge med

aabne Øjne var sunket ned i, skulde og maatte han rive sig ud af!... Han opgjorde sig, hvorledes han med det første vilde rejse over til England for at sætte sig ind i Bedriften.

Han havde ikke følt sig saa frejdig og glad paa længe. Det var, som han havde vundet en hel Sejr.

Dernede vexlede han den Dag et Par naturlige Ord med Annie; men hun undgik ham øjensynlig, og der laa som en skjult Spot om hendes Læber.

Om Eftermiddagen hørte han oppe paa sit Værelse lette springende Trin knirke i Trappen... Det bankede paa. Det var Annie; — hun skulde blot i Hast levere ham et Brev fra hans Kjæreste og holdt alt paa at trække sig tilbage, da han bemærkede, at hun bar en let opheftet Skøjtedragt.

„Hvad, Annie, — spurgte han — skal De ud?"

„Ja, det er derfor, jeg har Hast, — jeg skal ned og se paa Skøjtefesten iaften"...

„De, — hvem med?"

„Mr. Campbell og Papa har lovet at ledsage mig dernede... Jeg glæder mig virkelig til det. Der skal illumineres; — jeg har det fra selve vor berømte Løjtnant" — — —

„Hvem? Løjtnanten fra Ballet... den dekorerede Nar! — Er han endnu her?"

„Det er muligt, at De finder, han er naragtig, Mr. Sidney! Jeg finder nu ikke det,... han er en af de interessanteste Mænd, jeg har stødt paa!"

„Naturligvis, dog næst denne Hr. Pregel, — som underholder Dem saa vittigt?... Det er en Cyniker, hvis Selskab De skulde unddrage Dem, Annie," — sagde han koldt.

„Aa, Pregel er som en fransk Morskabsbog — gruelig underholdende; — — — men den Anden, det er Virkeligheden selv i Krudt og Blod! — Det skulde være kjedeligt, om han rejser saa snart, som han har sagt" -- tilføjede hun lidt vemodigt og skyndte sig igjen nedover Trapperne.

Han gik hen og satte sig. Han rejste sig igjen og gik frem og tilbage en lang Stund. — — Der paakom ham en mægtig Lyst til dog iaften at gaa ned paa Isen... kun i al Ubemærkethed, for at se en Smule paa Annie og denne Løjtnant.

Det kjæmpede i ham, voldsommere og voldsommere, eftersom det led henimod Tiden. For at berolige sig satte han sig ved Siden af Lampen til at læse et af de Steder i Bibelen, hvorover hans Sjæl havde stridt op igjen og op igjen i den sidste Tid:

„Og jeg fandt en Ting bedskere end Døden: en Kvinde, hvis Hjerte var som et Jægergarn, og hvis Hænder vare som Baand; — den, som er god for Herrens Ansigt, skal undkomme fra hende; men en Synder skal fanges ved hende.“ — — —

Han læste, men han følte selv, at han ikke fulgte med længer; — hans Tanker vare nede paa Isen; Ordene blev ligesom til Dunst for ham, Bladet til en graa Is med lav Taage paa under hans Øjne, og hans Pande svedede koldt. — — Han slog pludselig Bogen sammen og stillede sig grublende henne ved Vinduet, hvorfra han kunde se de straalende kolørte Indgangsporte til Skøjtebanen, der var festligt oplyst. Baalene rundt om den, som man kastede Ved paa, farvede hele Himlen med et rødligt Brandskjær; — han syntes, han saa Skikkelserne dernede, og var saa bleg ... Han slukkede Lampen, men blev endnu staaende der i Mørket. — — Hans Forlovedes Brev laa ulæst paa Bordet.

En Stund derefter gik den høje, blonde Englænder i den graa Overfrak mellem den brogede Mængde nede paa Isen, hvor Smaagutter og Piger foer om med kolørte Lampetter, som Kolibrier. Han saa, hvor Annie færdedes, og holdt sig længst borte; men deres Øjne mødtes alligevel ... Hvilken stoltblikkende Ild der lyste i hendes, — medens en

let overseende, næsten medlidende Ringeagt dirrede paa Læben, og hun strax vendte sig til den unge Officer.

Han gik et Øjeblik hen og forklarede ligegyldigt, at han af Nysgjerrighed dennegang havde lagt sin Aftentur henover Isen; — nu gik han hjem. Annie saa ikke videre paa ham.

... Den Løjtnant holdt paa at gjøre ham gal ... og han saa saa klart, som to og to er fire, at hun havde gjort det blot for at pine ham! — Han hadede hende, men droges imod hende... han følte en hemmelig Sjælens Skræk... Skulde han være stedt i en Malstrøm, hvor ingen Haand paa Roret længer nyttede?...

Den følgende Dag laa Miss Wilkens under Musiktimen i en Gyngestol med Benene paa en lav Tabouret og læste, knaskende paa nogle Slikkerier, meget interesseret i Dagens Avis en Artikkel om Ross, medens Pregel spillede og af og til, rettende, tog op igjen. Der herskede ingen Aftale mellem dem om det, men begge vare noksom interesserede i, at Karakteren af en Musiktime overholdtes, saa de kunde bevare deres Underholdninger i Fred for Husets øvrige Medlemmer, og en af

hans morsomste Kunststykker var at „spille Miss Wilkens“ og give den Afvexling af Eftertryk, flygtigt Jadskeri og Utaalmodighed, der var hendes Maner.

Han var blevet lidt rundrygget og fed den Vinter, og de hvide Hænder vare maaske en Kjende endnu blødere; — men, som han sad der ved Pianoet med det bølgende sorte Haar, saa han genial ud. Han anslog stærkt en Slutningsakkord og drejede sig imod hende saa Tabouretten knagede.

„Puh! — nu har jeg spillet et helt Kvarter for Mama og Papa. Ved De hvad, — det er en Smule anstrængende... Andetsteds lader vi Eleverne spille for os“...

Hun saa knap hen paa ham: — „Er De kjed af det, kan De gaa!“

„Jeg vil just ikke sige, at det var Meningen med min Udtalelse, men dersom“...

„Snak, — bliv, siger jeg! — — men det er dog til syvende og sidst Dem, som har indbildt os alt dette om Deres udpebne Ven; — — han levnes jo ikke længere Ære for fire Skilling! — — Og saa har vi Stakler ivinter ageret Stagen for dette Lys — — for hele Byen... Jeg stolede virkelig paa Dem — jeg troede ikke, De var dum,

Pregel... Nu er det ogsaa Deres Sag at sørge for, at vi blir ham kvit paa en pen Maade!"

„Han er min Ven!" — sagde han med komisk Pathos.

„Tøv!"

„Jeg mener det."

„Han ligger ikke i Deres Interesse!"

„Hvor jeg beundrer Deres elskværdige Ligefremhed; men han er virkelig min Ven... De ser tilfældigvis hellerikke ganske klart denne Gang; han vil rejse sig igjen!"

Hun satte sig op i Stolen og grundede en Stund med Haanden under Kinden — „Saa De tror det?"

... „at det muligens kunde være værdt at tage ham til Naade igjen? — Ja!" — udfyldte Pregel ironisk.

„Timen er færdig — — De er uforbragelig!"

„De kan ikke undvære mig."

„Jeg?"

... „mellem disse — Kænguruher — — Nej!"

... „Tillad, Mama og Papa er ikke — — Kænguruher?"

„Mr. Sidney kanske heller ikke?"

Tøv, Sludder.

„Jo han!" — lo hun.

Han rejste sig og greb efter sin Hat; men hun snappede den og holdt den bag paa Ryggen: — „Her er saa grændseløst kjedeligt, — ikke et Menneske iaften! ... nu er ogsaa Advokat Linstow borte" ...

„Det kan De naturligvis takke hans Frue for" ...

„Vil De vide min Hjertens Overbevisning, Pregel? Med alle Deres mange, mange Feil er De tusinde Gange mere genial end Ross!"

„De har der en høist behagelig Anskuelse; — — men, tør jeg spørge, hvori løber den ud? — — skal jeg hente Ross?"

„De er kjedsommelig idag!"

„Jeg har kun en Smule klart Hoved; — — paa den anden Side indrømmer jeg, at Fraser kan være fortryllende."

„Nu ja, — gjør da, som De vil! ... Men derfor ikke just netop saa strax ... i disse første Dage, forstaar De ... lidt nærmere henimod Tiden, da vi skal reise i Sommer ...

„Ah, — — ja, ja — befal!" — sagde han nonchalant bukkende, idet han gik ... „De ved, jeg er Deres Slave i Et og Alt!"

Da Ross næste Gang kom did ud — som han plejede en Timestid før den sædvanlige Visittid —

var Døren lukket til Værelset indenfor, hvor Miss Wilkens spillede med Pregel.

I Stuen sad den gamle Gentleman og grublede over en Rejsebog for Norge — de agtede at foretage en Tur igjennem Landet til Sommeren; — det var nu ogsaa blevet nødvendigt for Sidneys Skyld; det var hans Bøn, at Ross maatte være med dem, og Ross sad og forklarede ham Ruter en hel Time. Det interesserede ham i Begyndelsen, men blev siden kun et Paaskud til at sidde, indtil Miss Wilkens maatte komme. Dette lod imidlertid til at skulle vare i det Uendelige, og han bestemte sig tilsidst til at gaa. — — „Skal jeg kunne være med paa Turen i Sommer, maa jeg arbejde temmelig strengt nu" — forsikkrede han — „nødvendigvis bruge hver Dag; — men jeg skal dog af og til se indom" ...

Der gik Uger, hvor Ross fremdeles arbejdede febrilsk, saa at sige Dag og Nat. Det var et Opbud af Aand og Fantasi, alle hans Kræfter, ... en tabt Redoute, som skulde gjenerobres. — Hvor stærk han var, det havde han ikke engang selv begrebet før nu, han ligesom hørte Vingerne af sin egen Genius suse, og at der var Kløer, det skulde mu-

ligens ogsaa nogle af de Herrer Kritici faa sande! ... I Forhold til Offentligheden var den Følelse, som brød sig indeni ham, alt Andet end ærbødig Underkastelse.

De faa Gange, han havde vist sig ude hos Crawbys, havde Miss Wilkens hilset særdeles venligt paa ham; men Noget, der lignede de vante fortrolige Samtaler paa Tomandshaand, var det ikke kommet til. Han var bleven ømfindtlig og kunde ikke overtale sig til at nærme sig hende igjen, før han stod med vundet Slag. Et Glimt af Tvivl, om hun maaske dog med Vilje unddrog sig ham, havde han skudt fra sig som baade ham selv og hende uværdig. Eftertanken sagde ham, at hun havde været kold, forbi han ikke havde nærmet sig hende efter Stykket ... Hun havde naturligvis ventet det, og han — stolt og saar og smaalig, som han nu engang var, — havde der skuffet hende!

Og dog — saa inkonsekvent er Mennesket — blev hans Gang bidnd sjeldnere. Han vilde dog nok aligevel seet noget Mere fra hendes Side, selv om det havde været Tegn paa Fornærmelse, istedetfor denne Venlighed, hvori hun altid ligesom gled fra ham. Han gjorde sig ikke Rede for denne sin

---

Saar, ømtaalig.

Følelse; han gik nu op i det ene og altopslugende — at arbejde.

Hans Moder fortalte ham ikke, at den tidligere saa villige Kreditor igjen havde opsagt Prioriteten i deres Hus. Det var en Bekymring, hun længst mulig fik bære alene; men efter Alt, hvad hun forstod, var der kun liden Udsigt til, at de næste Vinter skulde bo i deres kjære, gamle Hjem og kalde det deres eget.

Man var alt over de lange Vaarmaaneder med den isende Vind, den stikkende Solhede og de smudsige Sneflekker oppe i Bakker og Lier. Træerne og de brune Marker havde staaet i en uhyggelig Tørhed og ventet paa de Par velsignede Regndage, der med et Trylleslag skulde vække hele Vegetationen. De kom, og nu stod Luft og Hav og Jord pludselig i sittrende Sommervarme; Fuglene sang, Hæg og lyse Bjerke duftede, Frugttræerne stode med Driver af Blomstersne i Grenene ... Ross gik hjemme i Haven iblandt dem, men lagde lidet Mærke til det; han stod oppe i Kvistvinduet og saa ned paa al den hvide og lyserøde dryssende Flor, hvori Humlerne summede; men hans Tanker var der ikke, — han arbejdede. Han var gaaet

---

Li, Fjeldskraaning.

ind i sit Værksted, da det var Vinter, og dens Mørke og stængende Jsmur varede for ham, indtil hans Værk var færdigt.

XI.

Man var i Slutningen af Juli. Sommervarmen laa hed, støvet og trykkende over Byens Tage, Kvistværelserne vare ensbetydende med Blykamre.

Ross's Stykke var færdigt og indleveret til Theatret, og den næste Dag brugt til at ordne og pakke sammen til Turen. Det stormede indeni ham efter at komme ud fra det kvalme Fængsel.

Han følte, at han trængte til at styrke sig ovenpaa alt det forcerede Arbejde. Medens han selv valgte sig en videre Rute, sendtes Kufferten direkte hen til den naturskjønne Fjeldbygd vestenfor Dovre, hvor Crawbys tilbragte Sommeren, efter at have indrettet sig i alle Maader komfortabelt paa en af de bedste Gaarde der; — Pregel, der paa deres Indbydelse var med, havde i dette Stykke været dem en uvurderlig Hjælper.

Ti, tolv Dage efter befandt Ross sig med Randselen paa Ryggen paa den anden Side af

Langfjeldene. Han havde paa Turen øjnet Randen af Jotunhejmens fantastisk-glittrende blaa og melkehvide Tinder og Klokken tre om Morgenen paa Justedalsbræen seet Solen staa op over Skagastølstinderne i tusinde Kolører, medens Blaamanden paa Sydsiden af Sognefjorden stod rosenrød. Han havde følt sig opløftet, som aldrig før, af Højfjeldets vilde Storhed og højtidelige Stilhed, hvori Skabningens Ve ligger bundet lig et stumt Stendigt indtil Dommedag. Han havde nedenfor taget Indtrykket af Jørundfjordens sønderrevne Vildhed og af den stolte Indgangsport til Norangfjorden, hvor Fjeldene løfte sig med næsten lodrette Vægge femtusind Fod op fra Vandspejlet, medens Snebræen skinner imod En inde fra Dalbunden ...

I Begyndelsen af Turen havde Katharina optaget hans Tanke ikke saa lidt. Han havde ikke seet hende siden hin Theateraften, og han havde oftere i høj Grad længtet efter at tale med hende og havt Lyst til ogsaa denne Gang at oplæse sit Arbejde for hende; men Erindringen om, hvor koldt hun atter og atter havde mødt hans Fortrolighed, og kanske ikke mindst ydmyget Stolthed, fordi hun sidst havde faaet saa blodig Ret med Hensyn til hans Stykke, havde standset ham. Nu havde Kirstine, Dagen før han rejste, i dybeste Hemmelighed

betroet ham, hvad Katharinas Søster Johanne igjen havde betroet hende, — at den unge Grosserer vestenfra, der boede som Gjæst hos Linstows i forrige Aar, havde anholdt om Katharinas Haand, og at hun i den Anledning havde havt en haard Kamp at bestaa med sin Fader …

Han kunde ikke for, at dette beskjæftigede ham. At Katharina svarede Nej, fandt han kun ganske naturligt; men Tanken fulgte ham; — der var noget i de fine, skavlede Tinders Højhed og Renhed, der altid vilde forbinde sig med hendes Billede — — noget rent og midjefagert! …

Men, eftersom han nærmede sig sit Bestemmelsessted, og han begyndte at regne Dagene, inden hvilke han kunde være fremme, blev dog alt det Store og Herlige, han saa om sig, kun til en Festvej hen til Gjensynet med Annie Wilkens; — han saa hendes Skikkelse i Morgen- og Aftensolens farverige Eventyr og gik og digtede hende, som selv var et saa uforligneligt Naturbarn, ind i en vild, norsk Dal — — han mødte hende der i et Stevnemøde indunder Bjerkelien, medens Maanen skinnede og Elven suste — Ansigt til Ansigt … Nu vilde han tale … sige hende, hvor han havde længtet … ventet!

Den sidste Nat havde han tilbragt næsten søvnløs af Spænding paa en liden Sæter i Fjeldmarken,

kun to tre Mile fra Mr. Crawbys Opholdsted. Han vidste, at han var ventet, — han skulde været der alt for tre Dage siden; men al denne Naturherlighed, som han før saa lidt kjendte til, havde udøvet en koglende, næsten berusende Magt, og han havde tidligere lagt Omveje for at se mere.

Han saa nu ud som en ægte Turist, — mager, med sønderflængede Klæder og en Hat, der sad som et sandt Jammerbillede paa det solbrændte Ansigt, og Panden delt med en hvid Rand oppe under Skyggen.

Det var først paa denne sin Gang ned imod Bygden, at han begyndte at tænke over det Udseende, hvormed han skulde præsentere sig. Resultatet af hans Betragtninger var, at han besluttede sig til først at komme til Gaards sent ud paa Aftenen, da hans flærrede Benklæder og ødelagte Frakke nogenlunde maatte kunne unddrages Opmærksomheden, indtil han fik fat paa sin Kuffert. —

— Solen holdt alt paa at klæde Koller og Nuter paa den modsatte Fjeldside med sin sidste Rødme, da Ross stod og iagttog Bygden fra en Bjerkeli nede i den bratte Aashøjde ... Hvilken mild Aftenstemning der laa over det Hele! ... og

Flærret, flænget. Koll, Bjergknold. Nut, Bjergtop.

dernede færdedes Annie! ... Der hørtes Lok, Klang af Kobjelder og fjerne Stemmer ... Nogle slupne Heste stode tilknæs i Græsset og stampede ved Siden af ham.

Det var et i stejle Fjelde indskaaret Dalføre, hvor der, Stup i Stup, fossede en Elv nedover vilde Stenblokke, indtil den delte sig om en Gaard, der, med Sol endnu i Ruderne, tronede paa Fanget af en høj, grøn Vold, og som da ogsaa, efter hvad en Gjætergut forklarede ham, hed Fagervold. „Det var der, de Engelske boede.“ — Han saa hende næsten som i et Huldre-Eventyr ... Nedenfor, hvor man endnu øjnede Spiret af en Trækirke, gjentog Elven den samme Deling, kun i større Maalestok ... Gaardene hed et langt Stykke nedover allesammen Vold: „Storvold“, „Bjerkevold“, „Kirkevold“; — men, hvor matte og hverdagslige saa de dog ikke alle ud imod Fagervold!

Længer nede standsede han igjen. Et Selskab af Damer og Herrer bevægede sig mellem Furutræerne i Lien paa den anden Side af Elven ... Han skimtede et Par Studenterhuer og nogle Damer i røde, hvide og blaa Kjoler og troede at se Pregel støtte Mrs. Crawby nedover den bratte Sti. Et

---

Stup, Fald. Fang, Skjød. Gjætergut, Hyrdedreng.

Stykke bagefter kom et Par ... Damen i Rejsedragt med hvidt Slør paa Hatten. Han skulde vel kjende den slanke, raske, smidige Skikkelse mellem Træerne! ... Det var Annie! — — hun gik med Mr. Sidney ...

Et Blik paa Afstandene sagde ham, at han ved en resolut Marsch maatte kunne naa hen til Fagervold en god Stund før Selskabet, der var nødt til først at gjøre en Omvej, før de kunde sætte over Elven.

Lykken var ham huld; — han fik oppe paa Gaarden i Hast at vide, at han og Pregel vare indkvarterede i en Føderaadsstue lige ved, og gjorde der et foreløbigt Toilette.

Af de indsældte Vinduer, allehaande Bænke og Planeringer og en ny Altan med Flagstang foran kunde man forstaa, at Bondegaarden i de allersidste Aar havde været bestemt til Udleje. Og Fagervold var isandhed et fagert Sted, rundt bekranset, som det stod der i Kvælden, af svære, ludende Hængebjerke, hvis side Brudeslør neppe rørte sig, medens Elven susede under paa begge Sider, bred og grund, som et blankt, med Sølvfilegran besat Belte ...

Føderaad, Aftægt. Sid, lang.

Det var endnu aldeles lyst, og en Rand af Nymaanen steg over Fjeldkammen ... Der var hun! ... der var de! ... De kom opad Vejen fra Elven — en sand kongelig Allee af Bjerke, der ligesom bøjede Nakken for hende! — hun, den fagreste, ... Dronning for dem Alle, med den uforlignelige højvoxede Slankhed!

Hans Blod jog i høje Bølger, medens han saa hende komme ... Det var dog ikke længer ved Sidneys Arm; — det var en smalvoxet, sortsmudsket Herre med en Panamahat lidt flot ned i Nakken og en skjødesløs grøn Sækkefrak om en forøvrigt lidt søgt stram, elegant Dragt, der førte hende. Hun havde vist stødt Foden, thi hun lænede sig stærkt til ham, medens hun gik opad Bakken. Ross hilsede og gik raskt ned imod dem.

„Nej, God Dag, Ross! ... det er Ross, Papa!" — raabte hun og vendte sig om — — — „Nu De kommer sandelig Apropos ... Herrerne ere blevne saa kjedelige i de sidste Dage ... saa nu maa vi gjøre Ture og more os i Naturen ... mellem Kjørene ... De, Doktor! er den Eneste, som der endnu er lidt Esprit igjen i — — Pregel er desværre for doven, og Mr. Sidney er blevet bare kjedelig nu ... Tænk, han, som var saa morsom for, Ross!" — tilføjede hun sagte.

Alt gik nu op i Hilsener og Presentationer. Doktoren, som gik og støttede Miss Wilkens, hed Wulff; han var Amanuensis hos Distriktslægen og forlovet med den ene af de tre vakkre Damer, der kom bagefter. De vare Døttre af Præsten, og den ene af de to Studenter var deres Broder, den anden en Kammerat, der var hjemme hos ham i Besøg.

Ross havde ventet, at Annie havde vist ham det Fortrin at give ham sin Arm; — hun kunde saa godt have gjort det . . . Hvor skulde han ikke næsten baaret hende! Men, uagtet hun utvetydig blev oplivet ved Gjensynet, gjorde hun ingen Mine til det, — og han gik da hen og bad om at maatte faa Lov til at ledsage Mrs. Crawby, som hidtil havde gaaet ved sin Mands Arm . . . Hele Selskabet var meget livligt. Man talte og var vittig over Turens Hændelser. Den gamle Gentleman modtog ham med al sin vante Hjertelighed. Han fortalte allerede om Kvartser, han havde fundet, med den gamle demonstrerende, livlige Iver. Mrs. Crawby, der støttede sig temmelig træt og tungt paa ham, forekom ham dog en Smule nedstemt midt i Lystigheden. Ross antog, at det var noget med Sidney igjen, og forudsaa, at han vilde faa en Samtale med hende om dette saa vanskelige

Forhold . . . Maaske bragte han dog aligevel en Forandring i det — Sorg paa en anden Maade, naar han nu kom og tog Annie fra dem. Mr. Crawby fortalte, at de ogsaa ventede Attachéen i disse Dage, naar han kom reisende ned fra Nordland. Han opholdt sig Sommeren over i Norge af Helbredshensyn og var blevet i høi Grad interesseret for den norske Natur.

Tjenere og et Par lejede Folk kom bagefter førende et helt Læs med Tøj og Fornødenhedsartikler for Turen lige indtil Kikkerter, Hamre til at slaa i Fjeldknauser med og Bøger; — man havde havt et helt Kjøkken med sig op paa Kampen og der selv tilberedt Middagen, hvortil Mr. Sidney havde leveret en Lax, som han om Morgenen havde fisket i Elven.

Da de kom op paa Gaardstunet, lod Miss Wilkens sig af Doktoren føre hen til en af de Gyngestole, der stod i Sandet udenfor den lave Trappe foran Hoveddøren; — det saa ud, som det kostede hende Smerter.

Mr. Sidney kom, uden at sige noget, hen med en Skammel . . .

Kamp, Bjergknold. Gaardstun, Gaardsplads.

„Ja, Doktor! den lille Taburet der … Tak …, kan jeg lægge Foden saa?“

Mr. Sidney gik og smaabrummede … „Jeg forstaar virkelig ikke, hvorledes det gik til!“ …

„Jeg sandelig heller ikke“ — svarede hun mut … „Stenene vare saa glatte der, hvor De satte Baaden iland — — Havde De fulgt Doktorens Raad … Men jeg foreslaar, at vi glemme mit lille Uheld,“ — afbrød hun med en Mine, som hun undertrykkede Smerten.

„Ross har vist ikke spist … Han kan være baade sulten og tørst!“ — mente Mr. Crawby.

„Kan vi ikke faa dækket herude, Papa! … Naar Mama faar Schawlerne ud, tror jeg ikke, det gjør noget.“

Der var noget stille lidende over hende, medens hun sørgede for, at Alt blev ordnet til Mrs. Crawby. Det hindrede ikke, at hun aligevel blev Hovedgjenstanden for Selskabets Opvartning og Opmærksomheder, — en af de unge Damer gjorde sin Lykke med en Pude … en af Studenterne sprang ind for at hente en Flacon …

Imidlertid var der serveret paa et Bord, der var flyttet hen foran dem.

„De sætter Dem dog her ved Siden af mig, Ross!“ — sagde Miss Wilkens, der havde begyndt

at forhøre ham om hans Tur, og hvis Stemme noksom forraadte ham den bekymrede Beundring, hun følte ved hans dristige Færd over Fjeldene... „De ved ikke, hvor jeg har været fornærmet paa Dem, fordi De ikke kom!" — hviskede hun.

„Vi var saa bange for, at De havde svigtet os, Ross!" — sagde Mr. Crawby; — „men Deres Ven Pregel trøstede os med, at Dag og Klokkeslet ikke er til for Digtere."

I Anledning af den sidste Titel saa Ross de tre smukke Søstre se nysgjerrigt paa sig.

„Jeg beklager, at vi ikke har mere af Sidneys Lax til Dem, Hr. Ross!" — vedblev Mr. Crawby.

... „men hermetisk kan Du nævne hvilken Ret, Du vil i Verden, og den staar for Dig!" — spøgte Pregel — „og vi har en Kjælder paa denne Bondegaard saa righoldig, at den endog frister Gaardsnissen — man fandt ialfald en Dag en rød Toplue dernede mellem Flaskerne, som Ingen kjendes ved ... Og her er en gammel Rom, som er for de udødelige Guder! ..."

Man havde fuldt op af Planer at diskutere ... Imorgen en Ridetur paa en Mil hen til en mageløs vild Udsigt, hvorfra der skulde sees en Fos...

Lue, Hue.

Jovermorgen Bærplukning paa en Multebærmyr … en af Dagene bagefter en Kjøretur op til Vandet ovenfor, hvor der skulde roes mellem nogle mørke, trange Fjeldvægge. I alt dette havde den unge Doktor det afgjørende Ord; — og han troede nok, at Miss Wilkens vilde blive frisk nok til Rideturen imorgen.

Efter Bordet gav Pregel fra Stuen en Koncert paa Pianoet; — men Alle lod til at være trætte efter Turen, og Miss Wilkens begyndte i sin Gyngestol at klage over, at hendes Fod smertede … „Jeg tror, det er bedst, jeg gaar op!"

„Jeg skal hjælpe Dem op ad Trappen, Annie!" — sagde Mr. Sidney.

„Tak, jeg har jo Pigen … det gaar bedst saa" — hun kyssede sine Plejeforældre og sagde Godnat.

Noget efter var Doktoren deroppe, da hendes Fod smertede mere.

„Nu, hvordan er det, Doktor?" — spurgte Mr. Crawby bekymret, da han kom ned igjen.

„Hun klager over, at det smerter slemt; men saa har jeg givet hende lidt Morphin. Jeg haaber, det Hele skal være godt til imorgen …"

Myr, Mose.

Lidt efter kom der igjen Bud ned til Doktoren. Hans Forlovede gjorde sig imidlertid i en mærkelig Hast rejsefærdig — Minen skjulte kun slet hendes Uro og Iver efter at komme afsted ... og han lod sig nøje med at sende en Ordre op med Løfte om at se til hende tidlig den næste Dag.

Selskabet sagde hinanden Godnat; — man hørte Duren nedover Landevejen af Doktorens Enspænder-vogn, og Mr. Sidney fulgte Ross hen til hans Værelse i Nabobygningen. Det var indrettet Dør i Dør til Pregels med kun en provisorisk Panelvæg imellem, men forresten udstyret med uventede Be-kvemmeligheder.

Da han var gaaet, begyndte Pregel at spørge efter Nyheder fra Kristiania med en Iver, som om han havde været borte i Aarevis istedetfor i Uger.

Ross var imidlertid ikke synderlig livlig; — hans Svar faldt i knappe Enstavelsesord.

„Saa tænd da engang den Cigar! ... Nu, Du er naturligvis grundig træt og vil sove ... Men Du maa vide, jeg har en forfærdelig Trang til at tale; den Sidney kan jeg ikke komme af med ... Naar vi er sammen, stirrer jeg paa ham, som paa Væggen i et ensomt Fængsel!"

Dur, Rummel.

Det var ham en Lise, da Pregel endelig lukkede Døren, og han vedblev at sidde med den utændte Cigar i Haanden ... Det var, som der sad ham noget foran Hjertekulen ... Det varme, hjertebankende Møde, han havde drømt om, ... længtet saa til ... hvor var det blevet af? Han havde jublet imod hende med hele sin Sjæls Forventning ... og det var, som han var faldt ned i et helt andet tørt prosaisk Land ... som Alt med Et var blevet saa helt anderledes, end han havde forestillet sig det! Hun baade var og ikke var den samme originale, friske, selvforglemmende, ubetænksomme, varme Annie! — — Der var dog noget af en Skuffelse i det! — Naar Alt kommer til Alt, saa er det dog nok Dig selv, som er urimelig, Thomas! og ser sort; — — hun havde jo stødt Foden, Stakkel! og var optaget af Smerten. — — Kan din egoistiske Fantasi ikke taale saameget af den hverdagslige Virkelighed? ... hun var jo taalmodig som et Lam!...

... Jeg tænker, den simple Forklaring er, at Du er aldeles udvaaget og træt ... sidste Nat ikke lukket et Øje!

... „Sove ... Sove! — saa kommer En nok til at se sundt igjen ... foreløbig er man util-

regnelig!" — sagde han med et Forsøg paa Munterhed, idet han lagde sig.

Han vaagnede tidligt ved, at Fuglene sang under den lille firkantede Glugge af en Rude. Han saa Solstriben oppe i Lien og forsøgte igjen paa at sove. Det nyttede ikke ... for Tanker, han ikke vilde begynde paa igjen.

Han klædte sig paa og gik ud.

Det var en herlig frisk Morgen med det røde Skjær endnu nedover Fjeldet. De fine høje Græsstraa hang tindrende af Dug, og Vandet deroppe i Dalen blinkede i Solen.

Klokken var sex ... Hvem sagde, at Annie ikke allerede var oppe og ude i den dejlige Morgen?...

Han følte en Trang til at faa Rede paa sit Forhold til hende; — det var ikke længer fuldt klart for ham ...

Saagodtsom lige udenfor Gaarden begyndte et bakket Skovland af Bjerk, Older og Hassel ... Han tog Vejen nedad en Sti, der snart forgrenede sig paa kryds og tvers under det tætte Løv ... Det var dog ikke umuligt, at hun kunde være her ... at hun kunde tænkt ... der stod jo Bænke, saa det vist var den vanlige Spadseregang. — — Han

---

Older, El.

kom uformodet helt ned til Elven. Der saa han til sin Forundring Mr. Sidney staa og fiske.

Denne hilsede ham noget forbauset og saa paa sit Ur ... „Allerede oppe? Nu, saa gjør De rettest i at tage en Fiskestang og gjore som jeg ... De vil ikke finde Nogen oppe før Klokken elleve, tolv, ... med mindre De vil tilfjelds med Fader, der altid gaar ud Klokken syv om Morgenen og er hjemme til Frokosten ...“

En Stund efter var de begge ivrigt beskjæftigede med at fiske, og Ross fik strax en stor Ørret paa Krogen, som Mr. Sidney maatte hjælpe ham at faa ind, da han var uøvet i Kunsten ...

Det var morsomt; men bagefter gik der Time efter Time, uden at de fik noget. Ross var forlængst kjed af det og vilde gaa op igjen.

„Nytter Dem ikke, Ross! ... Miss Wilkens er ikke kommet længer end til at lade sig krølle og saa lægge sig ned igjen med en Morskabsbog ... og Musiklæreren sover ...“

„Den gamle Bitterhed!“ — tænkte Ross.

— — Ved Frokosten ude paa Pladsen sad Annie fremdeles i Gyngestolen med Foden hvilende paa en lav Skammel, og hun vedblev at sidde slig i Skyggen med en Bog i Haanden, medens Familjen gav sig til at læse Aviser i Gangen og ude paa

Trappen. Af og til saa hun utaalmodig nedefter Vejen ...

Endelig kom Doktoren, og hendes Fod blev atter undersøgt. Hun skulde blot uforsagt træde paa den ... og hun tog den smukke Doktors Arm for at prøve at gaa henover Pladsen ... Det gik jo nok saa godt ... bedre og bedre ... der var intet ivejen for, at Turen til Fossen idag kunde blive af! ...

Mrs. Crawby underholdt imidlertid Ross en lang Stund med Mr. Sidneys tunge og variable Humør; — og han kunde ikke nægte for, at han virkelig fandt ham ualmindelig mørk og indesluttet.

Selskabet fra igaar indfandt sig, forøget med en liden Koloni af rejsende Damer og Herrer længer nede fra Dalen, med hvem Crawbys havde stiftet Bekjendtskab. Man kunde ride og kjøre saagodtsom den hele Vej.

Miss Wilkens og de yngre Herrer vare ridende med Undtagelse af Pregel, der vilde tage sin Magelighed iagt og kjøre. Ross havde faaet en prægtig sortbrun Hest, der skaffede ham en hel Del at bestille; men han var dog ikke uopmærksom for, hvor ypperligt Ridedragten klædte hende med de hvide brusende Fjær paa den opkrammede, mørkegrønne Hat og den tætsluttende Kjole. Under Farten stemmede

hun ligesom trodsig Hovedet mod Bjerkegrenene, der ofte hang tæt nedover den smale Sti, medens Doktoren efter Evne søgte med sin Ridepidsk at bøje dem tilside foran hende. Mr. Sidney syntes taus og stur.

Ross søgte flere Gange at nærme sig hende, og det lykkedes ham i et heldigt Øjeblik at vinde Pladsen. Flere end to kunde ikke ride ved Siden af hinanden paa Skovvejen.

„De har jo allerede havt en Morgentur før idag, Ross! ... gjennemstrejfet Skove og Lunde ... Eller var det for at blive lige saa interessant som Mr. Sidney? ... Ja, for det maa være interessant at staa slig Time efter Time og kaste Fluer ud og vente paa en Ørret! ...“

„Kunde De ikke gjætte bedre?“ — svarede han lavt.

„Nej, det kan jeg virkelig ikke!“ — hun lo lidt tvungent.

... „at det kunde være, fordi jeg indbildte mig mulig at træffe Dem dernede mellem Gangene ... Jeg brænder efter at faa tale med Dem, Annie!“

„Nej, hvor besværligt det er med disse Grene! ... Doktoren var saa flink til at holde dem fra mig.“

„Da gjør jeg rettest i at overlade ham Pladsen" — sagde Ross koldt ... „Hr. Doktor!" — raabte han — „Miss Wilkens trænger til Deres mandige Arm til at bane Vej; ... jeg erkjender min Ubygtighed!" — og han lod Handlingen følge paa Ordet, idet han rask tøjlede Hesten tilbage, saa Pladsen blev fri til Doktoren, der strax benyttede sig af det.

Man naaede frem til den lille Stue, hvor man maatte stige af for at gaa hen til Udsigten. Ross var ikke blind for, at Miss Wilkens et Øjeblik nølende saa sig om efter ham for at give ham Lejlighed til at byde hende Armen. Han havde imidlertid strax begyndt at vise sig særdeles omhyggelig for Mrs. Crawby og paataget sig at ledsage hende opover det ujevne Terrain, og da hun siden stod paa Volden ifærd med at ophæfte sin Ridekjole, mødte han hendes Blik; men hun saa raskt og lidt fortrydeligt bort.

Som de gik opover, tænkte han med en vis frysende Kulde: „Mon hun virkelig med Forsæt skulde ville pine mig ... være koket? — Hun? ... Annie?"

Man kom gjennem Hasselskov, og han blev meget interesseret og ivrig paa Nøddeplukningen.

Doktoren havde hjulpet Miss Wilkens op paa en stor Sten, hvor hun stod i Konversation med en af de Fremmede og høstede Toppen af en Nøddebusk. Hun hoppede nu rask og elastisk ned.

„Det Sprang var sandelig godt gjort med Deres syge Fod!" — bemærkede Mr. Sidney; men baade Miss Wilkens og Ross følte, at der laa Ironi under, og hun blev lidt rød.

„Jeg hoppede naturligvis paa den anden."

Ross maatte tænke sig lidt om. — Nej, det var dog ikke — sandt. Hun havde sprunget med den venstre foran; — han havde netop bemærket den fine Maade, hvorpaa den sattes frem i Springet ... Nu, det var jo en Ubetydelighed; men denne Laps af en Doktor blev dog adskillig taget Notice af ...

Han begyndte at blive distrait, men tog sig igjen og blev forceret underholdende og livlig til alle Sider.

Klippeblokkene blev større og større paa begge Sider af Stien, Egnen vildere ... Man fik lige under sig en dyb Kløft med en skummende Elv i Dybet, og hvor den bøjede sig, saa det ud, som de stejle, dystre Fjeldtoppe mødtes. Man kjendte alt Støvregnet af Fossen, der strax efter viste sig i tre svære, hvirvlende, skummende Affatser med en bred

Regnbue foran. Selskabet arbejdede sig hen til forskjellige Udsigtspladse, der dannedes af de store Blokke, og man kunde næsten ikke høre hverandre for Fossebrusen.

Miss Wilkens stod og saa hen paa en ypperlig Plads, der hvor Stien bugtede sig nær ud imod Fossestupet; — hun syntes lidt uvis, om hun skulde vove det . . . „Mr. Sidney!" — sagde hun og vinkede til ham, da han ikke kunde høre — „vil De hjelpe mig over . . ."

„Og De er ikke bange, Annie?"

Hun saa ikke paa ham, men rakte ham kun Haanden . . . „Naar jeg har Dem ved Siden, ved De, jeg frygter Ingenting i Verden, Sidney!" — —

„Annie" — sagde han — „hvorfor piner De mig; — thi De gjør det med Forsæt — hvorfor vil De drive mig til Vanvid, . . . med den Doktor!"

„Hvad vil De da, Sidney! . . . Jeg synes, De skulde takke mig, forbi jeg efter Evne søger at glemme ogsaa paa min Side . . . De ved jo, hvad der staar imellem os . . . Jeg maatte være mere end utaknemlig, om jeg endogsaa blot med et Aandepust bevægede Dem til at bryde Deres Forhold til" . . . Hun standsede, som hun ikke formaaede at udtale Navnet.

„Det skal brydes, Annie! . . . O, jeg kunde være fristet til at gaa med Dig udfor Stupet . . . ud i den hvide Fos, som hvirvler dernede! . . . Da jeg gik over Stien . . ."

Hun blev bleg og saa ængstelig paa ham.

Han smilte . . .

„Fy, De skulde ikke talt saa, Sidney! . . . nu vil jeg gaa alene tilbage . . ."

„Tro, jeg mener ikke et Ord — uden det, at jeg vil være vanvittig glad den Dag, jeg har sendt Brevet til England . . ."

„Det har De sagt mig engang før, Mr. Sidney!"

„Men dennegang, Annie, er det besluttet . . . alle Hensyn ere nu blevne til Ingenting . . . Posten gaar igjen paa Lørdag, og naar Brevet er sendt, melder jeg Papa og Mama, hvad der er gjort!"

„De er saa modig; — en stakkels ung Pige som jeg foretrækker heller at dø under Hensyn . . ."

„Men det vil nu engang ikke jeg, Annie!" — han gav hende sin Arm, som hun dog et Øjeblik betænkte sig paa at tage.

„Nu, — er De bange! — endnu?"

„Nej, Sidney!" — —

Medens hun stod bortvendt i Samtale med Mr. Sidney og af og til pegte med Parasolen som udover Fossen, der hvirvlede sig i Dybet neden=

under, kunde Ross ikke faa Øjnene fra Mr. Sidneys bevægede Ansigt . . . Hvad kunde de dog tale om? Disse alvorlige, indtrængende Miner var ikke Udtrykket for Bebrejdelser eller Harme — Alt Andet! ... der brød en Inderlighed frem! . . . Det faldt pludselig som Skjæl fra hans Øjne: Dette er ikke Had! — Hans skarpe Blik læste og søgte at gjætte ... vaagede paa den mindste Bevægelse ... lige til den Maade, hvorpaa han med den ene Haand tog hendes og med den anden støttede hende om Livet og vedblev at holde den der endnu et Øjeblik, efterat de igjen vare komne over Stien ...

Han stod fremdeles ubevægelig derude ved Stenen — det var, som Fossen begyndte at hvirvle inde i hans Hoved . . . den kom saa nær . . . han havde en Følelse, som han pludselig havde seet ned i en Afgrund ...

„Ross! ... Ross!" — raabte det bag ham ... Selskabet havde samlet sig om nogle Forfriskninger paa en moseklædt Stenblok henne under Fjeldvæggen ...

„Digteren har siddet og drømt derude" — bemærkede Miss Wilkens.

... „grebet i Regnbuen!" — tilføjede Pregel.

„Jeg ved ikke, om den ikke brast for mig!" —

„Jeg ser det, De er jo ganske vaad" — lo hun ... „af Støvregnet!"

... „som jeg fik i Øjnene ... ja!"

Pregel rakte Ross et Glas Champagne.

Ross løftede det: — „Jeg vil drikke en Skaal for den Regnbue, Enhver af os ser her i Livets Sus! ... og, hvis det er en Kvinde, som spænder den Bue over Dig, ... maatte hun heller dræbes strax, end at den nogengang skulde blegne bort i Løgn og Lavhed! ... Jeg vier Skaalen til Damerne, hvis Sag det er at bevare den!"

Skaalen mødtes med Varme, og Miss Wilkens kom med sit Glas hen og klinkede med ham:

„Jeg troede ikke, det gik an saadan uden videre at hente os Regnbuen op af Fossen ... det kan kun Digtere gjøre! — Ikke sandt, den smukke Skaal gjør os til Venner igjen?" — tilføjede hun rask lavere.

Han troede alligevel at ane en spejdende Usikkerhed hos hende, og hun paa sin Side i det Blik, hun mødte over Glasset, med Et noget farligt gjennemtrængende. Det var kun et Skimt ... et Glimt, saa var han igjen den forrige; — men disse forunderlig skuende Øjne forfulgte hende aligevel med en vis Uro ...

Ross var overmaade livlig. Han gjorde Indtryk af at være i et perlende Lune, og han var aabenbart nu den feterede i Selskabet.

Idet man brød op, gik hun hen og hviskede noget til Mr. Sidney og tog Pregels Arm; — hun var grætten og i slet Humør: —

„Det er Dem, som har raadet mig til at fornye det intime Forhold til Ross! . . . Jeg forsikrer Dem, Pregel, — han plager mig! . . . Jeg ynder ikke at lade mig udspejde . . . af de Øjne . . .“

Da man kom ned til Hestene, maatte man vente en Stund paa Doktoren og hans Forlovede; — Ross havde paa Vejen seet nok til at forstaa, at der foregik en eller anden Scene mellem dem.

Det var Ross, som nu maatte hjelpe Miss Wilkens op paa Hesten i Anledning af Forsoningen. Hun saa imidlertid nvis paa ham, da Mr. Sidney kom ridende hen for at være hendes Kavaller paa Vejen.

„Jeg maa opgive den Ære!“ — sagde Ross bukkende; — men hans Øje vaagede paa deres Færd den hele Vej . . . paa det mindste Blik . . . den mindste Mine . . . Det var en Taage af Tvivl til at gaa sig vanvittig i! . . . Og hun? — havde hun Skyld?

Den næste Dag blev enhver Udflugt indstillet, fordi Vejret begyndte at se truende ud; det var lummert og trykkende, og i det følgende Døgn gik der sorte Regnbyger med Torden nedover Dalen. Man kjedede sig som vanligt for Rejsende paa Regndage og holdt til i Stuen og Gangen eller fordybet i en eller anden Lekture oppe paa sine Værelser.

Ross havde gjennemgaaet Mr. Crawbys Kvartser, og Miss Wilkens overrasket „Digteren" med et Fad nydelige regnvaade Roser, som hun havde ladet sætte op paa hans Værelse. Idag proklamerede hun, at det var Postdag, ... „det var den eneste fornuftige Maade at faa en kjedelig Dag til at gaa paa," — og Familjen sad snart paa hver sin Kant og skrev Breve. Posten skulde gaa Klokken fem.

Miss Wilkens havde flyttet sine Skrivesager ned i et Lysthus ... Tiden nærmede sig stærkt. Hun tog af og til op sit Ur og saa næsten febrilsk utaalmodig ud ... Tjeneren kom med nogle Breve i Haanden for ogsaa at hente hendes.

„Lad mig se, John!" — sagde hun og undersøgte Brevene ... De maa vente endnu et Øjeblik ... mit er ikke rigtig færdigt ... Har De ikke været oppe hos Mr. Sidney?"

„Mr. Sidney er gaaet ud."

„Det er umuligt! ... umuligt! siger jeg Dem! — — i Regnet." — — Der gik en Tanke op for hende. Han havde naturligvis fundet det rigtigt at gaa selv med Brevet ned til Postaabneriet ... „Naar gik han?"

„For et Par Timer siden, — netop da det lynte saa ..."

„Du kan aligevel gaa med Brevene, John! — mit kan vente til næste Postdag."

— — Hun sad en Stund fordybet i Tanker. Derpaa rejste hun sig og gik med et Smil grublende Skridt for Skridt med Haanden støttet mod Bordpladen; — — der var noget overmodigt i dette knejsende Hoved ...

Der hørtes langsomme Skridt — — det var Sidney.

„Ak, Annie!" — sagde han mørk — „jeg har skrevet tyve Breve idag; — — men revet dem itu et for et!"

Hun blev næsten graa i Ansigtet og saa foragteligt paa ham. Derpaa satte hun sig ned ved Bordet med Haanden støttet mod Panden.

... „Det er, som jeg skulde bane mig Vejen til Dem gjennem en Forbrydelse!" ...

Hun svarede ikke.

... „Det er ingen Skam, Annie, — om min Haand viger en Smule tilbage for at knuse En, som gjerne gav sit Hjerteblod for mig ..."

Hun vedblev at se ned, og der opstod en trykkende Taushed.

„Vær ikke ubarmhjertig, Annie! — Naar jeg er nær Dem, staar Alt saa let for mig ... Det maa og skal ske!"

„De taler saameget om at knuse! — Falder det Dem aldrig ind, at De knuser mig ... træder mig under Fødder? ... mig, som daglig er sammen med Dem ... ser Dem ... hører Dem! Men jeg vil ikke ... kan ikke længere bære det, ... om jeg saa skal gaa bort herfra paa min Fod!" — Hun var i voldsom Bevægelse ... „Bryd Dem ikke mere om mig, — jeg beder Dem ... beder Dem, hører De... O, jeg er saa angst ... saa angst for, at det aligevel igrunden skal være mig, som frister Dem! ..."

„Med næste Post gaar Brevet — — saa sandt der endnu er et Fnug af en Mand igjen i mig! Jeg kan ikke leve uden Dem! ... og saa maa De bære lidt over med mig, Annie!"

Han skyndte sig ud af Lysthuset. — —

— Vejret klarnede udover Aftenen, og Doktoren var rullet ind paa Gaarden i sin Karjol. Der var kommet en livligere Stemning over dem Alle efter

den triste Regndag, og man sad nu i Solskinnet, der endnu her og der blinkede i Draaberne, og nød sin Kaffe ude paa Pladsen.

Miss Wilkens var aabenbart i et glimrende Humør. Hun bragte selv Kaffeen til Plejeforældrene.

„Mama og Papa ere saa uhyre forskjellige ... de vil have den tillavet hver paa sin Maade ... Var ikke jeg, tænker jeg, I vilde komme til at disputere om Kaffeen hver Dag!“ — lo hun og satte sig med et lidet Arbejde hen ved Bordet hos dem, hvor hun underholdt dem livligt.

Ross sad længere henne med en Avis, men fulgte igrunden kun Miss Wilkens. Pregel halvsov med en Cigar i Munden.

... „En Vinter til i Norge? ... er De fra Forstanden, Doktor! ... Hu! jeg fryser bare ved Tanken ... Nej Tak! I Vinter er vi i Paris. — Ikke sandt, Mama?“ — Hun rejste sig og lænede sig fortroligt til Mr. Crawbys Stol. — „Siger Du ikke som jeg, Papa? ... Jeg har alt tænkt paa, hvor vi skal bo der. En Vinter til i Norge er jo desuden rent ud umulig for Mamas Gigt — — det vilde være det samme som at dømme hende til Sengen i et Par Maaneder! — Husker Du, hvilke Smerter Du havde, Mama?“

„Jeg tror, Annie har Ret i dette, William!" — yttrede Mrs. Crawby til sin Mand.

„Men Du ved jo, Sidney maa hjem til Hull — at Rachel venter ham ivinter."

Miss Wilkens dukkede sit Ansigt ned i en Vase med friske Negliker og Roser, som om hun vilde kjøle det, og hun indaandede paa samme Tid Duften i stærke Drag . . . hun næsten begrov Ansigtet i dem . . .

„Du ødelægger Blomsterne, Annie!" — sagde Mrs. Crawby.

„Jeg tænker, det er bedst, jeg redder dem!" — mente Mr. Sidney, der nu var kommet til — han tog Vasen fra hendes modstræbende Haand.

Der var to Øjne, som saa, at der blev sendt ham et talende Blik og hvisket over Blomsterne, og det var Ross's.

„Jeg har altid syntes, at Vinteren hjemme i Hull er uforbragelig," — sagde Sidney — „og har længe været i Beraad med at lade det udskyde . . . og saa blir der jo Intet ivejen for Pariserrejsen." — —

Den Aften var Pregel i mindre godt Humør. Han nippede adskillig til Seltersvand og Konjak og bed op den ene Cigar efter den anden . . . Han

slentrede langsomt efter Miss Wilkens og de Andre, der var gaaet en Aftentur ned igjennem Skoven. Paa Opvejen gav hun Pregel Armen og sagtnede sin Gang.

„Nu," — sagde han — „jeg forstaar, De har udfærdiget mit Rejsepas idag! — denne Pariserrejse er naturligvis Deres Adieu ... Mr. Sidney trænger den, Mama trænger den ... og De vil den, — — saa er der jo ingen Raad for det, — Musiklæreren expedere vi ..."

„Pyt, ikke Andet, — jeg saa virkelig, at der var Noget, som gik af Dem, og, da jeg nu ved, De ikke er jaloux, saa ... Nej, vær rolig, Pregel! jeg har tænkt paa det. De blir med os til Paris!"

... „til Paris?" — han rystede paa Hovedet.

„Netop."

„Umuligt ... hvordan skulde det lade sig gjøre?"

„Paa den simpleste Maade af Verden: De blir inviteret med os et Aars Tid ... for at høre Mesterværkerne og uddanne Deres Geni! ... Klinger det ikke godt ... nobelt! ... jeg har just sagt Mama og Papa, at det vilde blive saadant usigeligt Tab for min Musik, om jeg netop nu holdt op at spille med Dem ... at det er den eneste Grund, jeg ved, for at være i Norge ..."

„De forbløffer min Aand, Annie! ... jeg tror, jeg er rent ud intellektuelt forelsket i Dem ... i alle Deres Grunde og Udveje ... Jeg nyder at se alle disse" — han gestikulerede med Stokken hen mod Selskabet — „hver paa sit Vis staa der i Irgangene lig Faar og Kvæg, De driver, som De vil ..."

Hun plukkede leende nogle Markblomster og skyndte sig efter de Øvrige. —

— Den næste Morgen hørte Ross, at Miss Wilkens havde fulgt Mr. Sidney ned til Elven for at fiske ...

For nogle Dage siden havde hun erklæret dette Fiskeri for det mest aandsfortærende, hun vidste ... Og nu? — det var ikke let at forstaa det ... Jo, han forstod det! ... han havde forstaaet det nu i to, tre Dage ... Det var forunderligt, med hvilken rivende Fart alt gik op for ham; — der lister sig Ingen slig ind i en Kvindes Hemmeligheder som en Digter, der har taget Usynlighedshatten paa! Og han var nu dybt nedslaaet.

Han satte sig paa en af Bænkene ved Skovvejen, hvor han havde Elven glittrende gjennem Bjerkeløvet. Han led under en pinlig Følelse af Skuffelse ... Beskjæmmelse for sig selv over alt det, han havde følt og tænkt og drømt og taarnet sig op i Indbildningen i Anledning af denne Kvinde ...

Det var noget ligefrem trøstesløst at vide sig saa aldeles udygtig til at dømme Mennesker! Og, dersom det enda var Udygtighed! ... Det var noget Værre: — Sjælslavhed! Denne Kvindes Hemmelighed var simpelthen den, at hun sletintet Hjerte havde, at hun under alle de varme, rige Farver kun var en kold Snog, — en beregnet Kokette!...

Han sad der endnu, da de kom tilbage fra Turen, som det lod til, uden noget Udbytte ... „Den Lax, hun har manøvreret med dernede, er naturligvis Mr. Sidney! ... Det er da ikke for det — jeg gaar selv med en Følelse, som om jeg har havt Krogen i Munden og netop har slidt mig løs!"

Som hun kom opefter Vejen med Nettet til at bære Fisk i koket ved Siden og Fiskestangen over Skuldren, mønstrede han hende meget koldblodigt: — Jo, hun var smuk! — næsten smukkere af Figur, end han havde seet før; ... men det Solskjær, hun havde staaet i for ham, var faldt af hende! — —

— Man spiste nede i Løvhytten, og Ross var næsten paafaldende hjertelig mod Mr. og Mrs. Crawby; — han sad med Følelsen af, at det var den sidste Middag, han spiste i deres Hus, og var rørt over disse to venlige Gamle, hvis blinde Godhed han saa i den Grad misbrugt.

Miss Wilkens undgik et Par Gange Ross's rolige, skarpe Blik, men konverserede forceret livligt.

Pludselig greb Ross sit Glas og takkede Mr. og Mrs. Crawby for al deres Hjertelighed og Gjæstfrihed, som han nu ikke længer kunde benytte sig af, da hans Ferie var udløbet, og han imorgen tidligt maatte begive sig paa Hjemrejsen. Dette kom overraskende for Alle. De Gamle gjorde et Par forgjæves Forsøg paa at overtale ham og udtalte derpaa deres oprigtige Beklagelse over ikke at faa beholde ham længer ... Man afbrødes ved, at Attachéen viste sig ved Indgangen, som vanligt, bukkende med Lorgnetten, i lang, hvid Støvfrakke og Hat med Myggeslør ... Han forsikkrede, at hans nuværende yderligere Magerhed kom af, at han var bleven halvt opspist af Myggesværme i Finmarken; — man havde roet gjennem Myggesværme, kløvet dem med Stokke ... pløjet Veje gjennem dem ... brændt dem med Fakler! ...

Hans Ankomst vakte Liv, og Miss Wilkens forstod paa en overordentlig naturlig og indtagende Maade at betyde Attachéen, hvilken savnet Størrelse han havde været i deres Kreds.

Der var Gjæster om Aftenen, og Miss Wilkens bevægede sig mellem dem som Husets unge, stolte Datter med en elskværdig Værtindes Værdighed.

Hun glemte Ingen og Intet ... lige til, at hun udtalte for de Fremmede, hvormeget hun og hendes Familje beklagede, at deres kjære Gjæst og Ven, Digteren Ross, saa snart skulde rejse fra dem.

Hun var elegant klædt i en kniplingbesat, violet Silkekjole med en Talma let kastet over Skuldrene og en snehvid, stor, rund Straahat paa de mørke Lokker.

Vinduer og Døre vare aabne i den stille, varme Aften, og Selskabet holdt til dels i Stuen, dels udenfor. Hvor nonchalant, let og frit hun sad der paa Trappebænken med en Handske aftrukket og legte med Parasolen og passiarede, medens Pregel spillede.

„Jo, Hr. Attaché! — til næste Vinter træffer De os i Paris ... Mama og Papa ere i det Stykke aldeles af min Mening ... Ikke sandt, Papa?" — nikkede hun kjærligt til denne, der sad nedenfor. — — „Imorgen skal vi have en Tur opad Fjeldvandet. Doktoren — det er Hr. Doktor Wulff!" — bemærkede hun med en Bøjning noget let presenterende — „paatager sig at ordne hele Turen for os ... Hvis vi skulde opholdt os her et andet Aar, vilde vi forskrevet Rideheste over fra England og et Par Shetlandsponyer ... Kjære Papa! — tror Du, Mama taaler at sidde længere

ude ... det blir vist kjøligt for hende!" — og hun gav sig til datterligt at sørge for sin Plejemoder.

— „Endnu den samme ufortrødne Beundrer, Hr. Digter!" — yttrede Attachéen senere i Forbigaaende — „Miss Wilkens er mærkelig i sit Es ... Sig mig, Mr. Sidney er jo fremdeles forlovet?"

... „endnu, saavidt jeg véd! Det gjør mig ondt for Mr. Sidney, at De har været mere klarsynet end jeg ... Kunde De nu ogsaa gjøre det Mesterstykke at aabne hans Øjne."

„Pah! — De tager Fejl, om De tror, jeg tør maale mig med hende ... jeg kan kun lære her!" ...

— — — Det var begyndt at skumre lidt af Sénaftenen, da Selskabet opløstes, og Ross tog Farvel med Miss Wilkens. Med de to Gamle havde han gjort det forud.

„Saa ser vi Dem kanske ikke mere ... før De er berømt, Hr. Digter?" — sagde hun sagte. — „Lov mig da ikke at glemme os!"

Han stod alene med hende, og hans Øjne flammede af kold Haan: — „Jeg var overordentlig naiv, da jeg første Gang traf Dem paa Dampskibet, Miss Wilkens! ... og forstaar først nu, hvor overlegen De har været ... Jeg skal aldrig glemme

den Berigelse i min Erfaring, jeg har Dem at takke for!"

Da Karjolen tidligt om Morgenen rullede for Døren, var Ross alt oppe og over paa Mr. Sidneys Værelse i den anden Gaard. Han traf ham alt vaagen.

„Nu, Mr. Ross! ... De skal rejse?"

„Ja, Mr. Sidney! — — og jeg vilde gjerne sagt Dem et Ord, som ligger mig paa Hjerte ..."

Han satte sig paa Stolen ved hans Side.

... „De har vist mig saamegen Aabenhjertighed, at jeg gjerne vilde gjøre Dem Gjengjæld ... Ved De, hvorfor jeg rejser?"

„Nu?"

— „fordi De i alle Maader har haft Ret i Deres Dom om Miss Wilkens! — — — Jeg har været forelsket i hende ..."

„De er ikke den Første, som har været det!"

... „og hun har blodig skuffet mig ... Jeg vil ærlig sige Dem, at hendes Færd har været slig, at hun gav mig al Grund til at tro, at hun havde givet mig sit Hjerte ... Jeg kom hid for at anholde om hendes Haand. Det kan mulig gavne

Dem at vide dette. — Og nu, Mr. Sidney! undskyld ... og Farvel!"

Da han var gaaet, laa Sidney længe og grublede — — — — „Hm ... som om han kunde sige mig noget Nyt om hende!"

XII.

Det var udpaa Eftermiddagen et Par Uger efter, at Ross kom tilbage til Kristiania. Han havde nedenfor Dovre taget Vejen paa Turistvis tilfods og undervejs været i et frygteligt Humør; — af en Trang til at undgaa sine egne Tanker havde han febrilsk søgt Adspredelse i at gaa de ensomste og vildeste Ruter.

Nu laa Hovedstaden foran ham med Solen skraa over sig, stille, som da han forlod den, men dog i et vist Højtidsskjær ... Der var dejligt derude i Oslo omkring Loelven med alle de rige Træer og det skovklædte, grønne Egeberg! Løvet i Lindene hang saa svulmende friskt, — det maatte nylig have regnet ...

Han hastede ind Havevejen hjemme og sprang op ad Trappen. Døren var stængt! — der syntes ikke at være en Sjæl i Huset ... Han ringede

paa. — Nej! Han gik rundt den anden Vej. Nej, — aflaaset ogsaa der! — Hvad kunde det dog betyde? . . . Han arbejdede med Døren og fik den endelig op; — han havde i Guttedagene kunnet et Snit med Klinken, som han nu praktiserede. — Han blev staaende stum. — Kjøkkenet var tomt! ... det saa ud som udflyttet! Han foer igjennem de andre Værelser og blev igjen staaende — — tomt! . . . Han saa de lyse, firkantede Rammer paa Væggene efter Skilderierne, Chiffonieren, ... Sofaen! ...

Han gik sagte op ad den sandskurede, knirkende, i Fjælene slidte Trappe. Døren til hans Værelse stod aaben, og der var tomt. Solskinnet faldt paa skraa og lidt blegt over det halve Gulv, og alskens Tegninger, Skilderier og Notitser med Blæk og Blyant ligefra Guttedagene af vare bortskrubbede af den blaa, vandfarvede Væg, saa at der kun saaes enkelte Ar og Mærker igjen, ... og man havde af samme Grund overhvidtet den store Brandmur, der ragede frem paa Gulvet og ligesom delte Kvisten i to Værelser, hver med sit Vindu ...

Han stod der fuld af Angst, og det var, som Hjertet trak sig sammen.

Hvad var der dog hændt? Man var flyttet ... Hans Moder var dog ikke død? — — Han havde ikke havt nogen Underretning hjemmefra paa

sex Uger, da hendes Breve naturligvis vare sendte til Crawbys, hvor de maatte tro, han opholdt sig.

Han skyndte sig igjen ned, — han maatte have Oplysning. Han saa en Kone staa nede i Haven og plukke Stikkelsbær i et Par Kurve ...

„Hvad gjør De her?" — spurgte han, næsten gal af Angst for Svaret — „for hvem plukker De Bær?"

„For en ... Fru ... Fru — ja, nu husker jeg ikke Navnet ... hun bor i den anden Ende af Byen ..."

„Heder hun ikke Fru Ross?"

„Jo ... jo, det er sandt!"

„Og De har talt med hende?"

„Det er jo hende, som har sendt mig hid! ... Jeg skal være der tilbage med dette iaften." — Hun saa paa ham, opmærksom ved hans underlige Væsen.

Han kunde gjerne bristet i Graad; — der var lettet ham en tung Sten af Hjertet! Men han fik igjen noget at gruble paa, da hun sagde, at der nok om en Tid skulde være Auktion over Stedet ... Der havde været Flere og beseet Huset og Haven den Dag.

Ross lod sig nøjagtigt beskrive, hvor hans Moder boede og ilede derud ...

Det lille hvide, firkantede Hus, der var beskrevet ham som Stedet, saa nærmest ud som et gammelt, forladt Landsted, der efterhaanden var kommet for nær Staden. Det var naaet af en af de nye projekterede Gader, der laa besværlig og urydbig af Stenarbejde; men indenfor saaes der Levninger af et Slags Have ... Han forstod, at den billige Husleje her havde været det Afgjørende. Hans Moders lille Pension skulde ikke strække langt ... Det var næsten kun et Slags til Beboelse tillempet Havehus.

Han var aldeles bleg, da han traadte ind i Stuen. Der faldt hans Moder og Kirstine ham med et samtidigt Udraab om Halsen ... der rejste Tante Rissa sig op af Skindstolen ... der stod Pianoet, Sofaen, Chiffonieren med Uret paa, — Alt, saavidt muligt, stillet paa samme Plads som hjemme!

Allerede under de første Forklaringer kom det op, at han ikke havde modtaget det Brev, hvori hans Moder havde villet forberede og forsone ham med den uundgaaelige Forandring.

Havde han da forladt Crawbys? — hans Moder spurgte ikke, men hun anede, at Sønnen havde lidt en eller anden Skuffelse, som havde rystet ham; — han var blevet mager, Trækkene

skarpere lige til Øjnenes Udtryk. Og nu skulde han, med det samme han kom hjem, aldeles uforberedt tage denne nye pludselige Omskiftning! ...

„Kom! saa skal Du se dit eget Værelse, Thomas!“ — sagde hun og førte ham ovenpaa. — „Det er noget ligt dit forrige, — — skjønt Udsigten ...“

Han tog omkring sin Moder og stod lidt stille ... „Du har Ret, Mo'r! — det er Mod, vi skal have! ... Det afhænger ikke af et Hus, men af om jeg duer til Noget ...“

... „Tvertover for Dig her paa Gangen bor Tante Rissa ... i disse to Værelser“ — afbrød hun og slog op Døren; derinde var et gammeldags Mahogni Møblement og pyntelige Gardiner; — „hun stod saa fast paa, at hun vilde bo hos os ... det var smukt tænkt af hende, og vi maa jo tage imod det.“

Han fulgte villig med hende overalt og søgte at interessere sig for det.

Om Aftenen var han elskværdig og underholdende og fortalte om sin Tur, men der gik hele Tiden tunge Tanker og Underdønninger i ham af alt det Meget, han havde oplevet i den sidste Tid, og medens Kirstine spillede, grublede han paa, hvad Katharina sagde nu? ... hvad hun vel maatte tænke om ham, som havde været borte, medens

hans Moder havde havt saamegen Strid at staa i! Det var ikke sandsynligt, at hun havde fundet noget at undskylde ham med! — „Ja, jeg gad vide, hvad hun overhovedet i Vinter har tænkt om mig og... Det har da ogsaa været en grundig Svaghed og Barnagtighed, at jeg altid netop skulde betro hende det, som galt og ynkeligt var! ... Herefter skal det ikke behøves; — jeg har da vel endelig engang vundet frem til at blive en Mand, som kan tage Verden, som den byder sig!"

Han satte sig hen til sin Moder: —

„Jeg vil imorgen selv gaa ned og faa Besked om mit Theaterstykke; — jeg har ikke Raad længer til at vente i det Blaa paa Svaret ... nu faar det gaa paa sin amerikansk! ... det kunde dog være muligt at faa Auktionen over Huset udsat ..."

Den følgende Dag var han nede paa Theatrets Kontor; — der laa ingen Besked, og han greb Anledningen til at skrive et Brev om, at et hastigt Svar var ham magtpaaliggende.

En Uge gik og to ... og nok en Uge fuld af ulidelig Spænding ... Det blev over en hel Maaned og endda intet Tegn til Svar. — Han havde gjentagne Gange forhørt sig, da han en Dag nede i Byen i et af Bladene mødte en Notits, som han

ikke et Øjeblik tvivlede paa, skrev sig fra Løndals Haand:

„Theaterdirektionen har atter modtaget et Arbejde fra Hr. T. Ross, hvilket dog denne Gang efter Forlydende skal være enstemmigt forkastet. Vi skulde overhovedet ønske, at denne Forfatter endelig kom til en Forstaaelse af sin rette Plads i vor lille literære Verden, der vistnok ikke vilde vrage hans heldigere Ting, naar de af og til kom ud uden større Fordringer end de, der stilles, hvor Poesien drives som Bisyssel. Til noget Betydeligere mangler han absolut Hovedsagen — Kaldet!"

Det var Eftermiddag og over Kontortid; men der kunde dog være Nogen at træffe nede paa Theatrets Direktionsværelse, og han vilde have Rede paa Tingen.

Der laa en Rulle til ham med et Brev stukket ind i Sejlgarnet, hvormed den var knyttet; det var hans eget Omslagspapir, der var vendt. Brevet indeholdt kun nogle faa høfligt afslaaende Linier, hvorefter man, „trods den bedste Mening om den poetiske Side ved Arbejdet, aligevel med den tidligere Erfaring for Øje ikke havde fundet at kunne anbefale Stykket til Opførelse, da det fra den dramatiske Side frembød væsentlige Mangler ..."

Ross kunde ikke i Øieblikket gjøre sig noget klart; — han følte kun, at nu havde han faaet det afgjørende Slag! Følgerne fik han siden overtænke ...

Han gik en lang Spadsertur — Time efter Time ... Det var sent om Aftenen, da han kom hjem og gik lige op paa sit Værelse. Han sad der uden Lys, og det var først langt ud paa Natten, at han lagde sig ... Han tændte Lyset og slukkede det igjen ... Der kom en usigelig Sjæleangst over ham; — han havde i det sidste Aar oplevet saa mange og saa store Skuffelser! — Skulde han nu kanske opleve den sidste ... se det, som var hans Livs Drøm ... som gav det sit hele Indhold — Troen paa et Digterkald — forsvinde i Røg! ... det kom saa svimlende ind paa ham ... Han saa Morgenstriben gjennem Gardinet, før han sov ind.

Da han om Formiddagen kom ned i Stuen, fortalte han i en rolig Tone, at hans Stykke ikke var antaget.

Der var Ingen, som yttrede noget; — kun hans Moder sagde med et Forsøg paa Frimodighed: — „Saa skriver Du naturligvis en Fortælling, Thomas!"

Som han stod i Vinduet og med Øjnene fulgte Kirstine, der gik nedover Vejen til sine Informationer i Byen, tænkte han paa, at hun nok heller ikke længer gik med det vante Mod; — hun kunde møde mangt et Ord og mangen saarende Adfærd i Anledning af hendes Broder, der atter stod offentlig Gabestok i Aviserne ...

„Og, hvad tænker Du paa nu, Thomas?" — spurgte Rissa, da de vare blevne alene i Stuen ... „Jeg synes, det var rigtigst, om Du søgte en eller anden Post ... og kanske studerede igjen? — Saa kunde Du jo digte alligevel, naar Du fik Tid ... Jeg tror nu, at Du faar alt dette, for at Du skal bøje dit overmodige Sind, Thomas!"

Han svarede Intet, men hun havde læst en bleg Trods sammen med noget smerteligt i hans Mine, og hun rystede sørgmodigt paa Hovedet ...

Oppe paa sit Værelse gik han frem og tilbage ... At Stykket har Mangler? ... det er højst rimeligt! ... Jeg aner det altfor godt. Det er jo skrevet i den Fantasirus, hvori jeg har levet i hele dette Aar! ... Og at de desuden efter Evne gjør mig Uret, — bah! er det Andet end Reaktionen ovenpaa mit forrige Nederlag? ... Men Faktum er, at vore Pengeaffærer ere fortvivlede, at Kirstine og Tante Rissa gjør, hvad de kan, for at støtte Moder ..

Er der Nogen, som skal hjælpe, saa maa det vel først og fremst være mig! ... Pregel kan faa Ret! Slutningen paa al min højtstræbende Digten og Tragten kan blive en — Præstegaard, hvor jeg tager min Moder og Søster i Huset! ... blive Lærer eller noget Sligt, indtil jeg faar arbejdet mig til en Examen igjen! ...

... „Det uundgaaelige maa tages ..."

Men just nu, da han med bitter Vemod stod og og vejede Tanken om at tage Afsked med sin kjære Pen, overkom der ham en Følelse af Evne og Kald saa klar og stærk som aldrig før ... For hans indre Syn begyndte der at stige Billede paa Billede af det, han vilde baaret frem — — alt det, han nu skulde opgive! — — disse svigtede Skikkelser vilde spøge om ham al hans Dag! ...

Lidt efter sad han med et Smil paa Læben og skrev og fantaserede sig ind i et Eventyr om En, der var paa Hjemrejse Juleaften og kjørte gjennem en Skov ... Bjørne og Ulve stak deres røde, glubende Gab ind i Slæden til ham, Træerne gjorde i Maaneskinnet tusinde Slags krogede Figurer og truende Troldeansigter; — de strakte Grenene ud for at gribe ham, saa ud som Galger med Mænd i og stillede sig strittende i Vejen for ham, medens det overalt lo fælt og skadefro rundt om. Men han

kjørte paa, — han forstod, at han ikke maatte standse! . . . Snart saa det ud, som om hans Hest stod til Halsen i Sneskavlen, snart var den aldeles borte, snart forekom det ham, som Farten gik baglængs. Troldene grinede og dansede foran ham, og af og til sad der en uhyre Skikkelse tvertover Vejen og gloede . . . Det var, saa Blodet kunde stivne; — han holdt i Tømmerne, saa han ikke kjendte sine Hænder og lukkede Øjnene af Angst... Men han maatte frem, det følte og vidste han; og som han paany tvang Hesten videre, som imod det Umulige — stod Slæden pludselig inde paa hans Faders Gaard i den festligt skinnende Juleaften!...

Det var blevet et Par Spalter og egentlig som et Slags Svar til Løndal. Han lagde det sammen i et Brev til et af Byens Dagblade, hvor han bad det indtaget som Føljeton, og gik ned til den nærmeste Postkasse med det.

Da han kom ind til Aftensbordet, sagde han med tilsyneladende Frejdighed:

„Jeg har besluttet at tage en eller anden Lærerpost, Moder! . . . en Kopistplads i et af Departementerne eller hvad der kan findes. — Jeg vil arbejde — tjene Penge . . . Imorgen vil jeg ud og forhøre mig . . .“

„Jeg havde ikke tænkt det saa, Thomas! — — jeg har altid haabet paa, at Du skulde faa følge dit Kald ..."

„Aa, Moder! — jeg véd nok, at Du for din Del gjerne sultede Dig ihjel for min Digtnings Skyld; men der er nu gjort nok af det! ..."

XIII.

En Eftermiddag ved Kaffetid bankede det paa hos Konsul Linstows, og Tante Rissas statelige Skikkelse traadte ind i Stuen. Hun plejede jevnlig at gaa i Besøg til Venner og Bekjendte og havde Aaret rundt ingen liden Runde at gjøre. Ogsaa til Linstows kom hun af og til; — det havde fortsat sig fra hans Hustrus Tid, og de vare Bekjendte fra Ungdomsdagene.

... „Se God Dag, Frøken Rissa!" — hilsede Konsul Linstow. Idet hun kom, stod han i Begreb med at gaa ind paa Kontoret, men betænkte sig nu og satte sig igjen.

„Vær saa god! — Her er en magelig Plads i Sofaen, Tante Rissa! ... Sæt Dem rigtig godt og hvil Dem efter den lange Tur!" — sagde Ka-

tharina. Hun hentede en Pude og satte en Skammel under Fødderne.

„Hvordan staar det til hjemme med Fru Ross og Kirstine og ... Poeten?" — spurgte Konsulen.

„Jo Tak!" — Hun sukkede uhyre dybt som en Hentydning til alt det, der var hændt i den sidste Tid, og benyttede Pausen til at udfolde det smukke Strikketøj, som hun bar ved Sølvkrogen ... „de har det Allesammen godt! ... det er jo langt ude! — men det er en stor Ting, ... der er varme Værelser og det trækker ikke ... og saa er det saa billigt ... Det er jo en saadan Hovedsag der, indtil Thomas kan bidrage mere til Huset."

... „end han har gjort før?" — bemærkede Konsulen lidt spydigt. — „Jeg har seet af en Føljeton idag, at han er kommet hjem; men jeg troede just ikke, det vilde være noget Bidrag til Økonomien derude ... Stakkels Fru Ross! ..."

„Ja, De kan saa sige!" — Tante Rissa sukkede dybt, saa at der igjen blev en Pause; den statelige Skikkelse i Kappen og Krøllerne talte ligesom med lidt Overvindelse: — „Det er hellerikke saa let for Thomas nu saa strax at finde en passende Post ... Jeg har jo i disse Dage været lidt ude og hørt mig for hos gamle Venner, om der kunde være Plads i noget af Departementerne; — men der er

nu saa Mange ... Og, sandt at sige, Konsul! kom jeg ogsaa hid til Dem idag for den Sag, ... om De ved noget Arbejde, der kunde passe."

„Hvad behager? — Vil han virkelig? — Nu ja," — kremtede han lidt haanligt — „det er jo sandt, hans sidste Arbejde er ogsaa forkastet, saa han vel er nødt til det nu! ... Forlæggerne betænke sig naturligvis ogsaa paa at tage hans Sager herefter ... Er det ikke saa, Rissa?" — spurgte han pludselig i den ligefremme Tone, hvori man undertiden kan appellere til et mere end trediveaarigt Bekjendtskab.

„Nu er han ialfald bestemt paa at sige hele dette Digtervæsen Farvel. — — Han kunde været i Præsteornat nu! ..."

Medens Tante Rissa her kom ind paa sit Yndlingsemne: Thomas's theologiske Fremtid, sad Katharina aldeles bestyrtet, — næsten ude af Stand til at sige et Ord! — og, idet hun rask gik ud for at sørge for Kaffeen, spurgte Linstow:

„Hvordan er det ... er Thomas Ross blevet forlovet?"

„Forlovet! — — Thomas?"

Kremte, rømme sig.

... „med denne norsk-engelske Dame, som har været her i Vinter? — Han kommer jo nu derfra ..."

„Nu, det Besøg blev da kort nok — han var der ikke i otte Dage; ... men Rygterne ere forskrækkelige; ... jeg troede virkelig ikke, at de nu vilde angribe hans Agtelse ogsaa fra den Side! Hvad skulde han vel have at forlove sig paa?"

„Aa, for det var der Intet ivejen; hun var rig nok!" ... Men da Katharina kom ind med Kaffeen, afbrød han pludselig Themaet. Tante Rissa begyndte nu at foredrage vidtløftigt over et af de Velgjørenhedsselskaber, hvori hun var interesseret samt i den Anledning at lægge Konsulen forskjellige Sager indstændigt paa Samvittigheden.

Efterat have drukket Kaffe tog hun Afsked og bad ham tilslut nok engang tænke paa Thomas. —

„Nej" — sagde Konsul Linstow efter hende — „er der Nogen, jeg ikke skal tænke paa, saa er det „Thomas!"" — og han gik hastigt ind paa Kontoret.

Han hadede ham. Det var ubetinget hans Skyld, at Katharina havde afslaaet en hel, glimrende Fremtid, — hvad der havde været ham en bitter Skuffelse ... Og nu bagefter var det efterhaanden gaaet op for ham, at hans Datters Lykke var strandet paa den samme Rors! ... Det var en Tanke, der pinte ham; thi hun var hans Afgud,

hans Øjesten — den, paa hvem han i Stilhed havde kastet den Smule ideale Trang, han havde reddet i Livet. — Og det var tillige ydmygende, at hans, Konsul Linstows, Datter skulde være havareret foran en saadan Pjalt af en Poet! ... Han skulde naturligvis ovenikjøbet hjelpe den Fyr! ... Den Slags Folk har desuden godt af at bugtes en Smule ...

Katharina aabnede saagodtsom ikke sin Mund til et Ord efter Tante Rissas Besøg; — hun var bleg, og det var en kold Pande, hendes Fader den Aften kyssede til Godnat.

Der var paakommet hende en bitter Haardhed; under den Slags Indflydelse, som Thomas nu havde overgivet sig til, var det kun naturligt, at det Bedste i ham svigtede! ... Nej, — han „gik ikke ned paa Gaden, fattig og sulten for sit Kald" længer! — som han engang i stolt Trods havde sagt hende; — han risikerede jo nu ogsaa at træffe altfor elegante Bekjendtskaber der! ...

Katharina følte, at hun ikke turde røre ved disse Tanker; — derfor stængte hun dem inde med al sin Viljekraft ... Og dog gik der højere og højere Bølger i hende: — Hun havde jo nu ikke et Fnug med Thomas Ross! — Han var kanske for-

lovet eller vilde ialfald blive det en Dag, naar hans Stolthed tillod ham at gjøre det Skridt . . . Hvad havde hun saa med dette? ...

Men, at han skulde opgive sit Digterkald? — Hun havde elsket og fulgt det saagodtsom fra første Spire og følte, at Skjæbnen nu igjen var ifærd med at rive ud noget, — og det Sidste, som hun ikke vilde miste! — af hendes Sjæl ... Hans Digtning, den havde hun dog fremdeles havt sin Ret til! ....

Som hun sad der med Albuen støttet mod Bordet og Ansigtet i Hænderne, brast hun pludselig i Graad ... voldsommere og voldsommere — hele hendes fine Skikkelse bævede . . . Nu først syntes hun, at hun ret for Alvor følte Bitterheden ved sin tabte Kjærlighed . . . hvor uden Indhold hun stod igjen! ... Og hun, som havde tænkt, at saadant kunde overvindes! ...

Hun gik tilsengs og blev liggende i en Døs uden at tænke, uden at drømme; men midt om Natten vaagnede hun med Følelsen af en saa usigelig Medlidenhed med Thomas; — hun saa ham trælle og — synke! . . . Hun udholdt ikke at se denne herlige, stolte Nakke bøjet, og udbrød: „Mangler han Penge, — og kan jeg ikke faa Far til at hjelpe ham paa en saadan Maade, at han

aldrig aner, hvem det kommer fra! . . . Og saa taler jeg med ham — — som hans gamle Veninde. Hvad bryder jeg mig om hans Forlovelse!"

Den næste Formiddag, som Ross sad oppe paa sit Værelse, meldte Pigen, at Frøken Linstow var nede i Stuen og vilde tale med ham. — Han var i dyb Misstemning; — det var ikke saa let endda at gaa under Aaget, naar det kom til Stykket! ...

Katharina Linstow? — det var mærkeligt . . . Hun har ikke værdiget mig en Samtale, siden mit Stykke gjorde Fiasco . . . nej, . . . det var før, — siden vi talte sammen paa Ballet! —

Som han kom ind, stod hun henne ved Vinduet — naturlig, fri og graciøs som altid.

„God Dag, Thomas!"

„Det er Skade, at Du ikke træffer nogen Anden hjemme end mig, Katharina! — Vil Du ikke sidde ned? ... Mor gik ud for ganske nylig ..."

„Jeg traf hende ogsaa; ... men det var Dig, jeg vilde tale med, og det sagde jeg hende."

„Er der Noget, jeg kan være Dig til Tjeneste med? — — Staar det i min Magt, saa ved Du, jeg gjør det; — men min Magt er fortiden just ikke synderlig stor! ..."

„Nej, jeg forstod det paa Tante Risſa igaar! — — og det er derfor, jeg kommer; . . . men jeg vilde først høre det af din egen Mund, før jeg tror paa det. Er det sandt, Thomas! at Du agter at opgive Digtningen?"

„Du kan stole paa Tante Risſa! ... Nej, Du behøver ikke at se saadan paa mig. Det er aldeles tilforladeligt, at jeg gaar fra Digterbestillingen ... Grunden er saa simpel: — Jeg maa!"

Katharina var bleven staaende, — hun gjorde en harmfuld Bevægelse:

„Du har aldrig maattet før, Thomas! — — naar det først var noget, Du troede dybt og helligt paa! ..."

„Men nu har jeg lært det ude i Verden; — det er intet den heller vil end lære uerfarne Folk! . . . Tro nu ikke, jeg er det ringeste bitter. Det lader sig fuldstændig praktisk gjennemføre til begges Tilfredsshed ... Jeg beholder mine Ideer og Fantasier for mig selv, . . . morer mig med dem efter Behag — — — og Verden slipper at plages af dem! ..."

Katharina tvang Taarerne tilbage.

„Og Du vil indbilde Dig selv, at dette er en Udvej, Thomas! Det er jo det samme som at sige, at Du hidtil bare har digtet forfængeligt for

Publikum! ... Ja, for det blir da naturligvis først og fremst for din egen Udviklings Skyld ... Jeg siger Dig" — udbrød hun ivrigt, og Øjnene skjøde blaa Lyn — „Du er nødt til at digte, enten Du vil eller ej! ... her er overhovedet ikke Spørgsmaal om, hvad Du vil, men netop kun om, hvad Du maa. Du har Valget mellem enten at udføre dine Syner som en Mand eller at blive en ørkesløs Drømmer som Pregel! ..."

„Du mener, at, skal jeg først gaa under, — saa var det højere, ædlere og stoltere at dø af Sult som en Digter, der søger sin Vej til Lyset, som han kan, end at gaa under som En, der svigter sin Fane! — — — Det er smukt Katharina! — Men Vorherre har ogsaa givet mig noget Andet — min kjære Moder, at sørge for ... Og jeg tænker, — — skal her endelig tales om Opofrelse, saa har hun saa fuldkommen den første Ret! ..."

„Og Du tror, at din Moder vil blive saa glad i dette, Thomas? ... Nej," — sagde hun, idet hun gik — „ikke gladere end jeg — — og alle vi Andre, som har troet paa Dig!" — — —

— — — Han havde fulgt Katharina ud og vandrede nu nede paa Havepladsen optaget af Besøget ... der var altsaa endnu Nogen, som troede paa ham!

XIV.

Sildigt en Aften, efterat Ross var rejst fra Crawbys, sad Mr. Sidney alene i Mørket paa Bænken i Svalgangen. Vinduet bag ham stod aabent ind til Stuen, hvor Pregel havde siddet og spillet. Han var gaaet bidud, da han ikke kunde faa sove ... Idag var Brevet gaaet i Posten — det, hvori han ophævede sin Forlovelse ...

... „Annie! Annie!" — hviskede han ... „Du koster; ... men saa er Du ogsaa Annie! ... Nu sover hun derinde saa trygt og roligt, som Intet var skeet; — hun ser ikke isøvne, ialfald ikke det, som er ubehageligt" ...

Han hørte Dørklinken aabnes; — det gik sagte i en Dør — og en Stemme sagde:

„Jeg tænkte, De var her endnu ... og kom for at præsentere Dem Mrs. Sidney Crawby! ... Frue til Mark Hall ved Hull, ... Ejerinde af en Million i Kul! — — saa det gaar da endelig an at leve i Verden! ... og De skal være min uundværlige, underdanigste Ridder ... Nu er det afgjort. — Brevet er sendt — idag endelig! ..."

Svalgang, Veranda.

„Tag min Gratulation! — — Maatte De faa al Glæde af denne lange, træge, blaaøjede Kamel, De har fanget!"

„Fy, Pregel!" — lo hun.

... „Nej, jeg holdt mere af det, som det var før! — — De indtog jo aligevel en mageløs Stilling her."

„Uf, nu er De dum, Pregel! ... Tror De, det vilde vedblive, naar her kom en ny Datter ind i Huset? — — Annie Wilkens holder af at være Nummer En!"

„De blir bestandig Nummer En, Annie! — saa stærk i at handle — — — en Stymper som jeg kan kun beundre, hvor Hensynene ryger som visne Baand omkring Dem!"

„Aa, — jeg holder virkelig ikke saa lidt af Mr. Sidney!"

„Ja, ja ... ja, — uden Fornærmelse ... be-tvivles ikke!"

Mr. Sidney sad oppe og skrev hele Natten...

Klokken tre i Daggryet stod han i Jagtdragt med en Dobbeltrifle over Skulderen foran Tjeneren Johns Seng.

„John! John!" — vækkede han ham. — „Nej, bliv liggende! ... Jeg gaar ud paa en Jagttur

indover Fjeldet; — og kommer neppe hjem før sent iaften engang . . . Ser Du, her i Pakken er endel Post, som jeg skulde have bragt Papa igaaraftes; men jeg vilde ikke forstyrre ham med Forretninger saa sent ... Nu faar Du levere ham Pakken imorgen inde paa hans Værelse, — — hører Du, — egenhændig, John! . . . Det er vigtige Sager! — Forstaar Du? ..."

„Ja, Mr. Sidney! ... Det skal blive nøjagtig besørget."

„Læg det under din Hovedpude . . . Her er ogsaa et Brev til Attachéen — Du kan levere det først ... Tak, gamle John — Godmorgen!"

To Timer efter hvirvlede Sidney Crawbys Lig i Fossen nedenunder det samme Sted, hvor Ross havde seet ham tale med Annie Wilkens . . . Han havde skudt sig derude paa Skrænten.

Og endnu to Timer efter, — medens Miss Wilkens laa i sin Seng — sad den gamle Gentleman ganske stille inde paa sit Værelse med Sønnens Brev i Haanden; — han vidste, at han ingen Søn havde mere! ... og tillige, at det var hans Plejedatter, Annie, som havde knust ham baade paa Sjæl og Legeme ... Sidney havde med Hadets og Hevnens hele Nøjagtighed fortalt Alt: hendes Be-

regning, hendes Falskhed, hvorledes hun systematisk havde drevet ham — i hans jammerlige Svaghed for hende — til at ophæve sin Forlovelse og tilslut gjort ham saa grændseløs ulykkelig, at Livet syntes ham umuligt at bære ... Det var ham en Trøst at tænke, at hans gamle Forældre nu vilde blive befriet fra længere at huse denne Hyklerske ... Sluttelig bad han dem hjertelig tilgive ham al den Sorg, han nu gjorde dem — han haabede, at Rachel, til hvem han ogsaa nu havde skrevet og gjort sin ydmygende Tilstaaelse, vilde være hos dem og trøste dem og være dem en Datter ...

Den gamle Gentleman gik med Brevet i Haanden forbi sin Hustrus Soveværelse.

Han saa Attachéen staa bekymret i Gangen, og han hilste ham med en Mine, der sagde, at han vidste Alt. — Han gik lige ind til Miss Wilkens, der endnu laa og læste.

„Men Papa da! ...“ hun standsede.

Hun saa af hans hele Holdning, at der var noget alvorligt paafærde ...

„Her er et Brev, — behag at læse det!“

Hun saa en Stund i det og udstødte saa et Skrig: — „Sidney!“ ...

„Maa jeg bede ... ingen Støj! ... Ti, siger jeg, Kvinde! ... Det er Dem, Annie Wilkens! som

har min Søns Blod paa Deres Samvittighed, — jeg kan ikke mere se Dem for mine Øjne!“

„O, hvilken Ulykke! ... Hvad skal jeg, Stakkel, gribe til, for at Du kan forstaa det ...“

„Her er ikke tale om at forstaa — blot om, hvad jeg vil ... Og jeg vil, at vi skal være færdige med hinanden for dette Liv ... uden Støj ... uden Snak! ... De skal klæde Dem paa ... i en Vogn og bort ... før min Hustru er oppe! ... Kudsken kjører Dem ... Tøjet skal blive sendt efter. Her er hundrede Pd. Sterl., det Beløb anvises Dem af mit Hus i Hull aarligt, saalænge De holder Dem udenfor vor Synskreds ...“

Han gik og bad Attachéen, som fremdeles stod ude i Gangen, følge sig ind paa sit Værelse.

Den gamle Mand var i denne Stund igjen den kolde, klare Forretningsmand, han i sine stærkere Dage havde havt Ry for ...

En Timestid efter var hun borte, og Bregel havde fulgt hende.

XV.

Thomas Ross var bleven dybt grebet af Mødet med Katharina. Hvad var hun ikke for en stolt,

ædel Natur, — skjønt hun var gaaet fra ham i Vrede og Foragt! ... Hun kom den Dag, da han vilde svigte Fanen, og talte slig, at han aldrig slap den mere i sit Liv —— aldrig! — han vilde prøve Alt heller! ...

Han havde strax grebet en Anledning, hvorefter han med en Bisyssel — Gjennemgaaelse af Bøger for en Boghandler — med Tarvelighed kunde leve hos sin Moder i det første Aar.

Han arbejdede gjerrig paa sin dyrt kjøbte Tid, og hvergang han efter endt Forretningstid nede hos Boghandleren kom paa sit Værelse og tog fat paa sin Digtning, havde han en Følelse, som om han havde vundet en kjær Ven igjen; — men Katharinas blaa Øjne blev han aldrig kvit! ...

Der gik Uge efter Uge; — hun kom ikke igjen ... Det var naturligvis hans Digtning, hun brød sig om og ikke om ham! ...

... Hvilken dyb Sorg der havde ligget i hendes Ansigt, da hun gik! ... „Nej, ikke mere end jeg og alle vi Andre, som har troet paa Dig!" ... Det var de Ord, han altid standsede op ved; — der laa saa megen Skuffelse i dem!

Hvad havde han ikke forskjertset! ... Det var den Følelse, han led under, — som pinte ham. Hans Barndomsveninde ... hans Ungdoms Elskede!

som han havde forraadt sammen med hele sit bedre Jeg! ...

Linstows grønne to-etages Stengaard med de dybt indfældte Spejlruder og den lave Gadetrappe, hvorover Færdselen saagodtsom skyllede, blev uvilkaarlig det Sted, hvorom hans Vandringer drejede sig. Et tilfældigt Skimt af Katharinas Hoved gjennem Gardinet var ham en Begivenhed, der kunde holde ham i Bevægelse og Spænding i Dage ... Han gjennemgik Fortiden, hele deres Ungdom opigjennem! — dengang han havde været saa tryg paa hende ...

Som han en Eftermiddag var gaaet ud i deres gamle Have i Oslo, der endnu henstod usolgt, blev han gjennem Stakitet vaer Katharina, som gik forbi. Hun standsede og saa en Stund derind; — han syntes, det var med et saa eget Udtryk. Han stod just i Begreb med at skynde sig hen til hende, da hun opdagede ham. Idet hun mødte hans Blik, blev hun brændende rød. Hun hilsede imidlertid roligt og gik videre.

. .

Morgenen efter kom han raskt ned i Stuen til Kirstine og spurgte:

„Omgaaes Du ikke mere Katharina? — Hvorfor kommer hun aldrig?“

„Det har jeg ogsaa spurgt mig selv om. Moder siger, at det er, fordi hun har saa meget at tage vare ... Men jeg troede nu, der var en Knude paa Traaden mellem Dig og hende ...“

„Mellem mig og Katharina?“

„Ja, — hun spørger ialfald aldrig mere efter Dig slig som før, naar jeg er derude; — jeg føler det saa godt ... Hun har heller ikke været her i al denne Tid, siden det gik uheldigt med dit Stykke — — og det er ellers saa uligt Katharina!“ ...

„Nej,“ — tænkte han jublende, da han kom op paa sit Værelse, hvor han rev op Vinduet og trak Aande i den frie Luft — „det er ikke uligt hende. Jeg begynder fuldt og fast at tro, at det er siden Ballet og hvad jeg der sagde hende!“ ...

Han havde grublet og tænkt, og der var slaaet saa meget sammen for hans Syn; — han havde faaet en Hjertets Forvisning om, at hun elskede ham!

— Et Par Timer efter bankede han paa Døren til Konsul Linstows Kontor.

„Værsaagod! ... Ah; Digteren!“

„Ja, det er mig, Hr. Konsul! Jeg vilde gjerne tale med Dem en Stund uforstyrret.“

... „Véd, hvad det er ... Deres Tante har alt spurgt mig om det ... jeg har desværre intet Arbejde, der kan passe for Dem!“ — Konsulen

havde rejst sig fra sin Plads, Tonen var temmelig affærdigende, og han bød ham ikke at sidde ned.

„Det var ikke om det, Hr. Konsul," — sagde Ross; — „det er en alvorligere Sag. — Tillader De, at jeg tager en Stol . . ."

„Værsaagod! — undskyld, at jeg ikke bød dem den; men vi Forretningsmænd har knap Tid om Formiddagen." — Han saa op paa Uret. — „Jeg har Børsen om en halv Time."

„Ser De, Hr. Konsul! — — Jeg véd, De forstaar at vurdere en Ting for, hvad den er, og derfor vil jeg ikke bruge mange Omsvøb, men tale ganske tillidsfuldt og ligefrem:

Jeg er, som De ved, en fattig Stymper uden Spor af andre Udsigter end de, som min Digtning kan give, — har desuden fortiden Aviserne og Verden imod mig; — men, naar min Tante har fortalt, at jeg agter at slaa mig fra Digtningen, saa er det fuldstændig fejlagtigt. Jeg agter at leve og dø for mit Kald, — og den, som vil dele Skjæbne med mig, faar forstaa Glæden véd det, selv om Dagen blir mørk . . . Ja, kort og godt, det, jeg har at rykke frem med, Hr. Konsul! det er, at jeg elsker Deres Datter Katharina som min egen Sjæl!" . . .

„Nu saa — jeg har hørt Andet ... at det skulde være den engelske Miss, som Rygtet siger er løbet bort med Pregel!"

„Jeg er ikke Katharina værd — og det mener jeg ikke bare som en Talemaade! Jeg har havt et Aar, som jeg vilde givet meget, meget til for ikke at have levet op; — det, jeg har igjen, er den Sorg, at jeg samtidig har svigtet baade hende og det Bedste i mig selv ... Det er blevet mig klart, at jeg har elsket hende fra Ungdommen af ... hun er det højeste Jordiske, jeg har seet for mine Øjne ..."

„Hør nu, Ross! — De forstaar, at en Fader, som jeg, til Nød kunde slippe sin Datter hen til En, der kanske engang kunde forsørge hende som Præst etsteds ..."

„Det er muligt; men Deres Datter tog mig aldrig i Verden som Præst — det er overhovedet fra enhver Side en umulig Sag!"

Konsulen begyndte at gaa frem og tilbage paa Gulvet. — „Om De duer som Digter, det ved jeg kun saameget om, at jeg har en vis Tiltro til Katharinas Mening; ... men i gamle Dage ansaaes ikke sligt for Levebrød ... Imidlertid nytter det lidt nutildags for en Fader at have nogen Mening i de Sager; — og forresten kan jeg jo ikke

forbyde Dem at tale med min Datter ... Men det er Børstid, og jeg maa gaa."

I næste Øjeblik stod han ved Døren til Dagligstuen. Idet han lagde Haanden paa Dørgrebet, betoges han af en pludselig Angst — — havde han bedraget sig? — — han havde seet saa mange Illusioner i den sidste Tid! Han aabnede rask Døren ...

Katharina sad henne ved Bordet.

I samme Nu laa han paa sine Knæ foran hende ... „Har jeg bedraget mig, Katharina?" — og, da hun ikke skjød ham væk, gjemte han sit Ansigt i hendes Fang — „eller vil Du tage Dig af dette trætte Hoved? — — Jeg har saa grændseløst meget at bede Dig tilgive ... jeg har syndet blodig imod Dig! ... været paa Afveje, Katharina, baade med Hoved og Hjerte ... Vil Du tage mig slig, som jeg er, og gjøre et Menneske af mig?"

Hun sad et Øjeblik, som hun intet forstod, — og saa slog hun pludselig sine Arme om hans Hals ...

„Saa kom Du dog!"

Han saa, at hun blev aldeles bleg, men derpaa strømmede Blodet tilbage, og der kom et Skjær af usigelig Lykke i hendes Ansigt ... „Nej, jeg slipper Dig aldrig!" — — —

Lidt efter havde hun rejst sig, og han stod med Armen om hendes smekkre, fine Liv ...

„Jeg drømte om Dig inat og syntes, jeg forstod saa meget ... Det var det, som gav mig Mod!“ ...

„Hvor var jeg dog henne, Katharina, da jeg talte med Dig paa Ballet! ... Jeg er saa undselig, saa skamfuld“ ...

Hun lagde Haanden paa hans Mund:

„Sig ikke mere! Jeg kjender Dig bedre, end Du selv ... det var din Fantasi, Thomas, som digtede — dit Hjerte var ikke med! — det saa jeg altid! — Men en anden Gang faar Du ikke digte Dig fra mig ... det taaler ikke Katharina mere!“ — hun lagde begge Arme paa hans Skuldre og saa ham ind i Øjnene.

De havde saameget at sige hinanden disse To, der stod der med Gjensynet og Lykken over sig! ...

Men saa kom Søsteren Johanne ind og blev staaende aldeles forskrækket ...

„Vi faar gaa ind til Fader, Thomas!“ — sagde Katharina og strøg blot Søsteren i Forbigaaende over Kinden. Hun kom sig først til at bryde ud i et: „Katharina!“, da de vare ude af Stuen.

Linstow standsede midt paa Gulvet, da de kom ind, og Katharina gik hen og gjemte sit Hoved ved Faderens Bryst ...

„Saa ... saa ... Nu, saa det virkelig blev til, at Du skal være min Svigersøn, Thomas Ross! ... Kunde Du ikke gjort det bedre, Katharina?"

„Nej, Fader!"

„Hun kan ialfald ikke beskyldes for, at det har været hverken for Ære eller Penge!" — sagde Ross.

„Ja, Katharina véd ikke, hvad Penge er, fordi hun altid har havt nok af dem!"

„Det kan jeg takke Dig for; — men Du er aligevel fornøjet, Fader! det hører jeg paa Dig!"

„Hm! ... Det har maaske smigret gamle Linstow, at Ross først gik til ham ... Sandt at sige, var der noget i din Fremfærd her idag, som har ladet Dig stige adskillige Grader i min Agtelse ... En skal ikke sige, at Du just satte Sminke paa Udsigterne! — — og da jeg forudsaa, at Du ikke fik nogen Kurv, saa har jeg imidlertid tænkt lidt paa Fremtiden for Eder ... Det nytter lidt i din Stilling at pine sig frem med alleslags Bisysler — det er bare at ro Baaden med en Aare ... Jeg synes, I skal gifte Eder til Vaaren, og saa tænker jeg, Du staar i formeget herhjemme nu ... Som Bryllupsgave forærer jeg Eder et rundt Aars Udenlandsrejse og saa Fru Ross's Hus ude i Oslo med den Klausul, at det er hendes, saalænge hun lever ... Forresten faar I i Guds Navn gaa Jeres egen

Vej sammen og sørge for Eder selv ... Nu synes jeg, I skulde gaa ud til Fru Ross!"

Undervejs mødte de Løndal og hilsede i deres Lykke overstrømmende venligt paa ham; — Ross havde gjerne omfavnet ham ...

„Det er dog en forbandet Poet!" — tænkte Løndal ...

Det var en smuk, stille Dag i November med Rim paa Barfrosten og i Træerne, at de gik ud-over til Enkefru Ross sammen.

„Her har Du hende, Moder!" — raabte han, idet de traadte ind.

Næste Vaar en Eftermiddag sad Ross og Ka-tharina paa Gjennemrejse i en Have i Wien, hvor der musiceredes ... Ved at se paa Plakaten op-dagede han, at Direktøren hed Joseph Pregel. Han viste det til sin unge Hustru, og de blev enige om, at han dog maatte forhøre sig om sin gamle Ven. Efter en Stund kom han igjen. Han havde faaet nøjagtig Besked af Entreprenøren for Forlystelses-stedet: Musikdirektør Pregel var gift med en engelsk Dame, og det lod til, at hans Ægteskab var meget ulykkeligt; — han saaes ofte beruset og havde ondt for at betale sine Regninger.

Dette gjorde et stærkt Indtryk paa dem begge, og Ingen af dem talte videre. Men da de stod oppe paa deres Værelse i Hotellet, og hun trak Handskerne af — der skinnede en blodrød Agatring paa den lille, hvide Haand — sagde han bevæget, idet han tog og kyssede den:

„Hvor Gud er naadig, Katharina! — Jeg kunde kanske blevet en saadan Pregel! — — — Min elskede Hustru . . . Du skal nok faa en Mand af mig!“

Lie, Jonas Lauritz Idemil
Thomas Ross

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 05 05 16 013 5